

פרשת

מקץ

תשפ"ה

חגיגת
שמיני עצרת

389

שמיני
עצרת

המסורת והמנהגים
המיוחדים של חגיגת שמיני עצרת

- 2..... שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר אַחֲרֵי מַעֲרִיב לַיִל שְׁשֵׁי וַיִּשְׁלַח י"ט כֶּסֶלּוֹ
- 5..... שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר בְּמִלְחָה מִלְּפָנֶיךָ מוֹצְאֵי שַׁבַּת קֹדֶשׁ וַיִּשָּׁב כ"א כֶּסֶלּוֹ תִּשְׁפֹּה
- 12..... שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר אַחֲרֵי מַעֲרִיב לַיִל ב' מִקֵּץ כ"ב כֶּסֶלּוֹ תִּשְׁפֹּה
- 17..... שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר אַחֲרֵי מַעֲרִיב לַיִל ג' מִקֵּץ כ"ג כֶּסֶלּוֹ תִּשְׁפֹּה
- 21..... שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר אַחֲרֵי מַעֲרִיב לַיִל ד' מִקֵּץ כ"ד כֶּסֶלּוֹ עֶרֶב חֲגֵגָה תִּשְׁפֹּה
- 31..... שַׁבַּת וַיִּשָּׁב תִּשְׁפֹּה
- 33..... הַשְּׁוֹ"ת הַמְדִּיק — שַׁבַּת וַיִּשָּׁב תִּשְׁפֹּה
- 36..... שְׁוֹ"ת מְדִיק — שַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרֻשֵׁת וַיִּשְׁלַח תִּשְׁפֹּה
- 37..... וְהַתְּקַדְּשָׁתֶם: "הַתְּאוּרָה" — זֶה עוֹנֵשׁ
- 38..... פְּרֻשָׁה: כָּל הַחֵג הַנּוֹכַח — לַעֲקוֹר אֶת יוּוֹן מֵהַשּׁוֹרֵשׁ

הַתְּמוּנָה בְּאֵיזְבוֹת:
 מְקוּשָׂרִים לַעֲדִיק -
 לְקַבֵּל תְּסִיבָה שְׁבוּעִי
 בְּאֵימִיל מֵהַנְּעִשָׂה אֶעֱלֶה
 מוֹרִידוֹ הַרֵב שְׁלִיט"א נִתָּן
 לַפְּנוֹת
 : 6157318@gmail.com

שִׁיעוּרִים

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר אַחֲרֵי מַעֲרִיב לַיִל שְׁשֵׁי וַיִּשְׁלַח י"ט כֶּסֶלּוֹ

דִּיקְלוּטִינוֹס קִיֶּסֶר פִּתְחוּ לוֹ אֶת הָרֵאשׁ', (הַיְלָדִים שֶׁל שׁוֹבֵי בָּנִים פִּתְחוּ לוֹ אֶת הָרֵאשׁ...), זָרְקוּ עֲלָיו אֶבֶן — נִפְתַּח לוֹ הָרֵאשׁ. אֵז הוּא זָרַק אֶת יְהוּדָה נְשִׂיאָה לְתוֹךְ כִּכְשֵׁן הָאֵשׁ,

זֶה הָיָה הַחֲדָר שֶׁל יְהוּדָה נְשִׂיאָה, אֵז הוּא זָרַק אוֹתוֹ לְכִכְשֵׁן הָאֵשׁ, זֶה הָיָה הַתְּלַמִּידִים שֶׁלוֹ, זָרְקוּ לוֹ אֶבֶן בְּרֵאשׁ. הוּא אָמַר: אֲנִי לֹא סוֹלֵחַ לָכֶם. אָמְרוּ: לֹא יִדְעֵנוּ, אֶתָּה לֹא

מְרֵאֵי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

1 לְנַסִּיּוֹן (לַעֲשׂוֹת לָנוּ נֶס עַל יְדוֹ) הוּא מִתְחַמֵּי, אִמֵּר לוֹן מֵה רִבְנָן עֲבָדִין, תִּנּוּן לִיָּה עוֹבְדָא, אִמֵּר לוֹן סַחֲוֹן, דְּבִרִיכּוֹן (ה') עֲבִיד נִסִּין, בְּמַפְקֵי שׁוֹבְתָא טַעִין יִתְהוֹן וְאֶעֱלֵי יִתְהוֹן (בְּמוֹצְאֵי שַׁבַּת לְקַחֵם וְהַכְּנִיסֵם לַמַּמְיִס). א"ל הָא רִבְנָן לְבַר (אִמֵּרוּ) לְמִלְךְ חַכְמִים בַּחוּץ) אִמֵּר לֹא יִחַמוּן אִפְיֵי עַד דְּאִינוּן סַחֲוִין (אִמֵּר: לֹא יִדְאוּ פְּנֵי עַד שִׁיתְרַחְצוּ), הוּוֹה הֵיִיאַ בִּי בְּנֵי אוֹיִיָּה שְׁבַעַה יוֹמִין וְשַׁבְעָה לִילּוֹן (הֵיָה שֶׁם בֵּית מִרְחָץ שְׁחִימָמוּ שְׁבַע יָמִים) נִפְקַ וְאִנְצַח קְדַמְהוֹן וְעִלְלוֹן (קִירַד הַשֵּׁד אֶת הַמִּים וְרַחְצוּ וְנִכְנְסוּ לַפְּנֵי הַמֶּלֶךְ) וְקַמּוֹן לִיָּה קְדַמְהוֹן אִמֵּר לוֹן בְּגִין דְּבִרִיכּוֹן עֲבִיד לְכוֹן נִסִּין אֶתּוֹן מְבוּיִן מַלְכוּתָא, אִמֵּרִין לִיָּה דִּיקְלוּט חֲזִירָא בִּזְיוֹן, דִּיקְלִיטֵיאַגוֹס מוֹלְכָא לֹא בִּזְיוֹן, וְאִפְלוּ כֵן לֹא מַכְסִי לֹא בְּרוּמֵי זַעִיר וְלֹא בַּחֲבֵר זַעִיר:

1 תְּלַמוּד יְרוּשְׁלַמִי מִסַּכַּת תְּרוּמוֹת פֶּרַק ח הַלְכָה ד' דִּיקְלוּט (רוּעָה) חֲזִירָא' מַחְוִיָּה (הַכּוּו) טְלִיָּא דִר' יְהוּדָא נְשִׂיאָה אִיתְעַבַד מֶלֶךְ נַחַת לַפְּמִיִּס שֶׁלַח כְּתָבִין בְּתֵר רִבְנָן תִּיהוּוֹן גְּבִי בְּמַפְקֵי שׁוֹבְתָא מִיַּד (כְּתַב לֵהֶם שְׁמִיד בְּמוֹצְאֵי שַׁבַּת יְבוֹאוּ אֵלָיו לַפְּמִיס) א"ל לְשִׁלּוּחִיָּה לֹא תִתֵּן לְהוֹן כְּתָבִין אֵלָא בְּעִרְבוּתָא עִם מַטְמַעִי שְׁמַשָּׂא (תֵּן לֵהֶם רַק בְּעִרְבַ שַׁבַּת עִם שְׁקִיעַת הַשֶּׁמֶשׁ, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִהְיֶה לֵהֶם פְּנָאֵי לְבָא) וְאֵתָא שְׁלִיחָה גְּבַהּוֹן בְּעִרְבוּתָא עִם מַטְמַעִי שְׁמַשָּׂא וְהוּוֹה ר' יוֹדֵן נְשִׂיאָה וְר' שְׁמוּאֵל בֵּר נַחְמָן נַחְתִּין לְמִיסְחִי (לְרַחוּץ) בְּדִימוּסִין דְּטַבְרִיא אֵתָא אֲנַטְיָגִרִיס (שֵׁד) גְּבַהּוֹן וְבַעִי ר' יוֹדֵן נְשִׂיאָה לְמִינוּף בִּיָּה א"ל ר' שְׁמוּאֵל בֵּר נַחְמָן אִרְפִּי לִיָּה

אִשָּׁה בְּיוֹם כַּפּוֹר הִיא נִהְיִית לְבִנָּה
לְגַמְרִי, הִיא הוֹלֶכֶת עִם בְּגָדֵי לְבָן.

הִיא צְרִיכָה לְלַכֵּת עִם בְּגָדֵי לְבָן
שֶׁל שׁוּבוֹ בָּנִים, לֹא מֵה שֶׁהִיא
קִנְיָה בְּסִינַי בְּמִלְיוֹן דּוֹלָר, "אָדָם
פְּטוּדָה בְּרַקֶּת, תְּרַשִּׁישׁ שֶׁהֵם
וַיִּשְׁפָּה, לְשֵׁם שָׂבוּ וְאֶחָלְמָה", זֶה
לֹא יֵעֶזֶר לָהּ, [מִרְמֹז לְהַלְכָה הַכְּתוּבָה
בְּמִשְׁנֵה שְׁבִינֵי כִּיפּוֹר הַיּוֹם בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל יוֹצְאוֹת
בְּבִגְדֵי לְבָן שֶׁשָּׂאֵלוּ אִישָׁה מִחִבְרַתָּהּ וְחוֹלְלוֹת
בְּכַרְמִים].

וְלָכֵן אוֹמְרֵת הַגַּמְרָא [בְּכֹא בְּתֵרָא]
בְּקַמ עֲמוּד ב שְׁמֵי שְׁאוּמֵר נוֹלְדָה
בְּת מִקְבֵּל מְאֵתִים, נוֹלְדָה בֵּן הוּא
מִקְבֵּל מְאָה. הַבַּת הִיא תָּמִיד
מְאֵתִים מֵהַבֵּן, הָאִשָּׁה עוֹשֶׂה פִּי
מִלְיוֹן מֵהַבֵּן, הַבַּת יֵשׁ לָהּ שֶׁכֵּל פִּי

הִיִּית קִיָּסָר [בְּשַׁעָה שְׁזוֹרְקֵנוּ עֲלֵיד אַבְנִים],
הִיִּית רַק רוֹעָה חֲזִירִים, מֵה אֶתָּה
רוֹעָה חֲזִירִים מוֹל הַחֲזִירָדָר?
הַיְלָדִים הַשְּׂתַגְעוּ, רְעוּ חֲזִירִים מוֹל
הַחֲזִירָדָר. כְּתוּב בְּ-קִנְיָד שְׁטַבַּע
הַיְלָדִים לְזֶרֶק אַבְנִים.

מִסְבִּיר אֶת זֶה הַשְּׁל"ה הַקָּדוֹשׁ
שֶׁהַיְלָדִים חֲזָרוּ לְזִהְמַת הַנְּחֻשׁ, פִּי
הַגְּבָרִים חֲטָאוּ בְּחֻטְא הַעֲגָל,
[שְׁבַמְעַמַּד הַר סִינַי יֵצְאוּ מִזוֹהַמַּת הַנְּחֻשׁ, וּבְחֻטְא
הַעֲגָל חֲזָרוּ לְזוֹהַמַּת הַנְּחֻשׁ], נְשִׁים לֹא
הִסְכִּימוּ לְהִשְׁתַּתֵּף בְּחֻטְא הַעֲגָל,
וְלְנָשִׁים אֵין זִהְמַת הַנְּחֻשׁ. [כִּיּוֹם
כִּיפּוֹר] אִשָּׁה שְׂמָה אֶת הַסְּוֹדֵר הָאָדָם
אוֹ אֶת הַחֲלוּק הָאָדָם אוֹ אֶת
הַצְּעִיף הָאָדָם עַל אֶדֶן הַחֲלוּן —
נִהְיָה לְבָן עַד הַבֶּקֶר. לְנָשִׁים אֵין
זִהְמַת הַנְּחֻשׁ, אֵין לָהֶם שׁוּם חֻטְא.

מְלִיזוֹן, הִיא קוֹלֶטֶת בְּחֻמֵּשׁ דְּקוֹת מֵהַ שְׁהֵבֵן קוֹלֵט בְּחֻמֵּשׁ שָׁנִים.

כָּלֶם יָכֹל לְהַחִיּוֹת מֵתִים. כָּל אִשָּׁה יְכוּלָה לְהַחִיּוֹת מֵתִים. כָּל אִשָּׁה יְכוּלָה לְעוֹף בְּאֹוִיר. נְשִׁים מַצְפּוֹרֵי עָפוּ בְּאֹוִיר, מְחַנִּיתָה, מְשָׁלוּמִי, עָפוּ בְּאֹוִיר, מֵרַב הַתְּשׁוּקָה לְהַתְּפַלֵּל בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, הַתְּעַנּוּג הַכִּי גָדוֹל זֶה לְהַתְּעַנּוּג עַל ה', וְלְהַתְּפַלֵּל, אֵינן תְּעַנּוּג יוֹתֵר גָּדוֹל מִתְּפִלָּה. נְשִׁים עָפוּ בְּאֹוִיר מֵרַב הַתְּשׁוּקָה לְהַתְּפַלֵּל בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. גַּם מְלוֹד, עַד שֶׁהִבְצַק גָּלֵשׁ הַסְּפִיקוֹ [לְעוֹף בְּאֹוִיר לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ] לְהַגִּיד שְׁלֹשׁ תְּקוּנֵי הַכְּלָלִי, וְלַחְזוֹר.

כָּל אִשָּׁה צְרִיכָה לְהַגִּיד כָּל יוֹם שְׁלֹשׁ תְּקוּנֵי הַכְּלָלִי, וְלְהַגִּיד כָּל יוֹם תְּקוּנֵי חֲצוֹת. מֵהַיּוֹם כָּל הַבְּנוֹת חַיְבוֹת לְהַגִּיד תְּקוּנֵי חֲצוֹת. עוֹד שְׁעֵתִים זֶה תְּקוּנֵי חֲצוֹת, 23:00 זֶה כְּבָר תְּקוּנֵי חֲצוֹת, יֵשׁ שְׁעֵתִים לְנוֹחַ.⁴

כְּמוֹ בְּרוּרִיָּה, הִיא לְמִדָּה בְּיוֹם אֶחָד מֵהַ שְׁלוֹמֵדִים בְּשָׁלֹשׁ שָׁנִים, כְּתוּב בְּסֵבַע עֲמוּד בַּבְּפִסְחִים שֶׁהִיא לְמִדָּה בְּיוֹם אֶחָד מֵהַ שְׁלוֹמֵדִים בְּשָׁלֹשׁ שָׁנִים.²

וַיֵּשׁ 400 גְּמָלִים בֵּין "אֶצֶל" לְ"אֶצֶל", יֵשׁ "אֶצֶל" אֶחָד (כָּלֶם הָיָה פַעַם חֲבָרִים בְּאֶצֶל" ל... כָּלֶם בְּלִי יוֹצֵא מִן הַכְּלָל, אֶפְלוּ נִתְּן גּוֹלְדָבְלוּם הָיָה חֲבָר בְּאֶצֶל"), אִזּוֹ יֵשׁ "אֶצֶל" בְּפָרֶק ח' וַיֵּשׁ "אֶצֶל" בְּפָרֶק ט', אִזּוֹ בֵּין "אֶצֶל" לְ"אֶצֶל" יֵשׁ 400 גְּמָלִים, 400 גְּמָלִים³, וְכָל זֶה רַבְּנָן הַשְּׁמַיִטוֹ אֶת זֶה, [יֵתֵן שֶׁהַכוּוֹנָה שֶׁהַשְּׁמַיִטוֹ אֶת כָּל הַפְּסוּקִים שֶׁהָיוּ בֵּין שְׁנֵי ה'אֶצֶל' כְּפִי שְׁמוּרֵינוּ הֵרַב אִמֵּר בְּלִיל רַבִּיעִי, אִו יֵתֵן שֶׁהַכוּוֹנָה שֶׁהַשְּׁמַטוֹ אֶת כָּל הַדְּרָשׁוֹת שֶׁהָיוּ עַל פְּסוּקִים הַכְּתוּבִים אֶצְלוֹ]. כִּי אֲנָשִׁים רַק אָמְרוּ זֶה "שְׁמוֹת הַצְּדִיקִים", כָּלֶם צְדִיקִים נוֹרָאִים,

מֵרֵאִי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

גְּמָלִי דִרְשָׂא:

⁴ וְלִשְׁכֶם לֹא נִסְפְּעִים הַיּוֹם, וְגַם לֹא לְקָבֵר רַחֵל, שׁוֹם בַּת לֹא נִסְפְּעַת לְקָבֵר רַחֵל, כָּל בַּת הוֹלֶכֶת לְבֵיתָה, לְעוֹד לְהַכְּנוֹת לְשִׁבְתָּהּ. אֲסוּר לְנִסֵּעַ לְקָבֵר רַחֵל, וְגַם לֹא לְשִׁמְעוֹן הַצְּדִיק, זֶה מִמֶּשׁ 'פְּקוּחַ נֶפֶשׁ' בֵּין שְׁוִירִים שָׁם. כִּי הַיּוֹם כָּל עָרְבִי יֵשׁ לוֹ קְלָאֲצִינְקוּב ר' m16, בִּיבִי בְּעֶצְמוֹ מוֹכֵר לָהֶם אֶת הַנֶּשֶׁק, הֵם גּוֹנְבִים אֶת זֶה מִהַמְּחַנּוֹת שֶׁל תִּיְהוּדִים, מְעַבְרִים מִיְּהוּדִים אֵינן עָרְבִי שְׂאִינן לוֹ הַיּוֹם m16 אִו קְלָאֲצִינְקוּב, הָאוֹטוֹבּוּס חֲזָר [מִשְׁכֶּם] מוֹחֲרֵר, בְּרוּדֵי הַשָּׁם רַק קָבְלוּ 'צוֹ הַרְחָקָה', אֲבָל חִסְקֵנוּ עֲשָׂרִים

² פְּסוּחִים סֵב, ע"ב

אֶתֵּא לְקַמִּיָּה דְרַבִּי יוֹחָנָן אִמֵּר לִיה נִיתַנִּי לִי מֵר סֵפֶר יוֹחָסִין אִמֵּר לִיה מֵהִיכֵן אֶת אִמֵּר לִיה מְלוֹד וְהִיכֵן מוֹתֵבֵךְ בְּהַרְדַּעָא אִמֵּר לִיה אֵינן נִידוּנִין לֹא לְלוּדִים וְלֹא לְנַהֲרַדַּעִים וְכָל שָׁכֵן דָּאֵת מְלוֹד וּמוֹתֵבֵךְ בְּנַהֲרַדַּעָא כְּפִיָּה וְאַרְצֵי אִמֵּר לִיה נִיתַנִּיָּה בְּשִׁלְשָׁה יְרַחֵי שְׁקַל קְלָא פִתְק בִּיה אִמֵּר לִיה וּמַה בְּרוּיָה דְבִיתָהוּ דְרַבִּי מֵאִיר בְּרַתִּיָּה דְרַבִּי חֲנִיָּה בֵּן תְּרַדִּיּוֹן דְתַנִּיא תְּלַת מֵאָה שְׁמַעְתַּתָּא כְּיוֹמָא מוֹשֵׁלֵשׁ מֵאָה רַבּוּתָא וְאַפִּילוּ הִכִּי לֹא יֵצֵתָה יְדֵי חוֹבַתָּה בְּתַלְתָּ שְׁנִין וְאֵת אִמְרַתָּא בְּתַלְתָּא יְרַחֵי

³ פְּסוּחִים סֵב, ע"ב

אִמֵּר מֵר זוֹטְרָא בֵּין אֶצֶל אֶצֶל טַעִינוּ אַרְבַּע מֵאָה

לפני זה לא הולכים הביתה. כי כל הפרענויות וכל המלחמה זה בגלל השאומי והסמרטפון, שבנות לא הולכות בצניעות. הגאלה רק תבוא על ידי הבנות שהם מאריכות את השמלות, שהם שוברות את השאומי, ואז תבוא הגאלה השלמה במהרה בימינו, אמן.

שעור שנמסר במלחז
מלכה מוצאי שבת קדש
וישב כ"א בסלו תשפ"ה

הרבי'ה אמר: שאדם צריך להיות

אנחנו עוד עשרים דקות גומרים את התפלה! כל בת מאריכה את השמלה שלה, כי עכשיו נהרגים כל יום חמש בחורים בצפון וחמש בחורים בדרום, עכשיו קרס מבנה ברפיח — הכל כי עוד לא כל הבנות האריכו את השמלות, כל בת צריכה להאריך את השמלה שלה, תוך שתי דקות היא יודעת היא מאריכה את השמלה שלה — מגיעים הביתה תוך חמש דקות, ושוכרים את השאומי ואת הסמרטפון, ועוד לא כלם שברו את השאומי — כל אחד שובר את השאומי שלו,

או אף אחד לא נוסע לשכם, וגם לא [לקבר רחל], שום בת לא נוסעת לקבר רחל הלילה.

ליות, היה צריך להיות עשרים ליות אתמול, אני הייתי מספיק להגיע לעשר — אני לא יכול להגיע לעשרים, בשום אופן לא. אז חסכנו עשרים ליות —

יֹדְעִים. אִזּוֹ הִיא בְּקֶשֶׁה מְמַנָּה שֶׁהִיא תַּהֲיֶה יְלָדָה טוֹבָה, יְלָדָה צְנוּעָה, יְלָדָה קְדוּשָׁה. בְּדִיּוּק בְּעֵלָה לֹא הִיָּה חֲדָשׁ בְּבֵית, הוּא פְתָאוּם מְגִיעַ, הוּא עוֹמֵד מֵאַחֲרֵי הַדְּלָת הוּא שׁוֹמֵעַ אֶת הַשִּׁיחָה, אִיךָ שֶׁהָאֵמָּה מְלַמֶּדֶת אֶת הַבַּת הַלְכוֹת צְנוּעוֹת; אֶת צְרִיכָה לְהִיּוֹת צְנוּעָה, לֹא לְהִסְתּוֹבֵב בִּ-3:00 לְפָנוֹת בְּקָר בְּרַחוּבוֹת. הוּא קָלֵט מִיָּד אֶת כָּל מַה שֶׁקָּרָה. הִיא אֲמָרָה לָהּ: תִּדְעִי לָךְ, שִׁילֵד אֶחָד זֶה מֵאַבָּא, אִתָּךְ דּוֹקָא לֹא — אֲכַל זֶה בְּסֹדֵר, תּוֹכְלוּ לְהִתְחַתֵּן, זֶה טוֹב.

כְּמוֹ תָמָר [בתו של דוד], עֵכְשִׁיו קָרְאוּ עַל תָּמָר [אֲשֶׁת יְהוֹדָה בְּפִרְשֵׁת וְיִשָּׁב], יֵשׁ גַּם תָּמָר וְאַמְנוֹן, זֶה תּוֹסֵפוֹת בְּכַב עֲמוּד א, כָּל אֶחָד

בְּקִי בְּכָל הַשְּׁבַע חֻמּוֹת, לְהַכּוֹת אֶת הָרֹאשׁ בְּקִיר, לְהַכּוֹת אֶת הָרֹאשׁ, לְהַכּוֹת אֶת הָרֹאשׁ, לְשַׁבֵּר אוֹתוֹ בְּקִיר, לְפָתַח אֶת הָרֹאשׁ, לְנַפֵּץ אֶת הָרֹאשׁ. מַה הַפְּרוּשׁ לְדַפֵּק אֶת הָרֹאשׁ בְּקִיר, הַרְבֵּיהּ אוֹמֵר לְפָתַח אֶת הָרֹאשׁ, שֶׁהָרֹאשׁ יֵדַע אֶת כָּל הַגְּמָרָא.

עֵכְשִׁיו גְּמָרוּ [בְּמִסְלוֹל הַדָּף הַיּוֹמִי] בְּבָא בְּתָרָא, בְּבָא בְּתָרָא הַגְּמָרָא מְסַפֶּרֶת לָנוּ עַל אִשָּׁה אַחַת שֶׁהִיָּה לָהּ יְלָדָה מֵאֵד צְנוּעָה⁵. אֲמָרָה לָהּ [הַאִימָא]: לֹא לְבָא בִּ-3:00 לְפָנוֹת בְּקָר, לֹא לְהִסְתּוֹבֵב בְּרַחוּבוֹת, בִּ-3:00 בְּלִילָה לֹא צְרִיךְ לְהִסְתּוֹבֵב בְּרַחוּבוֹת. הָאֵמָּה אוֹמְרֶת: גַּם אֲנִי הִסְתּוֹבְבָתִי בְּרַחוּבוֹת, אֲכַל אִךְ אֶחָד לֹא יֵדַע מְזָה, וּמִמֶּךָ כָּלִם

מֵרָאִי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

אֲבָא וְנִידוּן דִּינָא חוּזָא דְהוּוּ כְּתִיב בְּאֲבוּלָא כָּל דִּינִי דַּמְתַּקְרִי לְדִין לֹא שְׁמִיָּה דִּינִי אֲמַר לְהוּ אֵלָּא מַעְתָּה אֲתָא אִינִישׁ מַעְלָמָא (נח, ע"ב) וּמוֹמִין (לְהוּ) [לִיָּה] לְדִינָא פְּסֻלִיָּה אֵלָּא כָּל דִּינִי דַּמְתַּקְרִי לְדִין וּמִפְקִין מִינִיָּה מְמוּנָא בְּדִין לֹא שְׁמִיָּה דִּינִי כְּתַבוּ חֲכִי בְּרַם סַבְבֵי דִּיהוּדָאִי אֲמַרִי כָּל דִּינִי דַּמְתַּקְרִי לְדִין וּמִפְקִין מִינִיָּה מְמוּנָא בְּדִין לֹא שְׁמִיָּה דִּינִי חוּזָא דְכְּתִיב בְּרֹאשׁ כָּל מוֹתָא אֲנָא דִּם בְּרֹאשׁ כָּל חִינִין אֲנָא חַמְרָא אֵלָּא מַעְתָּה דְנַפְלִי מֵאִיגְרָא וּמִית וּדְנַפְלִי מִדִּיקְלָא וּמִית דְמָא קְטֻלִיָּה וְתוּ מִן דְּדַרְכִּיָּה לְמִימַת מִשְׁקוֹ לִיָּה חַמְרָא וְחִי אֵלָּא חֲכִי בְּעִי לְמַכְתָּב בְּרֹאשׁ כָּל מַרְעִין אֲנָא דִּם בְּרֹאשׁ כָּל אֲסוּוֹן אֲנָא חַמְרָא כְּתַבוּ חֲכִי בְּרַם סַבְבֵי דִּיהוּדָאִי אֲמַרִי בְּרֹאשׁ כָּל מַרְעִין אֲנָא דִּם בְּרֹאשׁ כָּל אֲסוּוֹן אֲנָא חַמְרָא בְּאֲתַר דְּלִית חַמְרָא תַּמְן מַתְבַּעוּ סַמְנִין כְּתִיב אֲפִיתְחָא דְקַפּוֹטְקִיא אֲנַפֵּק אֲנַבְּג אֲנַטְל וְאִיזוּהוּ אֲנַטְל זְהוּ רְבִיעִיתָא שַׁל תּוֹרָה:

⁵ בבא בתרא נח, ע"א

הוּוּא גְּבַרָא דְשַׁמְעָה לְדַבְרֵיהוּ דְקָא אֲמַרָה לְבֵרְתָהּ אֲמַרִי לֹא צְנוּעַת בְּאִיסוּרָא הָךְ אִיתְתָּא עֲשֶׂרָה בְּנֵי אִיתָּה לְהוּ וְלִית לִי מֵאֲבוּךָ אֵלָּא חֶדֶד כִּי שְׂכִיב אֲמַר לְהוּ כָּל נַכְסֵי לְחַד בְּרָא לֹא יַדְעִי לְהִי מִינִיָּהוּ אֲתוּ לְקַמִּיָּה דְרַבִּי בְּנָאָה אֲמַר לְהוּ זִילו חֲבוּטוּ קְבֵרָא דְאֲבוּכוֹן עַד דְקָאִי וּמַגְלִי לְכוּ לְהִי מִינִיָּכוּ שְׂבַקָא אֲזוּלו כוֹלְהוּ הוּוּא דְבֵרְיָה הוּוּא לֹא אֲזוּלו קוֹרְצָא בִּי מַלְכָּא אֲמַרִי אִיכָא גְּבַרָא דְהָאִי אֲזוּלו אֲכַלו קוֹרְצָא בִּי מַלְכָּא אֲמַרִי אִיכָא גְּבַרָא חֶדֶד בִּיהוּדָאִי דְקָא מְפִיק מְמוּנָא מֵאֲנִישׁ בְּלֹא סַהְדִי וּבְלֹא מִיָּדִי אֲתִיּוּהוּ חֲבִשוּהוּ אֲזוּלָא דְבֵיתָהוּ אֲמַרָה לְהוּ עֲבַדָּא חֶדֶד הוּוּא לִי פְּסָקוּ לְרִישִׁיָּה וּפְשַׁטוּ לְמַשְׁכִּיָּה וְאֲכַלוּ בִישְׁרִיָּה וְקָא מְלוּ בֵּיה מִיָּא וּמִשְׁקוֹ בֵּיה לְחַבְרִיָּא וְלֹא קָא יְהִיבִי לִי דְמִי וְלֹא אֲגִרִיָּה לֹא יַדְעִי מֵאִי קָא אֲמַרָה לְהוּ אֲמַרִי נִיתוּ לְחַכִּימָא דִּיהוּדָאִי וְלִימָא קְרִיּוּהוּ לְר' בְּנָאָה אֲמַר לְהוּ זִרְנוּקָא אֲמַרָה לְכוּ אֲמַרִי הוּוּאִיל וְחַכִּים כוֹלִי הָאִי לִיתִיב

אז היא אִמְרָה לו: בֹּא נַעֲשֶׂה חֲתָנָה
עִם בָּלוּנִים וְזֻקוּקִים, תִּהְיֶה חֲתָנָה
יָפָה. שׂוֹאֵל תּוֹסְפוֹת: אֵיךְ הִיא
מִתְרַת? אִם הִיא הִבַּת שֶׁל דּוֹד, אִז
אֵיךְ הִיא מִתְרַת לְאִמְנוֹן [שֶׁהִיא אַח
שֶׁלָּה מֵהָאֵב]? אִמְרָה תּוֹסְפוֹת: לֹא,
קָרָאוּ לָהּ מַעֲכָה, מַעֲכָה, הִיא
הִיְתָה מוֹעֶכֶת אֶת כָּלֶם, הִיא הִיְתָה
אִשָּׁה שְׂמוֹעֶכֶת...

כְּמוֹ שֶׁהִגְמֵרָא מְסַפֵּרֶת בְּתֵרוּמוֹת,
שֶׁהִיְתָה אִשָּׁה אַחַת רֹאשׁ
הַשְּׁוֹדְדִים⁷, וְהִיא תִפְסָה אֶת רַבִּי

יִלְמַד אֶת הַתּוֹסְפוֹת⁶, תּוֹסְפוֹת
אוֹמֵר: אֵיךְ תִּמְרָה מִתְרַת לְאִמְנוֹן?
הִיא אוֹמְרַת לוֹ "הַמֶּלֶךְ לֹא יִמְנַע
אוֹתִי מִמֶּךָ", בֹּא נִתְחַתֵּן, נַעֲשֶׂה
חֲתָנָה, עִם זֻקוּקִים עִם בָּלוּנִים.
בָּלוּנִים זֶה 150 אֶלְף שֶׁקֶל,
בָּלוּנִים, וְזֻקוּקִים זֶה 200 אֶלְף
שֶׁקֶל, אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ אִם יֵאָשְׁרוּ אֶת
זֶה לְשׁוּבוֹ בָּנִים כְּזוֹ חֲתָנָה יִקְרָה,
עִם בָּלוּנִים וְזֻקוּקִים, אֲבָל נִחְמָן[-]
עֲשֶׂה כְּזֶה חֲתָנָה, עִם זֻקוּקִים וְעִם
בָּלוּנִים.

מֵרֵאִי מִקוּמוֹת וְהַעֲרוֹת

הַמֶּלֶךְ כִּי לֹא יִמְנַעֵנִי מִמֶּךָ וְאִם לֹא בֹא דוֹד עַל מַעֲכָה
אִם תִּמְרָה עַד לְאַחֵר כֹּל הַמַּעֲשִׂים הַיֵּאָךְ הִיְתָה
מוֹתֵרֶת לְאִמְנוֹן וְהִיא אַחֲתוֹ מֵאִבּוֹ הִיְתָה שֶׁהִיא אִם
תִּמְרָה לְאַחֵר כֹּל הַמַּעֲשִׂים חֲשׂוֹבָה גִּיּוֹרֵת וְלִיקוּחִין
יֵשׁ לוֹ בֶּה דְבִשְׁלֵמָא אִם נִפְרַשׁ דִּיפֵת תּוֹרָה מוֹתֵרֶת
מִיַּד שְׂפִיר (דְּמִי) מֵאִי דְקָאֵמְרָה תִּמְרָה כִּי לֹא יִמְנַעֵנִי
מִמֶּךָ לְפִי שֶׁהִיְתָה מוֹתֵרֶת לוֹ דְאִיכָא לְמִימְרָה
שֶׁנִּתְעַבְרָה אִמָּה בְּמַלְחָמָה שְׂעִדִין הִיְתָה אִמָּה
עוֹבֵדֶת כּוֹכְבִים וְזוֹ אִינֵה חֲשׂוֹבָה כְּתוּבָה שֶׁל דּוֹד דְאִין
בֶּן הָבָא מִן הָעוֹבֵדֶת כּוֹכְבִים קְרוּי בֶּנְךָ אֵלָּא בְּנֵה
דּוֹלֵד עוֹבֵדֶת כּוֹכְבִים כְּמוֹתָה אֲבָל לְפִירוּשׁ
הַקּוֹנְטֵרַס שֶׁלֹּא בֹא עֲלֶיהָ עַד לְאַחֵר כֹּל הַמַּעֲשִׂים
קִשָּׁה כְּדִפְרִישְׁתִּי.

וַיֵּשׁ מֵיִשְׁבִּים פִּירוּשׁ הַקּוֹנְטֵרַס וְלֹא קִשָּׁה מִיַּד מֵה
שֶׁהִקְשָׁה אֵיךְ נִתְפִּיִּים יִצְרוּ דְאִיכָא לְמִימְרָה דְבִטְלָה
הִימְנוּ יִצְרָה הָרַע כִּיּוֹן שִׁישׁ לוֹ פֶּת בְּסִלּוֹ שֶׁסּוֹפָה
לְהִיּוֹת מוֹתֵרֶת לוֹ לְאַחֵר כֹּל הַמַּעֲשִׂים וְגַם שֶׁהִקְשָׁה
אִמָּאִי קְרִי לָהּ בִּשְׂרַת תְּמוֹתוֹת כִּיּוֹן שֶׁנִּתְגִּיירָה הֵא נְמִי
לֹא קִשָּׁה דְאִיכָא לְמִימְרָה לְפִי שֶׁמִּגִּיירָה בְּע"כ וְאִינֵה
גִּיּוֹרֵת גְּמוּרָה קְרִי לָהּ בִּשְׂרַת תְּמוֹתוֹת וְגַם שֶׁהִקְשָׁה
מִתְמַר לֹא קִשָּׁה דְאִיכָא לְמִימְרָה דְתִמְרָה לֹא הִיְתָה בֶּת
דּוֹד אֵלָּא מִקּוּדָם לִכְן הִיְתָה אִמָּה מְעוֹבֵרֶת וְהֵא
דְכָתִיב (שְׂמוּאֵל ב' יג') כִּן תִּלְבַּשְׁנָה בְּנוֹת הַמֶּלֶךְ
מַעֲיָלִים לֹא מִשׁוּם שֶׁהִיְתָה בְּתוּ אֵלָּא לְפִי שֶׁגִּדְלָה
בְּבִיתוֹ שֶׁל דּוֹד עִם בְּנוֹת הַמֶּלֶךְ:

⁷ תַּלְמוּד יְרוּשְׁלַמִּי מְסַכֵּת תְּרוּמוֹת מו, ע"א

⁶ סְנֵהֲדִין כֹּא, ע"א

וְאִמְרָה רַב הַיְהוּדָה אִמְרָה רַב תִּמְרָה בֶּת יִפֶּת תּוֹרָה הִיְתָה
שֶׁנִּאֵמְרָה וְעֵתָה דְבַר נָא (עַל) [אֵל] הַמֶּלֶךְ כִּי לֹא
יִמְנַעֵנִי מִמֶּךָ וְאִי סִלְקָה דְעֵתָךְ בֶּת נִישׁוּאִין הוּאִי
אַחֲתִיָּה מִי הוּוֹה שְׂרִיאָה לִיָּה אֵלָּא שֶׁמַּע מִינֵה בֶּת יִפֶּת
תּוֹרָה הִיְתָה:

פִּירוּשׁ: תִּמְרָה - אַחֲתוֹת אֲבִשְׁלוּם בֶּת יִפֶּת תּוֹרָה
הִיְתָה, קוּדָם שֶׁנִּתְגִּיירָה בְּלִבְּ שְׁלֵם מַעֲכָה אִמּוֹ יִלְדָה
לוֹ לְדוֹד אֶת תִּמְרָה, וְהִיְתָה אֲצִלוֹ בְּתוֹרֵת יִפֶּת תּוֹרָה:
וְעֵתָה דְבַר נָא וְגו' - תִּמְרָה מְנַסִּיב לִיָּה עֲצָה לְאִמְנוֹן:
מִי הוּוֹה שְׂרִיאָה לִיָּה אֵלָּא שֶׁמַּע מִינֵה - עֲדִיין לֹא
נִתְגִּיירָה אִמּוֹ כְּשִׁלְדֵתָהּ, וְתִנּוּ וְלֵד שֶׁפַחָה וְכּוֹתִית
מִיִּשְׂרָאֵל אֵין לוֹ קוֹרְבַת אֲב, בְּמַסְכַּת יְבָמוֹת (כב, א)
מִי שִׁישׁ לוֹ בֶּן מִכָּל מְקוֹם וְכו':

תּוֹסְפוֹת קִידוּשִׁין כב, ע"א

שֶׁלֹּא יִלְחָצְנָה בְּמַלְחָמָה - פִּי בְּקוֹנְטֵרַס לְבוֹא עֲלֶיהָ
מִשְׁמַע מִתּוֹךְ פִּירוּשׁוֹ דְּבְּמַלְחָמָה אֲסוּר לְבוֹא עֲלֶיהָ
כֹּל עֵקֶר וְאִפִּילוֹ בִּיאָה רֹאשׁוֹנָה אִינוּ מוֹתֵר עַד
לְאַחֵר כֹּל הַמַּעֲשִׂים וְתִימָה א"כ מֵאִי קָאֵמְרָה לֹא
דְּבִרָה תּוֹרָה אֵלָּא כִּנְגַד יִצְרָה הָרַע כִּיּוֹן דְּבְּמַלְחָמָה
אֲסוּר עַד שִׁיבָה לְבִיתוֹ וְלְאַחֵר כֹּל הַמַּעֲשִׂים הַיֵּאָךְ
נִתְפִּיִּים יִצְרוּ בְּכַךְ אַחֲתִי אִיכָא יִצְרָה הָרַע בְּמַלְחָמָה
וּבְבִיתוֹ עַד יִרַח יָמִים וְעוֹד קִשָּׁה אִמָּאִי קְרִי לָהּ בִּשְׂרַת
תְּמוֹתוֹת כִּיּוֹן שֶׁנִּתְגִּיירָה וְעוֹד קִשָּׁה מֵהָא דְאִמְרָה בְּפ'
ב' דְּסְנֵהֲדִין (דף כא). תִּמְרָה בֶּת יִפֶּת תּוֹרָה הִיְתָה
וְלִפְיֶכֶּה הִיְתָה מוֹתֵרֶת לְאִמְנוֹן כְּדְכָתִיב דְּבַר עֲלִי אֵל

אִז הוּא אָמַר: עֲכָשְׁיוּ אֲנִי זֹרֵק אֶת כָּלֶם לְכַבְּשֵׁן הָאֵשׁ. זָרְקוּ אֶת כָּלֶם לְכַבְּשֵׁן הָאֵשׁ, גַּם אֶת רַבֵּי יְהוּדָה נְשִׂיאָה — קָבוּר בְּהַר כְּנַעַן, לִיד הַמַּחְנֶה צָבָא, לְסוּעַ עֲכָשְׁיוּ לִיהוּדָה נְשִׂיאָה, עֲכָשְׁיוּ זֶה הַשְּׁעָה 20:00, תוֹף שְׁעֵתִים מְגִיעִים, בִּי 24:00 כָּבֹר אֶפְשָׁר לְהִיּוֹת בַּחֲזָרָה, וְלָקוּם חֲצוֹת.

כָּל הַבְּנוֹת צְרִיכוֹת לָקוּם חֲצוֹת, בְּעוֹד שְׁעֵתִים. עוֹד שְׁלֹשׁ שְׁעוֹת זֶה חֲצוֹת, 23:02 — עוֹד שְׁלֹשׁ שְׁעוֹת, אִז כָּלֶם צְרִיכִים לָקוּם חֲצוֹת עוֹד שְׁלֹשׁ שְׁעוֹת, מִי שֵׁיִסַּע לִיהוּדָה נְשִׂיאָה, אִז כִּשֶׁהוּא חוֹזֵר...

אִז יְהוּדָה נְשִׂיאָה, הַמְּלֶךְ אָמַר הוּא יֵשִׁים אוֹתוֹ בְּתוֹף הָאֵשׁ, כִּי הֵילְדִים שֶׁל הַחִידָר זָרְקוּ אֲבָנִים, זֶה הָיָה חִידָר שׁוֹבֵב בָּנִים, אֵיזָה חִידָר זֶה הָיָה? אוֹ שֶׁל אֲמֻשִׁינוּב? לֹא, לֹא שֶׁל אֲמֻשִׁינוּב, זֶה הָיָה שֶׁל יְהוּדָה נְשִׂיאָה. אִז הוּא זָרַק אֶת יְהוּדָה נְשִׂיאָה אֶל תוֹף הָאֵשׁ, וְהוּא יֵצֵא חַי, כְּמוֹכֵן, בָּא אֲנִיִּגְרִיס, הַשֵּׁד, וְקָרַר לוֹ אֶת הַמְּרַחֵץ, קָרַר לוֹ אֶת הַכְּבָשָׁן. וְאִז הוּא אָמַר לוֹ: תִּשְׁמַע,

זְעִירֵי בֵר חֲנִינָא, תְּפָסוּ אוֹתוֹ הַשְּׁוֹדְדִים בְּסַפְסוּפָה, (לִכְּן לֹא כְּדֵאֵי לְסוּעַ לְסַפְסוּפָה, מְבַקְּשִׁים שְׂאָף אֶחָד לֹא יִסַּע לְסַפְסוּפָה, וְגַם לֹא לְשָׂכֶם, לֹא סַפְסוּפָה וְלֹא שָׂכֶם). אִז בְּסַפְסוּפָה תְּפָסוּ שָׂם הַמַּחְבְּלִים, תְּפָסוּ אֶת זְעִירֵי בֵר חֲנִינָא, וְרֹאשׁ הַמַּחְבְּלִים זֶה הָיָה אִשָּׁה. זֶה כָּבֹר צָרָה צְרוּרָה, זֶה כָּבֹר סוּף הָעוֹלָם, אִם אִשָּׁה הִיא רֹאשׁ הַמַּחְבְּלִים, וְרֹאשׁ ה... וְרֹאשׁ הַחֲמָאס, אִז כָּלְנוּ אֲבוּדִים.

כִּי מִחֵר הֵם [הַמוֹרְדִים הַסּוּרִים שֶׁכִּבְּשׁוּ אֶת הַמְּדִינָה מִיַּד אֲסַד אִירָאן וְרוֹסִיָּה] כָּבֹר אָמְרוּ שֶׁהֵם פּוֹלְשִׁים לִירוּשָׁלַיִם, הַמוֹרְדִים פּוֹלְשִׁים לִירוּשָׁלַיִם, אִז אֲנַחְנוּ נִפְנָה פֹּה אֶת הָאֲזוּר. כִּי צְרִיכִים אֶת זֶה בְּשִׁבְלִי, בְּסוּרְיָה אֵין מִסְפִּיק דִּירוֹת, אִז יִצְטָרְכוּ כָּאֵן כְּמָה דִּירוֹת לְפָנּוֹת כָּאֵן עֲכָשְׁיוּ, מִי שֶׁמִּתְנַדֵּב לְפָנּוֹת יִרְשֵׁם אֶצֶל אֶהָרָן שְׁוֹרָץ.

כִּי פִתְחוּ לוֹ [לְאֶהָרָן שְׁוֹרָץ שְׁלִיחַ הַרֵב לְמִשְׁמַר הַסֶּדֶר] אֶת הָרֹאשׁ שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים הַיּוֹם. הֵילְדִים זָרְקוּ אֲבָנִים, פִּתְחוּ לוֹ אֶת הָרֹאשׁ. כְּמוֹ לְדִיקְלוּטִינוּס, דִּיקְלוּטִינוּס גַּם פִּתְחוּ אֶת הָרֹאשׁ, לְדִיקְלוּטִינוּס.

מֵרֵאִי מוֹקוּמוֹת וְהַעֲרוֹת

בֵּיה עֵלֵל חַד סַרְקִיא טַעִין חַד סַפְסַר אֲמַר לְהוֹן בְּהַדָּא סַפְסִירָא קַטִּיל בֵּר נַצֵּר לֶאחֹוֹי וְאִישִׁתִּיזִיב זְעִיר בֵּר חֲנִינָא

זְעִיר בֵּר חֲנִינָא אֵיתְצַד בְּסַפְסִיפָה סַלֵק רַבֵּי אֲמִי וְרַבֵּי שְׁמוּאֵל מִפְּיִיסָה עֵלוּי אֲמַרְהָ לְהוֹן זַנְבִּיָּה מַלְכוּתָא יְלִיף הוּא בְּרִיִּיכוֹן עֵבֵד לְכוֹן נִיסִין מַעֲשׂוֹקִין

אֲנִי יוֹדֵעַ שְׁהַיהוּדִים יוֹדְעִים לַעֲשׂוֹת נְסִים, זוֹרְקִים אוֹתָם לְאֵשׁ — יוֹצְאִים חַיִּים, אֲבָל תַּפְסִיקוּ כֶּבֶר לְזֶרֶק אֲבָנִים, אִי אֶפְשֶׁר!⁸

כִּי הַבְּנוֹת לֹא זוֹרְקוֹת אֲבָנִים. אֲבָל אֶסְנֵת [אֶשֶׁת יוֹסֵף הַצַּדִּיק], הַפְּרָשָׁה נִקְרָא עַל אֶסְנֵת, נִקְרָא מִקֶּץ, שֶׁבַע פְּעָמִים חֲכָמָה, אֶסְנֵת זֶה [גִּימְטְרִיא] שֶׁבַע פְּעָמִים [חֲכָמָה], אֶסְנֵת זֶה 73,511 זֶה חֲכָמָה, 73 כְּפוּל 7 זֶה בְּדִיוֹק אֶסְנֵת.

כִּי הָאִשָּׁה צְרִיכָה לִהְיוֹת בְּקִיָּאָה בְּכָל הַשֶּׁבַע חֲכָמוֹת; מְתַמְטִיקָה, וְכָל הַמְקַצְעוֹת. הִיא חִיבַת לִהְיוֹת בְּקִיָּאָה בְּכָל הַמְקַצְעוֹת, אִזּוֹ הִיא תוֹכֵל לִהְיוֹת מְנַהֶלֶת, הִיא תוֹכֵל לְהַחְזִיר אֶת כָּל עַם יִשְׂרָאֵל בְּתִשׁוּבָה. כָּל בֵּית יִהְיֶה לָהּ 20 כְּתוּב עִם 50 בְּנוֹת, אוֹ 50 כְּתוּב עִם 20 בְּנוֹת, 50 כְּפוּל 20 זֶה אֶלְף. כָּל בֵּית יִהְיֶה לָהּ סְמִינָר עִם אֶלְף בְּנוֹת, אֶלְף בְּנוֹת [מְנַהֶלוֹת סְמִינָרִים שֶׁל אֶלְף בְּנוֹת] זֶה מְלִיוֹן בְּנוֹת, אִזּוֹ כָּלֵם עוֹשִׂים תִּשׁוּבָה, אִזּוֹ הַמְלַחְמָה תַּפְסִיק.

הַמְלַחְמָה נִמְשַׁכֶּת כִּי עוֹד לֹא כָּל הַבְּנוֹת הֶאֱרִיכוּ אֶת הַשְּׂמֵלוֹת, עוֹד לֹא כָּל הַבְּנוֹת שָׁבְרוּ אֶת הַשְּׂאוּמִי

שְׁלָהֶם, וְאֵת הַסְּמָאֲרֵטְפוֹן. הָרֵב לֹא הָיָה פֶּה חֲדָשׁ, אִזּוֹ כָּלֵם קָנוּ סְמָאֲרֵטְפוֹן, (גַּם אֶתָּה קָנִיתָ? לֹא, הוּא לֹא קָנָה, סְלִיחָה שְׁחֻשְׁדָּתִי...) אִזּוֹ מִי שֶׁלֹּא קָנָה — לֹא צְרִיךְ לְשַׁבֵּר, רַק מִי שֶׁקָּנָה צְרִיךְ לְשַׁבֵּר, עוֹד הַלֵּילָה. וְנִרְאָה שֶׁהַמְלַחְמָה תַּפְסִיק מִיָּד, בְּאֶמֶת הַמְלַחְמָה נִפְסָקָה, אֲבָל בְּעֶרְךָ לְמֵרְאִית עֵינַי.

ה' נָתַן לְאִשָּׁה חֲכָמָה פִּי מְלִיוֹן מְלָאִישׁ, כִּי הַחֲכָמָה הִיא, הָאִשָּׁה הִיא מְחַכְמָה — חֲכָמָה דְּבִין, וְהָאִישׁ הוּא מְבִינָה דְּמ"ה. "הֵבֵן בְּחֲכָמָה וְחֲכָם בְּבִינָה" — הֵבֵן בְּחֲכָמָה, שֶׁהִיא מֵהַחֲכָמָה שֶׁל בִּין וְהָאִישׁ הוּא מֵהַבִּינָה שֶׁל מ"ה, לְכֵן לְאִשָּׁה יֵשׁ פִּי אֵין סוּף שֶׁכָּל מִשְׁלָאִישׁ.

וְלִכֵּן הַגְּמָרָא אוֹמְרַת שְׁמִי שְׁנוּלְדָה לוֹ בֵּית אִזּוֹ הוּא יִקְבֵּל מְאִתִּים, וּמִי שְׁנוּלְד לוֹ בֵּין הוּא יִקְבֵּל רַק מְאָה. כָּל זֶה כְּתוּב בְּכַבָּא בִּתְרָא, (אֶתֶם לֹא לוֹמְדִים בְּבֵא בִּתְרָא, אֶתֶם נִגְד בְּבֵא בִּתְרָא, אֶתֶם בְּעַד בְּבֵא קְמָא, לֹא אוֹהֲבִים אֵיזָה בְּבֵא זְקֻנָה, בְּבֵא בִּתְרָא זֶה בְּבֵא זְקֻנָה כְּזֹאת שֶׁהִיא הוֹלֶכֶת כְּפוּרָה, הִיא בְּגִיל 300 אוֹלִי...). כִּי כָּלֵם פְּעַם חָיו עַד 400, בְּעַז חֵי עַד 400, וְרוֹת הִיָּתָה כְּבֵר בֵּת 75,

מֵרְאִי מוֹקוּמוֹת וְהַעֲרוֹת

⁸ אִזּוֹ עֲכָשְׁיוּ צְרִיכִים שְׁלֵשִׁים סְדְרָנִים, הַמְלִיךְ דִּיקְלוֹטִינּוּס בְּקוֹשׁ שְׁלֵשִׁים סְדְרָנִים, שִׁישְׁגִּיחוּ שֶׁלֹּא יִזְרְקוּ אֲבָנִים.

וככה, מי שהיה בן 400.

כי מי שהיה אומר שיוסף חי — מיד היה מת, אז לכן האחים עשו חרם שלא מגלים, אבל בסוף שרח היא ידעה, כי כל אשה היא היתה נביאה, היה ששים רבוא נביאות.

הגמרא אומרת שאשה מביאה תועלת, אשה — עוד חמש דקות כלם בבית, כל אשה הופכת את הכסאות, ושופכת בכל חדר דלי מים, תוף עשור דקות כל הבית מצחצח כמו בית מרקחת. ואחרי זה היא לומדת את כל השבע חכמות.

ביארציט של עובדיה יוסף שמעתי את אברהם הבן של עובדיה יוסף, אברהם, הוא הרב של חולון, הוא אומר: אני הייתי בא הביתה ב-24:00 בלילה מהבית דין, מהרבנות, העברתי שעורים, אז מי למד גמרא עם הילדים? אשתי למדה גמרא!

אשה צריכה לדעת גמרא מה שהילד לומד, היא יכולה לדעת, זה גמרות קלות, היא צריכה לדעת

כי היה וכוח בין האחים, וכוח שעד היום אי אפשר לפתור אותו, כי כמה אחים הם היו? שמונה אחים או שתיים עשרה אחים? (כמה? כמה הם היו? טוב שאתה לא יודע, מי שלא יודע זה הכי טוב, "תכלית הידיעה שלא ידע"...) , אבל הוכוח בין יוסף והאחים, יוסף טען שהם שתיים עשרה, אז אם יעקב משאיר ירשה מליארד מאתים... [אזי אם ישנם 8 אחים אזי כל אח מקבל 150 מליון, ואם יש 12 אחים כל אח מקבל רק 100 מליון, מורינו הרב בשיעור בשבת קודש].

הפלבנים לבד [של יעקב] היו מליון מאתים אלף⁹. הפלבנים לבד. כל כלב ממנה על עדר של מאה אלף, אז יש פה טרליון טרליון, כמעט טרליון, כמעט שמונה עשרה אפסים טרליון של כבשים. אז אם יעקב היה מוכר רק עשור אלף כבשים, וכל כבש זה אלפים שקל אז זה כבר עשור מליון, עשרים מליון לבד, בשביל מה היו צריכים למכור את יוסף.

מראי מקומות והערות

אמר ששים רבוא כלבים רבנן אמרי מאה ועשרין רבוא ולא פליגי מאן דאמר ששים רבוא לכל עדר ועדר חד כלב מאן דאמר מאה ועשרים רבוא לכל עדר תרין כלבים:

⁹ מדרש רבה בראשית - פרשה עג פסקה יא (יא) ויפרוץ האיש ר' שמעון בר אבא אמר מלמד שנפרצה לו פרצה מעין דוגמא של עולם הבא היך מה דאת אמר (מיכה ב) עלה הפורץ לפניו רבי אבא בר כהנא אמר מאה ותרתי רבוון שבעה אלפים מאתן עדרין הוו ליה לאבינו יעקב רבי לוי

טוב את הגמרות, וללמד את זה חכמות.

כי אשה צריכה לדעת את כל החכמות שבְעוֹלָם, איך עושים אטום אטום איך מפרקים אטום, אם עושים את זה עם אֶזְמֵל עם גפרור או עם צבת או עם מברג, איך מפרקים את האטום. עם מברג מפרקים את זה או עם צבת? זה נלמד אחר כך, איך מפרקים אטום. אשה צריכה לדעת איך אטום מתפרק, איך הופכים 238 ל-235. איך [ממעטים 3 עם] סרקוזות והצנטריפוגות, וברגע שיהיה לנו צנטריפוגות וסרקוזות נוכל גם כן לעשות פצצת אטום, לא צריכים לשאל רשות מאף אחד, נוכל לעשות כאן מליון פצצות אטום, שובו בנים צריכים ליצר עכשיו

עם הילד — שהוא יקבל 100%. הכל תלוי באמא, 99% מהשכל של הילד, היא מחזיקה אותו 9 חֲדָשִׁים בתוך גופה, אחרי זה שנתיים מניקה אותו — את כל השכל הוא מקבל מהאמא.

לכן אומר רבנו בתורה ב': "בית והון נחלת אבות ומה אשה משכלת" (משלי יט, יד), כל אחד ילמד עם אשתו תורה ב', את הקטע הזה חלק ב', "ימי החנכה", זה תורה על חנכה. שכל החנכה זה להגיע ל"אשה משכלת", שאדם יהיה לו אשה שבקיאָה בכל השבע חכמות, כמו אסנת, שהיתה בקיאָה בכל השבע

מְלִיזוֹן פְּצָצוֹת אָטוֹם. סוּרְיָה

עֲכָשְׂיוּ זֶה מְלִיאָרְד מוֹרְדִים, מְחָר
כְּבָר כּוֹבְשִׁים אֶת יְרוּשָׁלַיִם — זֶה
סוֹפִית, זֶה כְּבָר חָתוּם, זֶה בִּידֵן
כְּבָר הַסְּכִים, טְרַאמֶפ אָמַר שֶׁהוּא
לֹא יִתֵּן, אָבֵל עַד שֶׁטְרַאמֶפ יִהְיֶה
רֹאשׁ מְמַשְׁלָה זֶה עוֹד בְּדִיוֹק 30
יוֹם, בְּכ' טַבַּת ב־20 לְיָנוּאָר, 1
בְּיָנוּאָר זֶה יֵצֵא בְּיוֹם רְבִיעִי, יֵצֵא
בְּיוֹם רְבִיעִי, בְּיוֹם רְבִיעִי בְּנֵר
שְׁמִינִי, 1 יָנוּאָר, 7 יָנוּאָר זֶה נִיטֵל,
וּב־20... חֲנֻכָּה מִתְחִיל ב־25
בְּדַצְמֶבֶר, זֶה הַנִּיטֵל הַקָּטָן.

**שְׁעוֹר שְׁנַמְסָר אַחְרֵי
מַעְרִיב לַיִל ב' מִקֶּץ כ"ב
כְּסֵלוֹ תשפ"ה**

10| וכי אֲבָנִים "מִשֶּׁם רַעָה אֲבָן
יִשְׂרָאֵל" [פְּרָאשִׁית מַט, כד], אֲבָנִים זֶה;
שְׁשָׁנִי אֲבָנִים בּוֹנוֹת שְׁתִּים, וְשֵׁלֶשׁ
— שֵׁשׁ, וְאַרְבַּע — עֶשְׂרִים
וְאַרְבַּע, חֲמֵשׁ — מְאָה עֶשְׂרִים,
וְשֵׁשׁ זֶה שֶׁבַע מֵאוֹת עֶשְׂרִים,
וְשֶׁבַע זֶה חֲמֵשׁ אֶלֶף אַרְבָּעִים,
וְשְׁמוֹנֶה זֶה כְּבָר אַרְבָּעִים אֶלֶף,
וְתִשְׁעֵה זֶה שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שְׁשִׁים אֶלֶף,
וְאִם יֵשׁ עֶשְׂרֶה אֲנָשִׁים זֶה שְׁלֹשׁ

אָבֵל רַבִּי לִוִי יִצְחָק [בְּנֵדֶר] אָמַר
שְׁבָאָרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּרֶסֶלֶב לֹא שָׁמְרוּ
נִיטֵל, זֶה מוֹבָא ב־דָּבָר בְּעֵתוֹ,
ב־דָּבָר בְּעֵתוֹ" כָּל אַחַד יִסְתַּכֵּל
בְּכ"ד כְּסֵלוֹ הוּא מְבִיא אֶת "שִׁטַּת
בְּרֶסֶלֶב" בְּשֵׁם רַבִּי לִוִי יִצְחָק בְּנֵדֶר
שֶׁלֹא שׁוֹמְרִים נִיטֵל, זֶה לֹא שִׁיף
אֵלֵינוּ, אֲנַחְנוּ בְּכָלֵל לֹא יוֹדְעִים
שִׁישׁ כְּזֶה דָּבָר, לֹא שְׁמַעְנוּ וְלֹא
רְאִינוּ, אֲנַחְנוּ קָמִים חֲצוֹת, נוֹסְעִים
כְּעֵת לִיהוּדָה נְשִׂיאָה, טוֹבְלִים
בְּכַנְרֵת, בְּבֹאֲרָה שֶׁל מְרִים. בְּרַגַּע
שְׁאָדָם טוֹבֵל בְּבֹאֲרָה שֶׁל מְרִים,
אִז הוּא זוֹכֵה שְׁנִפְתָּחִים לוֹ כָּל

מְרֵאֵי מַקּוּמוֹת וְהַעֲרוֹת

10 אוֹ עֵדוֹן עוֹמְדִים שְׁלֵשִׁים יְלָדִים בְּכַבִּישׁ מִסְפֵּר 1, מְמַטְרִים אֲבָנִים, זֶה "רְפֶלֶקס" כְּזֶה, זֶה מִשְׁהוּ "סְפוֹנְטָנִי", הֵם לֹא עוֹשִׂים אֶת זֶה בְּכַנְרֵה, חֵס מִתְמַלְאִים בְּאֲבָנִים עַד לְמַעְלָה.

בנות? למה לא שבע בנים? ראית את הרש"י
הזה? טוב שלא ראית...).

כל אחד יקרא את הרש"י במקץ
מה זה "שבע פרות"? אומר
רש"י: "שבע בנות". אז פרעה
מאד כעס: מה פתאום בנות?
למה לא בנים? מה? אז הוא קרא
(לפרעה) [ליוסף], יוסף אמר לו: אתה
לא מבין, לא מדברים לא על בנות
ולא על בנים, מדברים פה על
שבע שנים טובות — הרבה בשר,
יהיה המבורגר, ויהיה צ'יקנס -
עופות), ויהיה בשר בקר — טון
בקר, חצי טון עופות. (אני לא יודע,
אתה לא לומד רש"י, נכון? אתה נגד רש"י!
אתה בעד רש"י?! אז למה אתה לא לומד
רש"י? מה אכפת לך?! אתה עוד בחור, מילא
היה לך עשרה ילדים אז אני מבין, אז פמה יש
לך? תשע ילדים? תלמד רש"י, לא קרה שום
דבר...).

רש"י אומר [שהחרטומים פתרו]:
"שבע פרות — שבע בנות". אז
פרעה אמר לו: לא, אז פרעה אמר
להם תעופו מפה, אני לא צריך
בנות ולא צריך בנים, תביאו לי
את יוסף. מה אמר יוסף? —
"שבע שנות שבע, שבע שנות
רעב". אז מה זה בעיה לפתור?
[כלומר מדוע לא פתרו החרטומים כן, הרי מוכח
מהחלום שמדבר על שובע ורעב], פרות זה
ברכה, ותבואה זה גם ברכה, מה

מליון שש מאות אלף, ואם זה 11
אז זה כבר 40 מליון, ואם זה 12
— זה 480 מליון, 13 זה כבר 6
מליארד מאתים אלף. אם יש 13
ילדים אז זה כנגד שש מליארד
מאתים אלף. אז זה שלש עשרה
ילדים, אבל שהם בר מצוה, (אתה
עוד לא בר מצוה, עוד לא, אין לך מה לבוא
לקאן, אתה לא תעז לבוא לקאן, אני לא מרשה
לך, רק לילדים בר מצוה...) אז אם זה
שלש עשרה ילדים [בני למעלה מ13]
זה בדיוק בדיוק זה שש מליארד
מאתים עשרים, מאתים עשרים
ושבע מאתים עשרים ושמונה
מליון, [שזה חשבון ריבוי הבתים].

כל ילדה צריכה לדעת את כל
החשבונות האלה, לדעת איך
לעשות פצצת אטום, כל בת
צריכה לדעת שיש לה פי מליון
שכל מלאיש, לכן אם בת נולדת
מקבלים 200, אם בן נולד אז
מקבלים רק מאה... כשאתה
נולדת קבלו רק מאה כשאחותך
נולדה קבלו 200.

אז לכן כשאמרו לפרעה [בפתרון
חלומן] שיהיו שבע בנות אז הוא
מאד כעס עליהם, הוא אמר: מי
צריך בנות?! מה לכם ולבנות?!
ככה אומר רש"י, (אני לא, אני
התקוטטתי עם רש"י, אני צעקתי עליו; מה
פתאום הוא כתב שבע בנות, מה לו ולשבע

פרוטונים, אז צריכים לקפץ מעשרים ושש לשבעים ותשע, [ואז ברזל נהפך לזהב].

ה"חובות הלכות" כותב: שלא תנסו להפך ברזל לזהב. בשער הבטחון [פרק ג] הוא כותב: תפסיקו כבר עם השטויות שלכם [לנסות] להפך ברזל לזהב. פעם נסית להפך ברזל לזהב? יש כאלה גססאות שאפשר להפך את זה, אז יש גססאות שאפשר להפך ברזל לזהב, אז זה ה"חובות הלכות" הוא נגד זה בשער הבטחון, אבל היום כבר יודעים איך הופכים ברזל לזהב, כי בכרזל יש 26, ובזהב 79, חסר 53 — אז הופכים את הנוטרונים. מי המציא את הרדיום? מאדאם

צריך להגיד 'בנות' ו'מדינות'? (לקבש מדינות? ! מה, גידו שאנחנו פובשים מדינות? ! אנחנו בעד שלום, אנחנו נטורי קרתא, אנחנו נגד מלחמות. פכה אמרו לו "מדינות", הוא לא רוצה לקבש מדינות... טוב שלא קראת, זה גם! אתה נטורי קרתא, נכון? אז אתה לא צריך לקרא את זה. אז ברוך ה', שיבנו בנים לא לומדים את הרש"י הגאון, זה גם גדול...).

אז על כל פנים אז בנות צריכות לדעת לעשות פצצות אטום, כי לדעת איך מרכב הגרעין, הגרעין זה, אז אם זה של מימן אז זה פרוטון אחד ואלקטרון אחד, אם זה הליום זה שני פרוטונים ושני אלקטרונים, אם זה ברזל אז זה 26 אלקטרונים ועשרים ושש פרוטונים, ואם זה זהב זה 79

שומרים? ואי! אז אשריך טוב
לך, אתה פטור מללמד, ואי כיה
לך, ממש כיה לך.

אז רבי לוי יצחק אמר שאנחנו לא
שומרים ניטל, בכרסלב לא
שומרים, ברסלב לא מתיחסים
לזה בכלל, כי [בניטל אומרים שאז נולד
אותו האיש י"מ"ש ולכן לא לומדים או, אבל]
הוא [- "אותו האיש"] לא היה ולא
נברא ולא נולד, כי זה סילבסטר,
סילבסטר המציא את התאריך
הזה [שב 25 במבר נולד אותו האיש, ואין
לזה שום הוכחה]. כי אין לנו תעודת
לדה, אנחנו יודעים שתלו אותו
בערב פסח, אין לו תעודת לדה,
אולי נמצא תעודת לדה בחפירות,
נראה, אולי בחפירות של הכתל,
[בכנסיית] הסעודה האחרונה,
הסעודה האחרונה זה בהר ציון,
אז אחרי זה יהודה איש קריות

קירי, אשה המציאה, [בהמשך מסביר
את העניין].

ואחת [מדענית] 'ליזט' היא יהודיה
היא המציאה את הבקוע [הגרעני],
את הבקוע הראשון 24 בדצמבר,
עכשיו יהיה 24 בדצמבר, יום שני
יהיה 24 בדצמבר, ויום רביעי
יהיה 25.

יום חמישי יהיה 26, אז יהיה
הניטל קטן, רבי לוי יצחק [פנדר]
אמר שאותנו זה לא מעניין (- ליל
ניטל), לא מעניין אותנו השטויות
האלה, זה לא שיף אלינו, לא שיף
לברסלב, ברסלב זה נגד זה. אבל
אחרי זה יש ניטל גדול, זה יהיה
בו' טבת, ובישיבה שלכם גם כן
לא שומרים ניטל? אתה לומד
איפה? [במודיעין עלית], במודיעין
עלית? אז [הליטאים] שם לא
שומרים ניטל. [הניו: כן שומרים]. כן

אֵיךְ מוֹרִידִים שְׁלֹשׁ? (עם פִּינְצֵטָה, לוקחים פִּינְצֵטָה וּמוֹרִידִים שְׁלֹשׁ...), אִזּוֹ זֶה יֵשׁ צְנִטְרִיפּוּגוֹת וְסֶרְקוּזוֹת, שְׁזֶה עוֹשֶׂה מֵאָה אֶלֶף סְבוּבִים בְּשָׁנִיָּה, וְזֶה מַעֲיֵף הַחוּצָה, כְּשֶׁדָּבַר מְסֻתָּבֵב אִזּוֹ זֶה מַעֲיֵף הַחוּצָה אֶת כָּל הַשְּׂאֲרִיּוֹת, אֶת כָּל הָאֲלֵקְטְרוֹנִים, וְזֶה הַתְּכָנִית עֲכָשׁוֹ עוֹד מְלִיּוֹן, מְלִיּוֹן, מְלִיּוֹן פְּצָצוֹת אָטוֹם, עַד זֹאת חֲנֻכָּה מְלִיּוֹן פְּצָצוֹת אָטוֹם. כָּל בַּת צְרִיכָה לְדַעַת אֵיךְ הֵם מְיַצְרִים פְּצָצוֹת אָטוֹם.

וְכָל בַּת צְרִיכָה לֵהִיּוֹת מְנַהֶלֶת סְמִינָר, לְדַעַת אֶת כָּל הַחֲשָׁבוֹנוֹת, אֶת כָּל הַמַּתְמָטִיקָה.

אֲסַנֵּת זֶה [גִּימְטְרִיא] שְׁבַע פְּעָמִים "חֲכָמָה", אֲסַנֵּת זֶה 511, 7 כְּפּוֹל 73 זֶה חֲכָמָה [יוצא 511], כָּל בַּת צְרִיכָה לְדַעַת אֶת כָּל הַשְּׁבַע חֲכָמוֹת, כָּל בַּת צְרִיכָה לֵהִיּוֹת מְנַהֶלֶת סְמִינָר, אֶלֶף בְּנוֹת, אֶלֶף בְּנוֹת מְשׁוּבּוֹ בָּנִים, אֶלֶף סְמִינָרִים, כָּל סְמִינָר 50 כְּתוּת 20 בְּנוֹת, אוֹ 20 כְּתוּת 50 בְּנוֹת, אוֹ 50 [כְּתוּת שֶׁל] 20 [בְּנוֹת], אוֹ 20 כְּתוּת 50 בְּנוֹת, אֶלֶף בְּנוֹת [שֶׁיִּנְהָלוּ פְּאֵלָה סְמִינָרִים] אִזּוֹ מְלִיּוֹן בְּנוֹת עוֹשׂוֹת תְּשׁוּבָה, אִזּוֹ כָּל עִם יִשְׂרָאֵל עוֹשֶׂה תְּשׁוּבָה, וְאִזּוֹ נִזְכָּה לְגֵאֲלָה הַשְּׁלֵמָה, בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ, אָמֵן.

הַסְּגִיר אוֹתוֹ, קָבַל שְׁלֹשִׁים כֶּסֶף — שְׁלֹשִׁים שְׁקָלִים, תְּמִיד יֵשׁ אֶת הַמַּשָּׁג "יְהוּדָה אִישׁ קָרִיּוֹת" — זֶה מַשָּׁג שֶׁל בּוֹגֵד.

אִזּוֹ כָּל בַּת צְרִיכָה לְדַעַת אֵיךְ עוֹשִׂים פְּצָצוֹת אָטוֹם. אִזּוֹ אִם רוֹצִים לְהַפִּיךָ בְּרוֹז לְזֹהָב, הַבְּרוֹז זֶה 26 הַזֹּהָב זֶה 79, חֶסֶר [בְּכֹוֹל] 53 פְּרוֹטוֹנִים. אִזּוֹ מְאֻדָּם קִירִי הִיא הֵיִתָּה אִשָּׁה, הִיא הַמְּצִיאָה אֶת זֶה, שְׁלוֹקָחִים רְדִיּוֹם, וְהַרְדִּיּוֹם פּוֹלֵט נוֹטְרוֹנִים, וְאֶת הַנוֹטְרוֹנִים מְכֻנְנִים לְתוֹךְ הַגְּרָעִין, לְתוֹךְ הַגְּרָעִין, (אֵיךְ מְכֻנְנִים? אֵיךְ לֹא יוֹדַע, עִם צְבַת אוֹ עִם אֲזֵמֶל אוֹ אוֹלֵי עִם פִּטִּישׁ...) מְכֻנְנִים לְתוֹךְ הַגְּרָעִין וְאִזּוֹ הֵם נִהְפָּכִים לְפְרוֹטוֹנִים [וְכך מְתוּסָף לְכֹוֹל פְּרוֹטוֹנִים וְנִהְיָה כְּמוֹ הַזֹּהָב], וְהַעֲשָׂרִים וְשֵׁשׁ נִהְיִים שְׁבַעִים וְתַשְּׁעִי.

אֲנַחְנוּ עוֹסְקִים עֲכָשׁוֹ בְּאוֹרְנִיּוֹם, חוֹמִינִי [= חֲמִינְאֵי מְנַהֵג אִירָאן] כְּכָר הַצְּלִיחַ לְהַשִּׁיג 60 אַחוּז, עֲכָשׁוֹ חוֹמִינִי [= חֲמִינְאֵי] יִשְׁלַח לָנוּ מֵאָה אֶלֶף סֶרְקוּזוֹת וּמֵאָה אֶלֶף צְנִטְרִיפּוּגוֹת, זֶה עוֹשֶׂה סְבוּב שֶׁל מֵאָה אֶלֶף סְבוּבִים בְּשָׁנִיָּה, 70 אַחוּז זֶה אֲלֵקְטְרוֹנִים, כִּי בְּטָבַע יֵשׁ אוֹרְנִיּוֹם 238, 238 אֲלֵקְטְרוֹנִים, וְצְרִיכִים לְהַגִּיעַ ל־235, אֵיךְ הֵם מְגִיעִים מ־238 ל־235? אֵיךְ אֲפָשֶׁר לְהַגִּיעַ? מוֹרִידִים שְׁלֹשׁ.

**שְׁעוֹר שְׁמִסָּר אַחֲרֵי
מַעֲרִיב לֵיל ג' מִקֵּץ כ"ג
כִּסְלוֹ תשפ"ה**

הַנְּרוֹת מְכַפִּילִים אֶת עֵצָמָם,
כְּשֶׁמְגִיעִים כְּכֹר לְשִׁמּוֹנָה כְּכֹר
מְגִיעִים לְאַרְבָּעִים אֶלֶף, [כְּמוֹ הַחֲשִׁבוֹן
שֶׁל רִיבּוֹי הַבַּתִּים], אַחֲרֵי זֶה לְשֵׁלֶשׁ
מֵאוֹת שָׁשִׁים אֶלֶף, אַחֲרֵי זֶה נִשְׁאָר
שְׁלֹשׁ מֵלִיּוֹן, אַחֲרֵי זֶה שְׁלֹשׁ מֵלִיּוֹן
שֵׁשׁ מֵאוֹת אֶלֶף, אַחֲרֵי זֶה זֶה
אַרְבָּעִים מֵלִיּוֹן, אַחֲרֵי זֶה זֶה אַרְבַּע
מֵאוֹת שְׁמוֹנִים מֵלִיּוֹן, עַד
שְׁמִנְיָעִים לְשֵׁשׁ מֵלִיאָרֶד מֵאָה
שְׁבַעִים וְשֶׁבַע מֵלִיּוֹן. אִז כֹּל שְׁלֹשׁ
עֶשְׂרֵה אֲנָשִׁים זֶה כִּנְגַד כֹּל הָעוֹלָם,
כִּנְגַד שֵׁשׁ מֵלִיאָרֶד, שְׁאֶפְשֵׁר
לְהֵאִיר אֶת נֵר חֲנֻכָּה בְּכֹל הַנְּשִׁמוֹת.

כְּמוֹ אֱלִישֵׁעַ, שֶׁהוּא קָבַל עֲנֵשׁ
שֶׁהוּא גִירָה דְּבִים בְּתִינּוּקוֹת¹¹, לֹא
דְּבִים וְלֹא יַעַר, רַב וְשִׁמוּאֵל —
מִחֻלָּקֶת — לֹא הָיָה לֹא דְּבִים וְלֹא
יַעַר, הַדְּבִים נֹסְפוֹ, הוּא בְּרָא
דְּבִים. הַצְּדִיק יִכּוֹל לְבְרֹא נְשִׁמוֹת
חֲדָשׁוֹת. הוּא הָיָה צָרִיף אֶת
הָאַרְבָּעִים וְשָׁתַיִם יְלָדִים הָאֵלֶּה

יְהִיָּה שַׁבַּת חֲנֻכָּה, עוֹד יוֹמִים
מִדְּלִיקִים נְרוֹת, אֶת הַנֵּר הָרֵאשׁוֹן,
”עַד שֶׁתְּכַלֶּה רִגְלֵ מִן הַשּׁוֹק” —
שְׁצִרִיכִים לְהַעֲלוֹת אֶת כָּל בְּחִינַת
הַרְגְּלִין. כָּל חֲנֻכָּה זֶה לְמַטֵּה
מַעֲשֵׂרָה טְפָחִים, לְהַעֲלוֹת אֶת כָּל
הַרְגְּלִין לְחֻכְמָה בִּינָה וְדַעַת,
שְׁאֶפְלוּ מִי שֶׁהוּא בְּבְחִינַת רְגְלִין
— נֶצַח וְהוֹד, חֲנֻכָּה וּפּוּרִים זֶה
כִּנְגַד נֶצַח וְהוֹד, יֵשׁ שְׁלֹשֶׁה רְגְלִים
— זֶה חֻכְמָה בִּינָה דַעַת, אַחֲרֵי זֶה
בָּאִים פּוּרִים שְׁמֵתָר לְעַבֵּד, וְחֲנֻכָּה
מֵתָר לְעַבֵּד, אֶפְלוּ הַסְּעוּדוֹת הֵם
סְעוּדוֹת רְשׁוֹת, אֵין שׁוּם מְצוּהָ
בְּסְעוּדוֹת, זֶה רַק סְעוּדוֹת רְשׁוֹת
לְזָכֶר הַנֶּסֶם הַגְּדוֹל, שֶׁפָּח אֶחָד דָּלֵק
שְׁמוֹנֵה יָמִים.

שְׁזֵה רַבִּי נִתָּן אוֹמֵר שֶׁהַנְּרוֹת
הָאֵלֶּה בָּאִים כָּל הַשָּׁנָה, כָּל יוֹם

מֵרֵאִי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

הַכְּפוּרִים וְרַבִּי יִצְחָק נִפְחָא אִמְר בְּלוֹרִית רֵאָה לְהֵן
כְּאִמּוּרִים וְרַבִּי יוֹחָנָן אִמְר רֵאָה שְׁלֵא הִיתָה בְּהֵן
לְחֻלּוּחִית שֶׁל מְצוּהָ וְדַלְמָא בְּזַרְעִיהוּ נִיהוּהּ הוּהּ
אִמְר רַבִּי אֱלֵעָזָר לֹא בִּם וְלֹא בִּזְרַעִים עַד סוּף כֹּל
הַדּוֹרוֹת: וְתַצְאָנָה שְׁתֵּים דּוּבִים מִן הַיעַר וְתִבְקַעְנָה
מֵהֶם אַרְבַּעִים וְשְׁנֵי יְלָדִים (דָּף מו, ע"א) רַב
וְשִׁמוּאֵל חֵד אִמְר נֵס וְחֵד אִמְר נֵס בְּתוֹךְ נֵס מֵאֵן
דְּאִמְר נֵס יַעַר הוּהּ דּוּבִים לֹא הוּוּ מ"ד נֵס בְּתוֹךְ נֵס
לֹא יַעַר הוּוּ וְלֹא דּוּבִים הוּוּ וְלִיהוּ דּוּבִים וְלֹא לִיהוּ
יַעַר דְּבַעִית

¹¹ סוּטָה מו, ע"ב
אִמְר רַבִּי יוֹחָנָן מִשׁוּם רַבִּי מֵאִיר כֹּל שְׁאִינוּ מְלוּהָ
וּמְתוּלָה כְּאִילוּ שׁוֹפֵךְ דְּמַיִם שְׁאִילְמִילֵי לִיוְהוּוּ אֲנָשִׁי
יִרְחוּ לְאִלִּישֵׁעַ לֹא גִירָה דּוּבִים לְתִינּוּקוֹת שְׁנֵאִמְר
וְיַעַל מִשֵּׁם בֵּית אֵל וְהוּא עֵלָה בְּדֶרֶךְ וְנַעֲרִים קִטְנִים
יֵצְאוּ מִן הַיעַר וְיִתְקַלְסוּ בּו וְיֵאִמְרוּ לוֹ עֵלָה קִרַח עֵלָה
קִרַח אִמְרוּ לוֹ עֵלָה שֶׁהַקִּרְחַת עֲלֵינוּ אֶת הַמְּקוֹם ...
וְיִפֵּן אַחֲרָיו וְיֵרָאֵם וְיִקְלַלֵם בְּשֵׁם ה' מַה רֵאָה אִמְר
רַב רֵאָה מִמֶּשׁ כְּתַנְיָא רַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר
כֹּל מְקוֹם שֶׁנִּתְּנָה חֻכְמִים עֵינֵיהֶם אוֹ מִיתָה אוֹ עוֹנֵי
וְשִׁמוּאֵל אִמְר רֵאָה שְׁכוּלָן נִתְּעַבְרָה בְּהֵן אִמּוֹן בִּיּוֹם

אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה, הוּא הָיָה חֵבֵר שֶׁל חַיִּים פְּרָחִי, שֶׁהִשְׁיִיחַ הָיָה יוֹשֵׁב בְּאִיזָה בְּנֶקֶד כָּל יוֹם שָׁשִׁי עַד 22:00 בְּלַיְלָה — יֹשֵׁב בְּבִנְיָן וְעֵשֶׂן נִרְגְּלָה, אַחֲרֵי זֶה סָפְרוּ שֶׁהָיוּ בְּמִכָּה, אִזּוֹ כִּכָּה מִשֶּׁה סִפֵּר לָהֶם שֶׁהוּא הָיָה בְּהַר סִינַי, הוּא יֹשֵׁב בְּאִיזָה מְעָרָה וְעֵשֶׂן נִרְגְּלָה. כָּלֵם הָאָמִינוּ לְקִרְחַת, הַנְּשִׂים לֹא הָאָמִינוּ, הַנְּשִׂים אָמְרוּ: מִשֶּׁה הוּא הַצַּדִּיק הָאָמֵת, הוּא לֹא מְעֵשֶׂן נִרְגְּלָה, הוּא לֹא מִתְחַבֵּא בְּאִיזָה מְעָרָה.

אָבֵל כָּל הַגְּבֻרִים הָאָמִינוּ לְלִשׁוֹן הָרַע שִׁיּוּצָא, מִשֶּׁה נִשְׁאָר רַק מִשֶּׁה וְאַהֲרֹן וּשְׁנֵי יְלָדִים, כִּמָּה זֶה בְּיַחַד? שְׁנֵי יְלָדִים מִשֶּׁה וְאַהֲרֹן, (חֲמִשׁ, נִכּוֹן? אוֹלַי שְׁבַע? נַעֲשֶׂה מִשֶּׁהוּ בֵּין חֲמִשׁ לְשֶׁבַע, נַעֲשֶׂה מְמַצֵּעַ, הַמְּסַפֵּר הַמְּמַצֵּעַ בֵּין חֲמִשׁ לְשֶׁבַע) זֶה שֶׁשׁ, וְעוֹד מְרִים גַּם צָרְפוֹ אוֹתָהּ לְמַנִּין — זֶה שְׁבַע, אִזּוֹ כִּמָּה חֶסֶר לְעֵשֶׂר? שְׁלֹשׁ, אִזּוֹ מְאִיפָה הוּא הִבִּיא שְׁלֹשׁ? הוּא הִבִּיא אֶת אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, הוּא הִבִּיא אֶת אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב אִזּוֹ נִהְיָה עֶשֶׂר, נִהְיָה מְנִין. אִזּוֹ כִּכָּה הוּא יִכַּל לְהַכְנִיעַ אֶת קִרְחַת.

לְהַחְזִיר אוֹתָם בְּתִשׁוּבָה, לְקִנּוּת לָהֶם גְּלִידוֹת, פְּחִיּוֹת, קֶצֶת קוֹלָה, קֶצֶת חֲטִיפִים אִזּוֹ הָיוּ עוֹשִׂים תִּשׁוּבָה. וְלֹא צָרִיךְ לְהַפְקִיר אוֹתָם, לֹא מִפְּקִירִים שׁוֹם נִשְׁמָה, שְׁבָרְגַע שְׁנִשְׁמָה יִרְדָּה לְעוֹלָם אִזּוֹ אָפְלוּ הָכִי גְרוּעָה — אֶפְשָׁר לְהַחְזִיר אוֹתָהּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה שֶׁתִּהְיֶה הָכִי הַצַּדִּיקָת, כְּמוֹ שְׂאוֹמֵר הַרְמַב"ם בְּפֶרֶק שְׁבִיעֵי הַלְכוֹת תִּשׁוּבָה: שֶׁהַנְּשִׁמָּה הָכִי נְמוּכָה אֶפְשָׁר לְעֲשׂוֹת אוֹתָהּ כְּמוֹ מִשֶּׁה רַבִּינוּ, וְהַנְּשִׁמָּה הָכִי טוֹבָה יְכוּלָה לְהַפְדֵּךְ לִירְבָּעִים בֶּן נִכְט, שְׁלֹא הָיָה לוֹ שׁוֹם דְּפִי, הוּא הָיָה "שְׁמָלָה חֲדָשָׁה" [מְלָכִים א' יא, כט], הוּא הָיָה כְּמוֹ כְּלָה שְׂאִין לָהּ בָּהּ שׁוֹם כְּתָם. אָבֵל הוּא לֹא יְכוּל הָיָה לְסַבֵּל אֶת דְּוֹד, הוּא לֹא יִכַּל, "מִי בְּרֹאשׁ" — הוּא שָׂאֵל¹². [וְעֵנּוּ לוֹ:] דְּוֹד. זֶה הַכֵּל דְּוֹד, הַכֵּל זֶה הַצַּדִּיק.

הַכֵּל זֶה הַצַּדִּיק! לָכֵן נְשִׂים לֹא חָטְאוּ בְּחָטָא הַעֲגָל, לֹא בְּחָטָא הַמְּרַגְלִים, וְלֹא בְּקִרְחַת. קִרְחַת אָמַר שֶׁהַכֵּל זֶה פֶּאטָה מוֹרְגָנָה (- חֲזִיוֹן תַּעֲתוּעוּסִים), הֵם לֹא רָצוּ לְהִאֲמִין לוֹ. הוּא אָמַר: מִשֶּׁה בְּכָלֵל לֹא הָיָה

מִרְאֵי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

יְשִׁי נִטְיִיל בְּגַן עֵדֶן אָמַר לוֹ מִי בְּרֹאשׁ בֵּן יִשִׁי בְּרֹאשׁ אִי הָכִי לֹא בְּעִינָא:

¹² סְנַהֲדְרִין קב, ע"א

אַחַר הַדְּבַר הַזֶּה לֹא שָׁב יִרְבָּעִים מִדְּרַכּוֹ הַרְעָה מֵאִי אַחַר אָמַר רַבִּי אַבָּא אַחַר שֶׁתִּפְשׁוּ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לִירְבָּעִים בְּבִגְדוֹ וְאָמַר לוֹ חוֹזֵר בְּךָ וְאֵינִי וְאֵתָהּ וּבֵן

כפוש. הוא הִיָּה נִגְד כְּפוּשׁ, הוּא הִיָּה נְטוּרֵי קֶרְתָּא, הוּא לֹא רָצָה כְּפוּשׁ. מָה אָמְרוּ לוֹ? אוּ שְׁבַע בְּנוֹת אוּ שְׁבַע מְדִינוֹת. הוּא אָמַר: לֹא צְרִיף לֹא בְנוֹת וְלֹא מְדִינוֹת, תַּעֲזָבוּ אוֹתִי, תְּבִיאוּ לִי אֶת יוֹסֵף. יוֹסֵף מָה אָמַר? יִהְיֶה לָּךְ שְׁפַע, יִהְיֶה חֲנִיּוֹת בְּשׂוֹר, יִהְיֶה צִיִּקְנָס, יִהְיֶה הַמְבוֹרָגֵר, יִהְיֶה שְׁפַע שֶׁל הַמְבוֹרָגֵר. [אָמַר פְּרַעָה:] אוֹהוּ הַמְבוֹרָגֵר אָנִי אוֹהֵב! אִם יוֹסֵף אוֹמֵר "הַמְבוֹרָגֵר" אִזּוּ הוּא צְדִיק אֲמַתִּי. וּמָה זֶה הַשְּׁבָלִים? — יִהְיֶה הַרְבֵּה לֹא טָקַעַס, עַכְשָׁיו יִהְיֶה חֲנֻכָּה, עוֹד יוֹמִים אוֹכְלִים כְּבָר סְפָגְנִיּוֹת, יִהְיֶה לָּךְ הַרְבֵּה סְפָגְנִיּוֹת, יִהְיֶה לָּךְ הַרְבֵּה סְפָגְנִיּוֹת. [אָמַר פְּרַעָה:] אוֹהוּ חֲנֻכָּה, סְפָגְנִיּוֹת, אֶת זֶה אָנִי אוֹהֵב, סִימֵן שְׂיוֹסֵף הוּא

אָבֵל שׁוּם אֲשֶׁה לֹא הָאָמִינָה לְשִׁטּוּיּוֹת הָאֱלֹהִים, וְלֹא הָאָמִינָה שְׂאִי אֶפְשֶׁר לְכַבֵּשׁ אֶת הָאָרֶץ. כָּל הַנְּשִׂים רָצוּ לְכַבֵּשׁ אֶת הָאָרֶץ.

"תִּנָּה לָנוּ אַחְזָה" [בַּמְדָּבָר כו, ד] — בְּזָכוֹת בְּנוֹת צְלַפְחָד נִכְנָסוּ לְאָרֶץ, לְכֵן הַתּוֹרָה מְאָרִיכָה עַל בְּנוֹת צְלַפְחָד שֶׁהֵם הַתַּעֲקָשׁוּ, הֵם רָצוּ דוֹקָא נַחֲלָה בְּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, כִּי מָה? מֹשֶׁה לֹא יָדַע שְׂאֲשֶׁה יוֹרֶשֶׁת? אֲשֶׁה וְדָאֵי יוֹרֶשֶׁת, אִם אֵין בְּנִים, אֲשֶׁה יוֹרֶשֶׁת, זֶה כְּבָר אַרְבַּעִים שָׁנָה בַּמְדָּבָר, מְכַל עֲשָׂרָה מְשֻׁפָּחוֹת יֵשׁ [מִשְׁפָּחָה שְׂיִישׁ בָּהּ] רַק בְּנוֹת.

פְּרַעָה לֹא רָצָה בְּנוֹת, הוּא אָמַר: אַל תִּגִּיד לִי בְּנוֹת. אָמְרוּ לוֹ: נְבִיא לָךְ מְדִינוֹת. הוּא אָמַר: אָנִי נִגְד

שׁוֹרֹת לְמִטָּה: שְׁהַבַּת הַיָּא
מִהַחֲכֻמָּה שֶׁל ב"ן וְהַבֵּן הוּא
מִהַבְּיָנָה — חֲצִי בִּינָה שֶׁל מ"ה,
יֵשׁ לוֹ רַק חֲצִי בִּינָה.

כָּל הַבְּנִים שְׁמִים אֶת הַכֶּסֶף
בְּהַמּוֹרִים, אִם הָאִשָּׁה לֹא שׁוֹמֶרֶת
יוֹם אֶחָד הִיא רוֹאָה שֶׁהִיא בְּלִי
בֵּית, בְּלִי כְלוּם. כִּי בַּפַּעַם
הָרֵאשׁוֹנָה הוּא מְרוּיח; עֶשֶׂר נֶהֱפֵךְ
לְעֹשְׂרִים, וּמֵאָה — הוּא מְבִיא
מֵאָה אֶלֶף נֶהֱיָה מְאֵתִים, בַּפַּעַם
הַשְּׁלִישִׁית הוּא מוֹכֵר אֶת הַבֵּית
בְּחֻמֶשׁ מְלִיּוֹן הוּא חוֹשֵׁב שֶׁזֶּה
יִהְיֶה עֶשֶׂר, זֶה נֶהֱיָה... וּבְמִקּוּם
עֶשֶׂר מְלִיּוֹן — עֶשֶׂר וְשֵׁשׁ אֶפְסִים
— נֶהֱיָה אֶפֶס אֶחָד גְּדוֹל, כָּל [-]
נֶהֱיָה אֶפֶס אֶחָד גְּדוֹל, וְאִזּוֹ
מִתְגַּרְשִׁים, וְאִזּוֹ הִילָדִים בּוֹרְחִים
מִהָאֵבָא הַמְּשַׁנֵּעַ הַזֶּה, הוּא נִשְׁאָר
בְּלִי יְלָדִים, בְּלִי כְלוּם. אִם הָאִשָּׁה
לֹא שׁוֹמֶרֶת עַל הַבַּעַל... הִיא
צְרִיכָה לְתַת לוֹ עִם נְבוּט עַל
הָרֵאשׁ, אַחֲרַת הוּא יִמְכֹר אֶת כָּל
הַבֵּית, בְּשִׁבְלִיל לְהַרוּיחַ עֶשֶׂר
מְלִיּוֹן.

אִז תִּפְקִיד הָאִשָּׁה לְהִיּוֹת
הַחֻמָּה¹³; הִיא הַחֻמָּה, הִיא

הַצְדִּיק הָאֵמֶת, כִּי הוּא מְבַטֵּיחַ לוֹ
גַּם סְפַגְנִיּוֹת וְגַם בְּשָׂר.

אִז [צְרִיךְ לְהַבִּין מִדּוּעַ הַחֲרָטוּמִים לֹא פִתְרוּ אֶת
הַפִּתְרוֹן הַפְּשוּט הַזֶּה], מָה הַבְּעֵיָה לְפָתוֹר
אֶת הַחֲלוּם הַזֶּה? כָּל אֶחָד יוֹדֵעַ
שְׁפָרוֹת זֶה בְּשָׂר וְתְבוּאָה זֶה
לְאִטְקַעס וּלְבִיבוֹת וְסְפַגְנִיּוֹת, כָּל
אֶחָד מִבֵּין אֶת זֶה לְבַד, (אִז אֲתָה יוֹדֵעַ
שְׁפָרוֹת זֶה בְּשָׂר? אֲתָה צְרִיךְ לְדַעַת, תִּלְקֵךְ
לְכוּלֵל הַנּוֹרָאָה תִּסְתַּכַּל בְּ"קְצוֹת" אֲתָה
תִּרְאֶה...) פָּרוֹת זֶה בְּשָׂר. מָה הַבְּעֵיָה
לְהַגִּיד שְׁפָרוֹת זֶה בְּשָׂר? זֶה כָּל
אֶחָד יוֹדֵעַ, כָּל תִּינוּק יוֹדֵעַ!

אֲלֹא מְסַבֵּיר ה"מַעֲיָנָה שֶׁל תּוֹרָה"
שֶׁזֶה הִיָּה רֵאשׁ הַשְּׁנָה, בְּרֵאשׁ
הַשְּׁנָה אוֹמְרִים "עַל הַמְּדִינּוֹת בּוֹ
יֹאמְרוּ" — אִז מְכַרְיִזִים עַל
הַמְּדִינּוֹת, אִיזָה לְשָׁבִי, אִיזָה
לְרַעֵב. אִז הוּא אָמַר לוֹ: שְׁבַע
מְדִינּוֹת אֲתָה כּוֹבֵשׁ, אִז הוּא אָמַר:
אֲנִי לֹא רוֹצֵה לְכַבֵּשׁ מְדִינּוֹת. [וְאָמְרוּ
לוֹ:] וְיִהְיֶה לָךְ בְּנוֹת, אִז מְכַרְיִזִים
כְּמָה בְּנוֹת יִהְיֶה לְבֶן אָדָם.

כִּי הַבַּת הִיא בְּאֵמֶת יוֹתֵר מִהַבֵּן,
הַבַּת הִיא פִי מְלִיּוֹן מִהַבֵּן. כְּתוּב
בְּעֵץ חַיִּים בְּדָף צַד טוֹר ב שְׁתֵּי

מֵרֵאשִׁית מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

דְּקָתִיב "לְהִנִּיחַ בְּרִכָּה אֶל בֵּיתְךָ" בְּלֹא טוֹבָה דְּקָתִיב
"לֹא טוֹב הִיּוֹת הָאָדָם לְבַדוֹ" בְּמַעֲרָבָא אָמְרוּ בְּלֹא
תּוֹרָה בְּלֹא חוּמָּה בְּלֹא תּוֹרָה דְּקָתִיב "הָאִם אִין
עֲזַרְתִּי בִי וְתִשָּׂא נִדְחָה מִמֶּנִּי" בְּלֹא חוּמָּה דְּקָתִיב

¹³ יְבָמוֹת סב, ע"ב
אָמַר רַבִּי תַנְחוּם אָמַר רַבִּי חֲנִילָאִי כָּל אָדָם שְׂאִין לוֹ
אִשָּׁה שְׂרָוִי בְּלֹא שְׂמֻחָה בְּלֹא בְּרִכָּה בְּלֹא טוֹבָה בְּלֹא
שְׂמֻחָה דְּקָתִיב "וְשְׂמַחַת אֲתָה וְיִבִּיתְךָ" בְּלֹא בְּרִכָּה

שׁוֹמֵרֵת שְׁלֵא יִצְטָרֵף לְמַרְגְּלִים, וְלֹא יִצְטָרֵף לְקִרְחָה, וְלֹא יִחַטָּא בְּעַגְלָה.

וְלָכֵן הַשְּׁכָל שֶׁל הָאִשָּׁה הוּא תָּמִיד פִּי מְלִיזוֹן מֵהַשְּׁכָל שֶׁל הָאִישׁ. וְלָכֵן אֶסְנַת, אֶסְנַת זֶה [גִּימְטְרִיא] שֶׁבַע פְּעָמִים חֲכָמָה, אֶסְנַת זֶה 511, שְׁבַעִים וְשָׁלֹשׁ כְּפֹל... שְׁבַעִים וְשָׁלֹשׁ זֶה חֲכָמָה, שְׁבַעִים וְשָׁלֹשׁ, אִזּוֹ חֲכָמָה כְּפֹל שֶׁבַע זֶה בְּדִיוֹק אֶסְנַת. שְׁאִשָּׁה צְרִיכָה לְהִיּוֹת בְּקִיָּאָה בְּכָל הַשְּׁבַע חֲכָמוֹת, לְהִיּוֹת מְנַהֶלֶת. כָּל בַּת תִּהְיֶה מְנַהֶלֶת סְמִינָר; עֲשָׂרִים כֶּתוּת וְחֲמִשִּׁים בְּנוֹת, אוֹ חֲמִשִּׁים כֶּתוּת עֲשָׂרִים בְּנוֹת, זֶה אֶלֶף. אֶלֶף בְּנוֹת, אִזּוֹ יִהְיֶה בְּבֹאֵרֵי סְמִינָר, וּבְזֻקִים סְמִינָר, וּבְכַפֵּר עֲזָה סְמִינָר, לֹא יִהְיֶה לֹא שְׁבִי וְלֹא גְלוּת, וְנִזְכָּה לְגֵאֲלָה הַשְּׁלָמָה, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן.

שְׁלֵא יִשְׁכַּח, אִף אֶחָד לֹא יִשְׁכַּח לְהַדְלִיק מִתָּחַר אֶת הַנֵּר, כִּי בִּנְר חַיִּבִים גַּם גְּבָרִים וְגַם נָשִׁים, כִּי אִשָּׁה חֲתָכָה אֶת הָרֹאשׁ שֶׁל נִקְנוֹר, בְּזִכּוֹת זֶה כָּל הַצְּבָאוֹת בְּרָחוּ, כָּל צְבָאוֹת הַיּוֹנִים בְּרָחוּ, הַפִּילִים רָמְסוּ אוֹתָם בְּדֶרֶךְ.

הַפִּילִים — הָעוֹר שֶׁל הַפִּיל זֶה עֲשָׂרִים וְחֲמִשׁ סְנַטִּימֵטֵר, כְּמָה זֶה עֲשָׂרִים וְחֲמִשׁ סְנַטִּימֵטֵר? עֲשָׂרַי אֵינֶן, כְּמָה זֶה אֵינֶן? שְׁתֵּים וְחֲצִי סְנַטִּימֵטֵר. אִזּוֹ כְּמָה זֶה עֲשָׂרַי אֵינֶן? 25 סְנַטִּימֵטֵר. זֶה הָעוֹר שֶׁל הַפִּיל, שׁוֹם חֵץ לֹא יִכּוֹל לְעַבֵּר שָׁם. רַק רַבִּי אֶלְעָזָר, קָרָאוּ לוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, רַש"י אוֹמֵר שֶׁהוּא הִיָּה הוֹרֵג רַבָּבוֹת רַבָּבוֹת, כָּל מִכָּה; אֶלֶף, עֲשָׂרִים אֶלֶף, שְׁלֹשִׁים אֶלֶף, חֲמִשִּׁים אֶלֶף, מֵאָה אֶלֶף, כָּל מִכָּה! בְּסוֹף הוּא דָקָר אֶת הַפִּיל וְהַפִּיל קָרַס. (אֶסוֹר שֶׁהַפִּיל יִקְרַס. זֶה נֶגֶד, זֶה נֶגֶד הַחֲקִים, הַסְּכָמִי אוֹסְלוֹ, וְנֶגֶד אֲמֻנַת גְּבִינָה. אִם פִּיל קוֹרַס, הַפִּיל הָיָה חַיִּב מִיתָה). כִּי הוּא נָפַל עַל רַבִּי אֶלְעָזָר, הַצַּדִּיק הַקְּדוֹשׁ, וְהוּא מָעַף אוֹתוֹ, וְזֶה הִיָּה הַמְּנוֹת הָרֹאשׁוֹן, אַחֲרֵי זֶה הַמְּנוֹת הַשֵּׁנִי הִיָּה יוֹנָתָן בְּמִדְבָּא, וְיִהוּדָה... כָּל זֶה מְבִיא הַרְמַב"ן¹⁴,

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר אַחֲרֵי מַעֲרִיב לִיל ד' מִקֵּץ כ"ד כְּסֵלוֹ עֲרֵב חֲנֻכָּה תַשֶּׁפ"ה

עוֹד 24 שְׁעוֹת מְדַלִּיקִים אֶת הַנֵּר הָרֹאשׁוֹן, לְהַדְלִיק נֵר אֶחָד, לֹא שְׁנַיִם, עִם הַשֶּׁמֶשׁ — זֶה שְׁנַיִם,

¹⁴ רמב"ן בראשית מט, ו' תהשא.

מֵרֵאִי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

"לא יסור שבט מיהודה" אין ענינו שלא יסור לעולם, כי כתוב (דברים כח לו): "יולך ה' אותך ואת מלךך אשר תקים עליך אל גוי אשר לא ידעת אתה ואבותיך", והנה הם ומלכם בגולה, אין להם עוד מלך ושרים, וימים רבים אין מלך בישראל, והנביא לא יבטיח את ישראל שלא ילכו בשבי בשום ענין בעבור שימלוך עליהם יהודה.

אבל ענינו, שלא יסור שבט מיהודה אל אחד מאחיו, כי מלכות ישראל המושל עליהם ממנו יהיה, ולא ימשול אחד מאחיו עליו. וכן לא יסור "מחוקק מבין רגליו", שכל מחוקק בישראל אשר בידו טבעת המלך, ממנו יהיה, כי הוא ימשול ויצוה בכל ישראל, ולו חותם המלכות, "עד כי יבא שילה וכל יקחת כל העמים" לעשות ככולם כרצונו, וזהו המש"ה, כי:

"השבט" ירמוז לדוד שהוא המלך הראשון אשר לו שבט מלכות, ו"שילה" הוא בנו אשר לו יקחת העמים.

ולא יתכן מאמר רבי אברהם, שיהיה שילה דוד, כי לא היה ליהודה שבט קודם דוד, כי אף על פי ששבטו נכבד ונוסע בתחלה, אין שבט רק למלך ומושל, כדכתיב (תהלים מה ז): "שבט מישור שבט מלכותך", (ישעיהו יד ה): "שבט מושלים", (יחזקאל יט ד): "שבט למשול".

והכתוב הזה רמז, כי יעקב המלך שבט יהודה על אחיו, והוריש ליהודה הממשלה על ישראל, והוא מה שאמר דוד (דברי הימים א כח ד): "ויבחר ה' אלהי ישראל בי מכל בית אבי להיות למלך על ישראל לעולם כי ביהודה בחר לנגיד ובבית יהודה בית אבי ובבני אבי בי רצה להמליך על כל ישראל".

ואמר "לא יסור" לרמוז, כי ימלוך שבט אחר על ישראל, אבל מעת שיחל להיות ליהודה שבט מלכות, לא יסור ממנו אל שבט אחר, וזהו שנאמר (דברי הימים ב יג ה): "כי ה' אלהי ישראל נתן ממלכה לדוד על ישראל לעולם לו ולבניו".

וענין שאול היה, כי בעבור שדבר שאלת המלכות בעת ההיא נתעב אצל הקדוש ברוך הוא, לא רצה להמליך עליהם מן השבט אשר לו המלכות שלא יסור ממנו לעולמים, ונתן להם מלכות שעה, ולזה רמז הכתוב שאמר (הושע יג יא): "אתן לך מלך באפי ואקח בעברתי", שנתנו לו שלא ברצונו, ולכן לקחו בעברתו, שנהרג הוא ובניו ונפסקה ממנו המלכות. והיה כל זה מפני שהיה שמואל שופט ונביא ולוחם מלחמותיהם על פי ה' ומושיע אותם, ולא היה להם לשאול מלך בימיו, כמו שאמר להם

(שמואל א יב ב): "וה' אלהיכם מלככם". והקב"ה אמר לו (שמואל א ח ז): "לא אותך מאסו כי אותי מאסו ממלוק עליהם", ולפיכך לא נתן להם מלכות של קיימא.

מה שאמר הכתוב (שמואל א יג ג): "נסכלת לא שמרת את מצות ה' אלהיך אשר צוך כי עתה הכין ה' את ממלכתך אל ישראל עד עולם", שאם לא חטא, היה לזרעו מלכות בישראל, לא על כלם, וזהו טעם "אל ישראל", אולי היה מולך על שבטי אמו, על בנימין ואפרים ומנשה, כי יהודה ואפרים כשני עממים נחשבים בישראל; או היה מלך תחת יד מלך יהודה.

ולפי דעתי, היו המלכים המולכים על ישראל משאר השבטים אחרי דוד עוברים על דעת אביהם ומעבירים נחלה, והם היו סומכים על דבר אחיה השילוני הנביא שמשח לירבעם ואמר (מלכים א יא לט): "ואענה את זרע דוד למען זאת אך לא כל הימים", וכאשר האריכו ישראל להמליך עליהם משאר השבטים מלך אחר מלך, ולא היו חוזרים אל מלכות יהודה, עברו על צוואת הזקן ונענשו בהם, וכמו שאמר הושע (הושע ח ד): "הם המליכו ולא ממני".

וזה היה עונש החשמונאים, שמלכו בבית שני, כי היו חסידי עליון, ואלמלא הם נשתכחו התורה והמצות מבישראל, ואף על פי כן נענשו עונש גדול, כי ארבעים בני חשמונאי הזקן החסידים המולכים זה אחר זה, עם כל גבורתם והצלחתם, נפלו ביד אויביהם בחרב, והגיע העונש בסוף למה שאמרו רז"ל (בבא בתרא ג): "כל מאן דאמר מבית חשמונאי קאתינא עבדא הוא", שנחרתו כלם בעון הזה. ואף על פי שהיה בורע שמעון עונש מן הצדוקים, אבל כל זרע מתתיה חשמונאי הצדיק לא עברו אלא בעבור זה שמלכו ולא היו מזרע יהודה ומבית דוד, והסירו השבט והמחוקק לגמרי, והיה עונשם מדה כנגד מדה, שהמשיל הקדוש ברוך הוא עליהם את עבדיהם הם הכריתום.

ואפשר גם כן שהיה עליהם חטא במלכותם מפני שהיו כהנים, ונצטוו (במדבר יח ז): "תשמרו את כהונתכם לכל דבר המזבח ולמבית לפרכת ועבדתם עבודת מתנה אתן את כהונתכם", ולא היה להם למלוך, רק לעבוד את עבודת ה'. וראיתי בירושלמי במסכת הוריות (ירושלמי הוריות פרק ג הלכה ב): "אין מושיחין מלכים כהנים. אמר רבי יהודה ענתוריא על שם לא יסור שבט מיהודה. אמר רבי חייא בר' אבא למען יאריך ימים על

כבוש, מה? אני "שלוש עכשיו",
אני "מרצ", אני ראש "מרצ", אני
לא מוכן כבוש, אני נגד כבושים.
אז בנות — הוא לא רוצה,
כבושים — הוא לא רוצה, אז מה
הוא כן רוצה? תביאו לי את יוסף
הצדיק.

יוסף הצדיק אמר: יהיה לך
לאטקעס, ספגניות, יהיה לך
בלינצ'עס. [עננה פּרעה]: ואו, זה מה
שאני אוהב, זה בדיוק משהו טוב,
אה נר חנכה יהיה בלינצ'עס,

(אתם לא קוראים רמב"ן, שובו בנים נגד
רמב"ן, הרמב"ן הרביץ לך מכות בחידר? אז
למה אתה לא לומד רמב"ן? לפחות רש"י
אתה כן לומד?!...).

כתוב, שאמרו לו [החרטמים לפּרעה]:
יהיה לך שבע בנות. אז הוא אמר
תעופו מפה, אני לא רוצה בנות,
אני לא רוצה בנות, רק בנים,
מה?... (אתם לא לומדים רש"י, נכון?
אתם נגד רש"י, אז בסדר, שובו בנים נגד...)
אמרו לו: בסדר, שבע מדינות
אתה כובש. הוא אמר: אני נגד

מראי מקומות והערות

כמו שופטים ושוטרים יהיו. והזכירו הכהנים, שאף
על פי שהן בעצמן ראויים למשיחה, אין מושחין
אותן לשם מלכות, וכל שכן שאר השבטים, וכמו
שאמרו בגמרא (הוריות יא) שאין מושחין אלא
מלכי בית דוד. רובי חייא בר אבא פירש, שהוא
מנוע מן התורה שלא יהיה לכהנים הלויים כל שבט
לוי חלק ונחלה במלכות, והוא דבר ראוי והגון.

ממלכתו הוא ובניו בקרב ישראל, מה כתיב בתריה
לא יהיה לכהנים הלויים". הנה, שנו בכאן שאין
מושחין מלכים מן הכהנים בני אהרן. ופירש תחלה
שהוא לכבוד יהודה, שאין השררה סרה מן השבט
ההוא ולפיכך, אף על פי שישאל מקימים עליהם
מלך משאר השבטים כפי צורך השעה, אין
מושחים אותן שלא יהיה עליהם הוד מלכות אלא

עִם חֲצֵי אֶזְנֵי. כָּל אֶחָד חָתַךְ אֶת הָאֶזְנֵי שֶׁל אִשְׁתּוֹ, שֶׁל אָחוֹתוֹ, שֶׁל הַבַּת שֶׁלוֹ, הוֹצִיא אֶת הַנְּזָמִים, אֶת הָעִגְלִים מֵהָאֶזְנֵי, וְכָכָה עָשׂוּ אֶת הָעִגְלֵי. הַגְּבָרִים עָשׂוּ אֶת הָעִגְלֵי אַחֲרֵי זֶה לְרִקּוּדִים, אָמְרוּ "רַק גִּלְדֵי לְרִקּוּדִים". הֵם כָּלֵם הָיוּ פְּעַם שׁוֹבֵי בָנִים, אִזּוֹ רַק רָצוּ לְלַכֵּת לְרִקּוּדִים? אָמְרוּ לוֹ, אֲתָה לֹא... אִזּוֹ [הַנְּשִׁים] בְּמִקּוֹם לְתַת לָהֶם [לְבַעֲלֵיהֶם] עִם נְבוֹט עַל הָרֹאשׁ אִזּוֹ הֵם [הַגְּבָרִים] הִלְכוּ וְנִתְּנוּ נְשִׁיקָה לְעִגְלֵי. אִזּוֹ כָּלֵם, כָּלֵם 'זָכוּ' שֶׁבְּגִיל שְׁשִׁים הֵם עָלוּ לְשָׁמַיִם.

הַזֶּהר אֹמֵר שֶׁהֵם לֹא עָלוּ לְגַן עֵדֵן, כָּל דוֹר הַמְּדַבֵּר הֵם לֹא זָכוּ. הֵם כָּל חֲצוֹת מוֹצִיאִים אוֹתָם מֵהַגִּיהֵנָם, וּמְלַבְּשִׁים אוֹתָם בְּגוֹפּוֹת, וּמְרַבִּיצִים לָהֶם, שֶׁהֵם הִבִּיאוּ אֶת חֶרְבֵן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שֶׁהִבִּיאוּ אֶת כָּל הַדְּבָרִים, זֶה הַגְּבָרִים הִבִּיאוּ. הַנְּשִׁים לֹא הִבִּיאוּ, הַנְּשִׁים לֹא שִׁיכּוֹת לְשׁוֹם חֲטָא; לֹא לְחֲטָא הָעִגְלֵי וְלֹא לְחֲטָא הַמְּרַגְלִים, וְלֹא לְשׁוֹם חֲטָא.

וְלִכֵּן אִשָּׁה — הַשֶּׁכֶל שֶׁלָּהּ זֶה פִּי מְלִיּוֹן מִשְׁלָאִישׁ. כִּי הָאִשָּׁה זֶה חֲכָמָה דְּבִי, וְהָאִישׁ זֶה (בִּינָה דְּבִי) בִּינָה דְּמִי, שֶׁזֶה בְּכֻלּוֹ רַק חֲצִי. לְאִישׁ אֵין שׁוֹם שֶׁכֶל, הַשֶּׁכֶל הוּא רַק אֶצֶל הָאִשָּׁה. הָאִישׁ רַק יוֹדֵעַ

לְאִטְקַעַס. וּמָה זֶה הַפְּרוֹת? יִהְיֶה לָךְ הַמְּבוֹרָגֵר וְצִיָּקְנָס. (אֲתָה אֶכְלֵת פְּעַם הַמְּבוֹרָגֵר? תֵּאכַל הַמְּבוֹרָגֵר!...). הַחֲלוּם עַל פְּרוֹת, זֶה הַמְּבוֹרָגֵר. [נַעֲנֶה פְּרָעָה:] הַמְּבוֹרָגֵר! אוֹיִי, זֶה צִדִּיק כַּמָּה יוֹסֵף צִדִּיק, מִבְּטִיחַ לִי הַמְּבוֹרָגֵר, מִבְּטִיחַ לִי צִיָּקְנָס...

אִזּוֹ שׁוֹאֵל הַ"מַּעֲיִנָּה שֶׁל תּוֹרָה": מָה הַבְּעִיָּה לְהַגִּיד (שֶׁבְּשׂוֹר) [שְׁפָרוֹת] זֶה הַמְּבוֹרָגֵר, וּתְבוּאָה זֶה סְפָגְנִיּוֹת, זֶה לְאִטְקַעַס. (מִחֵר כָּלֵם אוֹכְלִים לְאִטְקַעַס, מִחֵר כָּל אֶחָד חָיֵב לְאָכַל עֵשֶׂר לְאִטְקַעַס וְעֵשֶׂר סְפָגְנִיּוֹת, מִי שֶׁלֹּא לֹא יוּכַל לְבוֹא לְשׁוֹבוּ בָּנִים יוֹתֵר...), זֶה הִיָּה הַחֲלוּם שֶׁל פְּרָעָה, זֶה הִיָּה עֲכָשְׁיוֹ הַחֲלוּם — שֶׁהוּא חוֹלֵם עַל חֲנֻכָּה, שֶׁהוּא חוֹלֵם עַל לְאִטְקַעַס, הוּא חוֹלֵם עַל פְּרוֹת הוּא חוֹלֵם, עַל בְּשׂוֹר, כָּל אֶחָד עַל בְּשׂוֹר, זֶה נִקְרָא "פְּאֻטָּה מוֹרְגָנָה"; אָדָם הוֹלֵךְ בְּמַדְבָּר, שְׁלֹשָׁה יָמִים הוּא לֹא שָׁתָה מַיִם, אִזּוֹ הוּא רוֹאֵה כְּבָר אָגָם, זֶה נִקְרָא "פְּאֻטָּה מוֹרְגָנָה".

כְּמוֹ שֶׁאָמַר קַרְח: זֶה הַכֹּל פְּאֻטָּה מוֹרְגָנָה, זֶה... הַגְּבָרִים הִלְכוּ עִם קַרְח, עִם הַמְּרַגְלִים. קָרְעוּ לְנָשִׁים אֶת הָאֶזְנִים, חָתְכוּ לָהֶם, כָּל אַחַת הִלְכָה עִם חֲצֵי אֶזְנֵי. כָּל אַחַת הִלְכָה עִם חֲצֵי אֶזְנֵי, אֲתָה רוֹצֵה אִשָּׁה עִם חֲצֵי אֶזְנֵי? אֲבָל זֶה מָה שֶׁהִיָּה בְּמַדְבָּר, זֶה מָה שֶׁקָּבְלוּ שְׂדוּכִים,

אָנִי יִנְקֵם בְּיְהוּדִים. לְקַח אֶת יְהוּדָה נְשִׂיאָה, קְרָא לוֹ, שָׁם אוֹתוֹ בְּאֵשׁ, הוּא שָׁם אוֹתוֹ בְּכַבְשָׁן הָאֵשׁ. הוּא יֵצֵא לוֹ חַי. מָה אַתָּה יוֹצֵא לִי חַי?! מָה, שְׁמַתִּי אוֹתָךְ בְּכַבְשָׁן הָאֵשׁ, לְמָה אַתָּה לֹא נִשְׂרָף?! רַבִּי חֲנִינְא בֶן תְּרַדְיוֹן גַּם — שָׁמוֹ אוֹתוֹ בְּתוֹךְ הָאֵשׁ — הוּא לֹא נִשְׂרָף! אָמַר: לְמָה שְׂאֲנִי אֲשַׂרְף, אָנִי יְהוּדִי! יְהוּדִי לֹא נִשְׂרָף!

כְּמוֹ שְׂאוּמְרִים "וְהוּא רְחוּם" בְּשָׁנֵי וַחֲמִישִׁי¹⁵; לְמָה אוֹמְרִים "וְהוּא רְחוּם"? כִּי הִגִּיעוּ יְהוּדִים לְמְרוֹקוֹ, לְתוֹנִיס, לְאֶלְגֵּיר. אִזּוֹ יֵצֵא הַהֶגְמוֹן, יֵצֵא הַמֶּלֶךְ, אָמַר, מִי אַתָּם? [עֲנוּ לוֹ:] יְהוּדִים. [הִקְשָׁה:] אֵיךְ אָנִי אֲדַע שְׂאֲתֵם יְהוּדִים? אוֹלֵי אַתָּם פְּלִסְטִינְאִים? אוֹלֵי אַתָּם חֲמָאס? אוֹלֵי אַתָּם עִירָאקִים? מִי אוֹמֵר שְׂאֲתֵם יְהוּדִים?! אָמְרוּ: אֲנַחְנוּ נְמוּלִים. [הִקְשָׁה:] נְמוּלִים, חֲצִי עוֹלָם נְמוּל! כָּל הָעֶרְבִים

לְזַרְק אֲבָנִים. פַּה כָּל יוֹם עוֹמְדִים פַּה שְׁלֹשִׁים בַּחוּרִים, זוֹרְקִים אֲבָנִים.

כְּמוֹ אֲצֵל דִּיקְלוּטִינוּס קִיסָר; דִּיקְלוּטִינוּס קִיסָר זָרְקוּ עָלָיו אֲבָנִים, פָּתְחוּ לוֹ אֶת הָרֹאשׁ. לְמָה פָּתַחְתֶּם אֶת הָרֹאשׁ? הוּא הִלְךְ לִיהוּדָה נְשִׂיאָה וְשָׁם אוֹתוֹ בְּכַבְשָׁן הָאֵשׁ. זֶה כְּכָה הַחִידָר?! כְּכָה אַתָּה מְלַמֵּד אֶת הַתְּלָמִידִים שְׁלֹךְ?! הוּא הִיָּה מְנַהֵל הַחִידָר.

(הֵייתָ פַּעַם אֲצֵל יְהוּדָה נְשִׂיאָה? אֵיפֹה הוּא קְבוּר, אַתָּה יוֹדֵעַ? לֹא יוֹדֵעַ? טוֹב שְׂאֲתָה לֹא יוֹדֵעַ... הֵר פְּנַעוּ, אֲבָל אַל תִּסַּע לְשָׁם, תַּעֲשֶׂה לִי טוֹבָה, אַתָּה יָכוֹל לְסוּעַ, הוּא קְבוּר בְּהַר פְּנַעוּ, תִּסַּעוּ לְשָׁם אַחֲרֵי חֲנֻכָּה, לֹא לֹא עַכְשָׁיו. אִזּוֹ הוּא קְבוּר בְּהַר פְּנַעוּ). הִיָּה לוֹ חִידָר, וּמוֹל הַחִידָר הִיָּה רוּעָה חֲזִירִים, קְרָאוּ לוֹ דִּיקְלוּט, דִּיקְלוּט, הוּא הִיָּה דוֹקָא בַּחוּר חֲמֵד, עִם פְּאוֹת אֲרָכוֹת, עִם זָקֵן אֲרָךְ, אֲבָל הִילָדִים אָהְבוּ לְזַרְק עָלָיו אֲבָנִים. עַכְשָׁיו הוּא נִהְיָה קִיסָר, הוּא אָמַר: עַכְשָׁיו

❁ מֵרֵאִי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת ❁

הוּא (ישעיה מו, ב) כִּי תַעֲבוֹר בְּמִים אַתָּךְ אֲנִי וּבְנֵהרוֹת לֹא יִשְׁטַפּוּךְ כִּי תֵלֵךְ בְּמוֹ אֵשׁ לֹא תִכּוֹה וְלֹהֲבָה לֹא תִבְעַר בָּךְ. וּנְכַסּ בְּאֵשׁ וּנְחַלְקָהּ הָאֵשׁ לְשִׁלְשָׁה חֲלָקִים וַיֵּצֵאוּ בְּשִׁלּוּם וּנְכַסּוּ אֵלָיו הַזִּקְנִים וַיִּסְדּוּ וְהוּא רְחוּם עַל הַנֶּסֶם הַגָּדוֹל, וְכֹל אֶחָד מֵהֶם הִתְחִיל בְּרָחוּם וְסִיִּים בְּרָחוּם. הָאֶחָד וְהוּא רְחוּם וְהַשֵּׁנִי אֲנִי אֵל מֶלֶךְ רְחוּם וְהַשְּׁלִישִׁי אֵין כְּמוֹךְ חֲנוּן וְרָחוּם:

¹⁵ אַבוֹדְרָה - יוֹצֵר

בְּשָׁנֵי וּבַחֲמִישִׁי מִתְפַּלְלִין כְּשֶׁאֵר הַיָּמִים וְלֹאֲחֵר שְׁמִסִּים ש"צ חוֹרֵת הַתְּפִלָּה אוֹמֵר תְּחִנּוּתִים הַמִּתְחִילִים וְהוּא רְחוּם יִכְפֹּר עוֹן וְגו'. וְכַתֵּב אֲבָן הִירְחִי שְׁמַעְתִּי שִׁישְׁדוּהוּ שְׁלֹשָׁה זְקִנִים עַל סְפִינַת גִּלּוֹת יְרוּשָׁלַם שְׁהִקְעָה אֵל מִמְשַׁלַּת הַגְּמוֹן אֶחָד וְאִמְרוּ לְנִסְתוֹתֵם בְּכַבְשָׁן הָאֵשׁ אִם הֵם מוֹרַע יִשְׂרָאֵל כַּחֲנִינְיָה מִיִּשְׁאֵל וְעוֹזִירָה, וְשִׁאלוּ מִמֶּנּוּ זְמַן שְׁלֹשִׁים יוֹם, וְלִסוּף הַזְּמַן חֲלֵם אֶחָד מִקְרָא שְׁכַתוֹב בּוֹ תְרִין כִּי וְתִלְתָּא לֹא וְלֹא יָדַע מָה הוּא. אִמְרוּ לוֹ זֶה הַפְּסוּק

פְּרוֹטוֹנִים... כָּל בַּת צְרִיכָה לְדַעַת
לְעֲשׂוֹת פְּצֻצַת אָטוֹם, כָּל בַּת
חַיְבַת, מְשׁוּבוּ בָּנִים, עַד ט"ו
בְּשֶׁבֶט לִיצֵר פְּצֻצַת אָטוֹם. וְקוֹנִים
אוֹרְנָיוּם זֶה מֵאָה שָׁקֵל, מֵאֵתִים
שָׁקֵל, וְלוֹקָחִים סְרָקוּזוֹת
וְצִנְטְרִיפּוּגוֹת, וּמְסוֹכְבִּים אֵת זֶה
מֵאָה אֶלֶף סְבוּבִים בְּשִׁנְיָה, אִזּוֹ זֶה
עַף הַחוּצָה. צְרִיכִים לְרֹדֵת מ־238
ל־235, בְּטֹבֵעַ זֶה 238, וְ-235 זֶה
מְעֻשָׁר. חֲצִי אַחוּז, אוֹלֵי אֶלְפִית
אַחוּז בְּכָל הַטֹּבֵעַ, וְצְרִיכִים לְהַפֵּךְ
238 ל־235. אֵיךְ הוֹפְכִים אֵת זֶה?
לוֹקָחִים סְרָקוּזָה, אוֹ צִנְטְרִיפּוּגוֹת,
וּמְסוֹכְבִּים, זֶה מְסִתּוֹבֵב מֵאָה אֶלֶף
סְבוּבִים בְּשִׁנְיָה, וְזֶה עַף הַחוּצָה,
שְׁדָבֵר מְסִתּוֹבֵב, הַכֹּל עַף הַחוּצָה.
אִזּוֹ זֶה נִקְרָא "לְהַעֲשִׂיר אוֹרְנָיוּם".

חֻמֵּינִי [חֻמֵּינִי] אָמַר שֵׁישׁ לוֹ כֶּבֶר
60 אַחוּז, עוֹד חֲדָשׁ יִהְיֶה לוֹ כֶּבֶר
פְּצֻצַת אָטוֹם, הוּא יִזְרַק אֵת זֶה
כְּמוֹכֵן עַל שׁוּבוֹ בָּנִים, דְּבָר רֵאשׁוֹן
זֶה שׁוּבוֹ בָּנִים, זֶה הַמְטָרָה
הֵרָאשׁוּנָה. כָּל אֶחָד יִקְנֶה כּוֹבֵעַ
גָּרֵב, וְיִכְתֹּב "שׁוּבוֹ בָּנִים", אִזּוֹ זֶה
יִתְהַפֵּךְ לְמִמְתַּקִּים, זֶה יִפֹּל כָּאֵן, זֶה
יִפֹּל כָּאֵן בְּאִמְצַע, זֶה יִתְהַפֵּךְ
לְמִמְתַּקִּים, אֲבָל זֶה קָצַת יִהְיֶה
"רְדִיו אֶקְטִיבִי", אִזּוֹ צְרִיכִים
לְהַגִּיד תְּקוּנָה הַכְּלָלִי, עַל כָּל סְפָרָיָה
לְהַגִּיד תְּקוּנָה הַכְּלָלִי, אִזּוֹ זֶה יִתְהַפֵּךְ

נְמוּלִים, הִישְׁמַעְאֵלִים גַּם נְמוּלִים,
חֲצִי עוֹלָם עוֹשֶׂה בְרִית מִיֵּלָה
הַיּוֹם, הוּא אָמַר: אֵיךְ אֲנִי אֲדַע
שְׁאֵתֵם יְהוּדִים? אֵתֵם יוֹדְעִים מָה?
יֵשׁ לִי רַעֲיוֹן: נִקַּח אֶחָד וְנִזְרַק
אוֹתוֹ לְאֵשׁ. נִזְרַק אוֹתוֹ לְאֵשׁ, אִזּוֹ
מָה יִכּוֹל לְהִיּוֹת — אִם הוּא יְהוּדִי
הוּא לֹא יִשְׂרָף, אִם הוּא לֹא יְהוּדִי
הוּא יִשְׂרָף. אֲפָשָׁר לְעֲשׂוֹת בְּדִיקָה
מְדַעִית, קוֹרְאִים לְזֶה "בְּדִיקָה
מְדַעִית". כְּמוֹ לוֹקָחִים זֶהֲב, רוֹצִים
לְדַעַת אִם זֶה זֶה זֶה זֶהֲב טְהוֹר —
שְׁמִים אֵת זֶה בְּאֵשׁ, אִזּוֹ אִם יוֹצֵאת
פְּסֻלָּת, אִזּוֹ הַפְּסֻלָּת זֶה זֶהֲב.
הַזֶּהֲב...

כִּי כְּתוּב בְּשַׁעַר הַבְּטָחוֹן,
בְּ"חֻבוֹת הַלְּבָבוֹת": אִם אָדָם
רוֹצֵה לְהַפֵּךְ בְּרוּזָל לְזֶהֲב, אֵיךְ הוּא
עוֹשֶׂה? אִזּוֹ הוּא לוֹקַח כָּל מִינֵי
שְׁמוֹת וְנִסְחָאוֹת, שְׁמוֹת טְמֵאָה,
וְרוֹקַח אֵת זֶה עִם עוֹד דְּבָרִים,
עֲשָׂבִים, וּמְנַסָּה, וּמְנַסָּה, וּמְנַסָּה,
עַד שֶׁהוּא לֹא מְצָלִית. בְּסוּף לֹא
יוֹצֵא כְּלוּם. אִזּוֹ כְּתוּב בְּ"שַׁעַר
הַבְּטָחוֹן": לְהַפְסִיק [לְנִסּוֹת] לְהַפֵּךְ
בְּרוּזָל לְזֶהֲב.

אֲבָל הַיּוֹם כֶּבֶר יוֹדְעִים אֵיךְ
הוֹפְכִים בְּרוּזָל לְזֶהֲב, כִּי בְרוּזָל זֶה
מְסֻפֵּר 26 וְזֶהֲב 79 חֲסֵר 53. הַיּוֹם
זֶה הוֹלֵךְ לְפִי הַפְּרוֹטוֹנִים, יֵשׁ
פְּרוֹטוֹנִים וְאֶלְקָטְרוֹנִים,

לְסִכְרִיּוֹת. נִקְרָא שְׁלֹשׁ מֵאוֹת כְּפוּל שְׁלֹשׁ

מֵאוֹת אֶלְף. זֶה תִּשְׁעַ מֵאוֹת תִּשְׁעִים מְלִיאָרְד, תִּשְׁעִים אֶלְף טוֹן, כָּל גֶּרֶם. חֲצִי גֶרֶם זֶה אַרְבַּעִים וְחֲמֵשׁ. רִבַּע גֶּרֶם זֶה עֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם וְחֲצִי — זֶה הִיָּה הַפְּצָצָה עַל הִירוֹשִׁימָה, אַחֲרֵי זֶה עַל נִגְסָאקִי.

הַיּוֹם זֶה 80 שָׁנָה, הַיּוֹם עוֹשִׂים חֵג, הַיּוֹם יִהְיֶה, הַיּוֹם יִהְיֶה טְקָסִים, כָּלֵם לְסוּעַ לְטְקָסִים, יִהְיֶה טְקָסִים, בֶּ-6 בְּאוּגוֹסְט, זֶה יִהְיֶה כ"ז אָב, כ"ז אָב, זָרְקוּ אֶת הַפְּצָצָה הַרְאֵשׁוֹנָה, אַחֲרֵי זֶה אֶת הַפְּצָצָה הַשְּׁנֵיָה. הִירוֹהִיטוּ [מִיִּסְרַ יָפוּ בְּאוֹתָם יָמִים הָאֲמוּנָה הַיִּפְנִית הִיא שְׁהוּא] נוֹלַד מִהַשְּׁמֶשׁ. הוּא הִיָּה בֵּין שְׁלֹשׁ הַשְּׁמֶשׁ. הַשְּׁמֶשׁ גַּם כֵּן הִיא יְכוּלָה לְלַדֵּת.

אִז כָּל בַּת תִּלְמַד לַעֲשׂוֹת פְּצַצַת אָטוֹם, הָרַב יִלְמַד אֶת כָּל בַּת לַעֲשׂוֹת פְּצַצַת אָטוֹם, אִיךָ הוֹפְכִים אוֹרְנִיּוֹם 238 לְאוֹרְנִיּוֹם 235, זֶה נִקְרָא "לְהַעֲשִׂיר", עוֹד מַעֲט עוֹד חֲדָשׁ יִהְיֶה כְּבָר, יִהְיֶה לְאִירָאן וְלַחוּמִינִי [חֲמִינְאִי] יִהְיֶה לוֹ אֶלְף פְּצַצוֹת אָטוֹם. כְּבָר נִרְאָה אִיפֹה הוּא יִזְרַק אוֹתָם, נִחְלִיט אִז, אוֹלֵי נִתֵּן לוֹ עֲצוֹת, נִגִּיד לוֹ אִיפֹה לְזָרַק. אַחַד עַל מִסְגָּד עַמְאָר, אַחַד עַל מִסְגָּד אֶל אַקְצָה, נִרְאָה כְּבָר. וּמָה עוֹשִׂים? אָבֵל זֶה חֲצִי גֶרֶם זֶה מִסְפִּיק, לֹא צָרִיךְ יוֹתֵר מִחֲצִי גֶרֶם. כִּי כָּל גֶּרֶם זֶה 90 אֶלְף טוֹן. זֶה שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אֶלְף כְּפוּל שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אֶלְף — EMC בְּרַבּוּעַ. זֶה

לְטַקְסִים, כָּלֵם חִיבִים לְנִסְעַ
לְהַשְׁתַּתֵּף בְּטַקְסִים. אֵת הַיְהוּדִים
הֵם לֹא מִזְמִינִים, אֹמְרִים: "אַתֶּם
לֹא הֵייתֶם מְדִינָה אֹז". הַיְהוּדִים
הָכִי סָבְלוּ, שֶׁהֲרֹגוּ תִשַׁע מַלְיוֹן.
לֹא, אֵת הַיְהוּדִים הֵם לֹא רוֹצִים
לְהִזְמִין. אֲנַחְנוּ נִסַּע אִף עַל פִּי כֹן,
אֶפְלוּ שְׂאִין רִשְׁיוֹן, וַיְהִי בַעֲיָה
עִם הַפְּרָקְלִיטוֹת, אֲנַחְנוּ נוֹסְעִים,
לֹא אֲכַפֵּת לָנוּ מֵאִף אַחַד.

אֹז כָּל אַחַד צָרִיךְ לְדַעַת אִיךָ
עוֹשִׂים פְּצַצַת אָטוֹם, לוֹקְחִים 238
הוֹפְכִים ל־235, וְאֹז תוֹךְ חֲדָשׁ יֵשׁ
כְּבָר פְּצַצָה מוֹכְנָה. יֶלֶד בְּגִיל 16
עֹשֶׂה פְּצַצָה בְּאַמְרִיקָה לְפָנָי
שְׁלֵשִׁים שָׁנָה, לְבַד עֹשֶׂה אֵת
הַפְּצַצָה, הוּא לְקַח סְרַקוּזוֹת
וְאַחֲרֵי זֶה לְקַח...

וְהַכֵּל זֶה מְאֻדָּם קִירִי, אֵשָׁה, הִיא
הַמְצִיאָה, אֵשָׁה הַמְצִיאָה הַמְצִיאָה
אֵת הָאָטוֹם, וְאַחַת קוֹרְאִים לָהּ
לִיזֵט, הִיא יְהוּדִיָּה, שֶׁהִיא עֹשֶׂתָה
אֵת הַבְּקוּעַ הָרֵאשׁוֹנִי, עַכְשֵׁי 24
בְּדִצְמֶבֶר, 24 בְּדִצְמֶבֶר ב־1939,
1939 — הִיא עֹשֶׂתָה אֵת הַבְּקוּעַ
הָרֵאשׁוֹן, ב־24 בְּדִצְמֶבֶר, זֶה נִקְרָא
עֶרֶב הַ"נִּיטְל".

כִּי רַבִּי לְוִי יִצְחָק [בְּנֵדֶר] אָמַר שְׂאִין
פַּה נִיטְל, אֲנַחְנוּ לֹא עוֹשִׂים נִיטְל,
אֲנַחְנוּ לֹא מְאֻמִּינִים בְּנִיטְל, הוּא

כְּתוּב שֶׁהַכְּבָשִׁים שֶׁל יַעֲקֹב
הִתְעַבְּרוּ מֵהַמַּיִם, אֹז הַשְּׂמֶשׁ גַּם
הִיא יִלְדָה אֵת כָּל הַמְשַׁפָּחָה
הַיִּפְנִית, הַמְלוּכָה, יִלְדָה הַשְּׂמֶשׁ...
אֹז [לְאַחַר הַטֵּלַת שְׁנֵי הַפְּצַצוֹת אָטוֹם, יַעֲצוּ לוֹ
לְהִפְנֵעַ] הוּא אָמַר: אֲנִי צָרִיךְ
לְהִתְיַעֵץ עִם הַשְּׂמֶשׁ. אֹז אָמַר לוֹ
טוֹגוּ, טוֹגוּ, קָרְאוּ לוֹ "טוֹגוּ" —
הוּא הָיָה הַרְמָטֵפ"ל [שְׁלֵיפִן], אָמַר:
תַּעֲזֹב, זֶה סֵתֵם פְּצַצָה, אִין אָטוֹם,
לֹא הָיָה אָטוֹם, תַּפְּסִיק עִם
הַשְּׂטוּיוֹת שְׁלֶךְ, זֶה לֹא אָטוֹם.

עַד הַיּוֹם לֹא יוֹדְעִים מָה
הַאֲמְרִיקָאִים זָרְקוּ; אִם זָרְקוּ אָטוֹם
אוֹ זָרְקוּ תַפּוּחַ עֵץ שֶׁהַתְּפוּצָץ לָהֶם
פִּתְאֻם. אוֹלֵי מְלַפְפוֹן חֲמוּץ, לֹא
יוֹדַע מָה הֵם זָרְקוּ בְּדִיוֹק, זֶה הָיָה
אוֹלֵי פִלְפֵל, פִּלְפֵל שְׁחוֹר זֶה הָיָה
בְּטַח, הַפִּלְפֵל גַּם מִתְּפָרֵק, אִם
הַפִּלְפֵל מִתְּפָרֵק — אוֹי וְאֹבּוֹי,
יְכוּל לְלַכֵּת כָּל הַמְדִינָה, טוֹב
שֶׁהוּא לֹא מִתְּפָרֵק. אֹז לֹא יוֹדְעִים
בְּדִיוֹק מָה הֵם זָרְקוּ, זֶה מַחְלוּקוֹת
בֵּין הַחוֹקְרִים, אִם זֶה הָיָה פִלְפֵל
אוֹ עַגְבֻּנְיָה רְקוּבָה, אוֹ בְּצֵל רְקוּב,
לֹא יוֹדְעִים מָה הוּא זָרֵק בְּדִיוֹק. עַל
כָּל פָּנִים שְׁלֹשׁ שָׁנִים אִי אֶפְשָׁר
הָיָה לְגוֹר שָׁם, כִּי הַכֵּל הָיָה רְדִיו
אַקְטִיבִי.

הַיּוֹם כְּבָר אַחֲרֵי 80 שָׁנָה, יְהִיָּה
טַקְסִים גְּדוֹלִים, כָּלֵם חִיבִים לְנִסְעַ

בְּיוֹם אֶחָד מֵה שְׁלוֹמְדִים בְּשִׁלְשׁ שָׁנִים. אַתֶּם לֹא לוֹמְדִים פְּסָחִים, נִכּוֹן? אַתֶּם בְּעֵד סְכוּת, "עֲמַק סְכוּת אֲמִיד", כְּתוּב [תְּהִלִּים ס, ח; תְּהִלִּים קח, ח]. אַתֶּם לֹא בְּעֵד פֶּסַח? אַתֶּם לֹא עוֹשִׂים לַיִל סֹדֵר? לָמָּה לֹא לְלַמֵּד פְּסָחִים? מָה אֲכַפֵּת לָךְ? אַחֲרֵי חֲלִין תִּלְמַד פְּסָחִים. אִזּוֹ בְּדָף סב כְּתוּב שְׁבֹרְרִיָּה לְמִדָּה בְּיוֹם אֶחָד מֵה שְׁלוֹמְדִים בְּשִׁלְשׁ שָׁנִים, מֵה שְׁלוֹמְדִים מְשַׁלֵּשׁ מֵאוֹת רַבָּנִים בְּשִׁלְשׁ שָׁנִים הִיא לְמִדָּה בְּיוֹם אֶחָד, וְאַחֲרֵי זֶה... כְּלָם הֵיוּ חֲבָרִים בְּאַצ"ל פֶּעַם, שְׁמַעְתֶּם עַל אֲצ"ל, אִזּוֹ כְּלָם... כְּתוּב "אַצ"ל", זֶה כְּתוּב בְּדַבְּרֵי הַיָּמִים [א]. פָּרַק ח' [פְּסוּק לוח] פָּרַק ט' [פְּסוּק מד], יֵשׁ פְּעַמִּים כְּתוּב "בְּנֵי אֲצ"ל", הַבְּנִים שֶׁל אֲצ"ל. אִזּוֹ הַגְּמָרָא [בְּפְסָחִים שָׁם] אוֹמֵרֶת: בֵּין "אַצ"ל" לְ"אַצ"ל" [דָּרְשׁוּ דְרָשׁוֹת שְׁנֵי שְׂאוּם עַל גְּבִי] אַרְבַּע מֵאוֹת גְּמָלִים, אַרְבַּע מֵאוֹת גְּמָלִים. בֵּינָן שְׁדַבְּרֵי הַיָּמִים הָיָה פִּי מְלִיזִין מִמֶּה שֵׁיִשׁ הֵיוּ, הַגְּמָרָא אוֹמֵרֶת בְּקִדּוּשֵׁין דָּף ל, שְׁדַבְּרֵי הַיָּמִים זֶה שְׁמוֹנָה פְּסוּקִים פְּחוֹת מִחֲמֹשֶׁה חֲמִשֵּׁי תוֹרָה, וְתִהְיֶה לֵים שְׁמוֹנָה יוֹתֵר. כִּמְהָ יֵשׁ בְּחֲמֹשֶׁה חֲמִשֵּׁי תוֹרָה? יֵשׁ חֲמִשֶּׁת אֲלָפִים שְׁמוֹנָה מֵאוֹת אַרְבָּעִים וְחֲמִשׁ. כָּל אֶחָד יִסְתַּכֵּל, חֲמִשֶּׁת אֲלָפִים שְׁמוֹנָה מֵאוֹת אַרְבָּעִים

לֹא הָיָה וְלֹא נִבְרָא, וְלֹא נוֹלַד, וְלֹא הוּא לֹא נוֹצֵר. הַלֵּילָה זֶה הַנִּיטְל, 24:00 בְּלֵילָה. אִזּוֹ מִי שְׂרוּצָה לְחַגֵּג אִזּוֹ הוּא יִכּוֹל לְחַגֵּג, לְשִׁתּוֹת יֵינן כִּמְהָ שְׂהוּא רוּצָה, עַד חֲבִית יֵינן, לֹא יוֹתֵר מִחֲבִית אַחַת, לָךְ מִתֵּר לְשִׁתּוֹת חֲצֵי חֲבִית, סֵלַח לִי שְׂאֲנִי פִּגְעָתִי בָּךְ, אֲבָל מָה אֲנִי יִכּוֹל לַעֲשׂוֹת? אִזּוֹ חֲצֵי חֲבִית, כָּל אֶחָד יִשְׁתֶּה חֲבִית שְׁלֵמָה. עַכְשֵׁיו בְּכָל הַכְּנִסִּיּוֹת שׁוֹתִים, יֵשׁ שֵׁם חֲבִיּוֹת יֵינן, מִחֲלָקִים, מִי שְׁמַגִּיעַ לְכְּנִסְיָהּ שׁוֹתָה חֲבִית שְׁלֵמָה, כְּמוֹכֵן שְׂאַחֲרֵי זֶה הוּא שְׂכוֹר עַד מֵאָה וְעֶשְׂרִים, הוּא גַם עוֹשֶׂה תְּאוֹנֹת דְּרָכִים וְהוּא נִהְרָג. עַל כָּל פָּנִים זֶה נִקְרָא "נִיטְל" — שֵׁיִשׁ בְּלֵי סוּף תְּאוֹנֹת דְּרָכִים עַכְשֵׁיו, עוֹד שְׁלֵשׁ שְׁעוֹת [בְּשַׁעָה 24:00] מִתְחִיל הַ"נִּיטְל", וְאִזּוֹ כְּלָם נִהְרָגִים שָׁם, כְּלָם הֵם שְׂכוֹרִים, כְּלָם לֹא יוֹדְעִים מָה נַעֲשֶׂה אַתֶּם. אֲנַחְנוּ נִקּוּם חֲצוֹת, בְּ-23:00 כְּבָר נִקּוּם חֲצוֹת, עוֹד שְׁלֵשׁ שְׁעוֹת.

עוֹד שְׁעֵתִים חֲצוֹת, גַּם בְּנוֹת יְקוּמוּ חֲצוֹת, גַּם הֵם יִגִּידוּ חֲצוֹת, וְגַם יִגִּידוּ אֶת כָּל הַמְזֻמּוֹרִים, שְׁעֲרֵי צִיּוֹן, שְׁעֲרֵי צִיּוֹן. אֶת כָּל הַנְּגוּנִים.

וְכָל בַּת צְרִיכָה לְהִיּוֹת בְּקִיָּאָה בְּכָל הַשְּׁבַע חֲכָמוֹת, יֵשׁ לָהּ פִּי מְלִיזִין שְׂכָל מַלְבֵּן, וְלָכֵן בְּרוּרִיָּה לְמִדָּה

לְגַמֵּר בְּמִשְׁךְ הַחֲנֻכָּה, יֵשׁ חֶפֶשׁ —
 אִז אֶפְשָׁר לְלַמַּד אֶת כָּל הַסְּפָרִים
 הָאֵלֶּה. וְלְלַמַּד אֶת כָּל הַגְּמָרוֹת עַל
 חֲנֻכָּה. יֵשׁ גְּמָרָא בְּשִׁבְתָּ כַּאֲשֶׁר עָמוּד
 בִּשְׁשָׁמֶן הִיא "חֻתָּם בְּתוֹךְ
 חֻתָּם", לֹא חֻתָּם אֶחָד — חֻתָּם
 בְּתוֹךְ חֻתָּם. זֶה חֻתָּם בְּתוֹךְ
 חֻתָּם, כִּי מְטַמֵּא בְּמַגָּע. אִז
 צְרִיכִים חֻתָּם בְּתוֹךְ חֻתָּם, שְׂזָה
 יִהְיֶה בְּתוֹךְ בּוֹר בְּאֲדָמָה אוֹ
 בְּגִמְחָה בְּקִיר.

וְכָל בֵּית חֵיבַת לֵהְיוֹת מְנַהֲלָת
 סְמִינָר, יֵשׁ אֶלֶף בְּנוֹת כָּאֵן, כָּל בֵּית
 יִהְיֶה לָּהּ סְמִינָר; חֲמִשִּׁים כְּתוּת
 עֶשְׂרִים בְּנוֹת, אוֹ עֶשְׂרִים כְּתוּת
 חֲמִשִּׁים בְּנוֹת. אוֹ חֲמִשִּׁים כְּתוּת
 עֶשְׂרִים בְּנוֹת, אוֹ עֶשְׂרִים כְּתוּת
 חֲמִשִּׁים בְּנוֹת, אִז זֶה אֶלֶף בְּנוֹת,
 יִהְיֶה סְמִינָר בְּבֹאֲרֵי, וּבְכַפֵּר עֲזָה
 [וְעַל יְדֵי זֶה כָּלֵם יַעֲשׂוּ שְׁם תְּשׁוּבָה].

עֲכָשְׁיוֹ כָּל הַטְּלַפּוֹנִיסְטִיּוֹת
 [הַתְּצִיטְנִיּוֹת], כָּלֵם עֲכָשְׁיוֹ... לֹא
 נוֹתְנִים לָהֶם [לְהוֹרִיחֵם וְלִבְנֵי
 מִשְׁפּוֹחֵיהֶם] אֶת הַקְּסִטוֹת הָאֲמִתִּיּוֹת
 [שֶׁל הַטְּבַח]. כָּלֵם צְעָקוֹ "הַצִּילֵנוּ",
 צְעָקוֹ חֲצִי שְׁעָה "הַצִּילֵנוּ" עַד
 שֶׁרָצְחוּ אוֹתָם. [צְעָקוֹ וְהַתְּרִיעוֹ:] "בָּאוּ
 לְרַצַּח אוֹתֵנוּ". הַמְּפַקְדִים שְׂמַחוּ,
 הַמְּפַקְדִים הַשְּׂתַעֲשְׂעוּ, הַמְּפַקְדִים
 הָיוּ אוֹתוֹ רָגַע בְּתוֹךְ תְּאֻוֹת
 נוֹרָאוֹת. לֹא הִיא לָהֶם זְמַן. אָמְרוּ:

וּמִי שִׂיּוֹדֵעַ לְסַפֵּר, יִכּוֹל
 לְסַפֵּר לְפִי סֵדֶר. אִז וְתַהֲלִים זֶה
 שְׂתִים יוֹתֵר, וְדַכְרֵי הַיָּמִים שְׂתִים
 פְּחוֹת. אִז אַרְבַּע מֵאוֹת גְּמָלִים
 הִיא, אִז אֵיךְ זֶה שְׁנַיִם פְּחוֹת? אֶלֶּא
 בְּאֲמַת הַכֹּל נִגְנְזוּ אוֹתוֹ דְּבַר
 הַתְּהֲלִים נִגְנְזוּ, הַתְּהֲלִים הָיוּ פִּי
 מְלִיּוֹן מֵאֲשֶׁר הַיּוֹם. הַכֹּל נִגְנְזוּ. כִּי
 אֲנָשִׁים אָמְרוּ כָּל הַיּוֹם רַק תְּהֲלִים,
 רָצוּ שִׁילְמְדוּ גְּמָרָא.

כִּי אָדָם בְּלִי גְּמָרָא — אֵינן לוֹ שׁוֹם
 שְׂכָל! אִם הוּא לֹא לוֹמֵד גְּמָרָא אִז
 הוּא זוֹרֵק אֲבָנִים. אוֹ גְּמָרָא, אוֹ
 אֲבָנִים. אֵינן בְּאֲמָצַע.

כָּל הַבְּחוּרִים הַיּוֹם שְׁהֵם נוֹלָדִים
 — זוֹרְקִים אֲבָנִים. וְלִכְּן כְּתוּב
 בְּקַנְדָּ שֶׁטְּבַע הַיְלָדִים לְזִרְק אֲבָנִים.
 וּמִי צְרִיךְ לְמַגֵּן אֶת הַחֲלוּנוֹת, אִם
 הַנּוֹזֵק אוֹ אֲבָא שֶׁל הַנְּעָרִים. אִז זֶה
 נִשְׁאָר שְׂאֵלָה בְּסִימָן שְׂאֵלָה. זֶה
 הַבֵּית יוֹסֵף שׁוֹאֵל אֶת זֶה בְּ"אֲבָקָת
 רוֹכֵל".

עַל כָּל פְּנִים, כָּל בֵּית צְרִיכָה לֵהְיוֹת
 מְנַהֲלָת סְמִינָר, הִיא צְרִיכָה לְדַעַת
 אֶת כָּל הַמְּתַמְטִיקָה, הִיא צְרִיכָה
 לְדַעַת אֶת יְהוּשֻׁעַ, שְׂפִטִים,
 שְׂמוּאֵל, מְלָכִים, יִשְׁעִיָּה, יִרְמְיָה,
 יַחְזְקְאֵל, תְּרִי עֶשֶׂר, אַחֲרֵי זֶה
 מְשָׁלִי וְאִיּוֹב, אַחֲרֵי זֶה עֲזָרָא
 וְנַחֲמִיָּה, דְּנִיָּאֵל. כָּל זֶה אֶפְשָׁר

רוצה להפסיד אותם 50 מיליון, אתה מוכן לוותר על ה 50 מיליון? לא אם הרב אומר? כן

אז הם אמרו שזה בני שפחות אבל יוסף אמר שאבא שלהם שחרר אותם, היתה חתונה, אתה היית בחתונה? אז הם רבו על זה בקריאת התורה נעשה ביניהם שלום.

אז תגיד את כל זה בפגישה שיוסף שאל את האחים יש לכם אב או אח זה איך אתם עושים חנוכה, כמו בית שמאי או כמו בית הלל כי אב זה א ב ג ד כמו בית הלל ואח זה ישר שמונה

מי שיצעק עוד פעם יקבל מחבש 70 יום. אז עכשיו הם במחבש 70 יום, הם כבר 460 יום במחבש.

עכשיו נזכה לגאלה השלמה, במהרה בימינו אמן.

שבת וישב תשפ"ה

לפני שהרב נכנס לאולם

חסר ההתחלה... הויכוח של יוסף עם האחים היה אם זה 12 ילדים או שמונה, כי אם הירושה זה מיליארד מאתיים מיליון, אז אם זה 12 כל אחד מקבל 100 מיליון ואם זה שמונה אז כל אחד מקבל 150 מיליון, אז הם אמרו שיוסף

נרות, כי אדה"ר הוא עשה שני חנוכה, זה כתוב בגמרא בע"ז ח. שהעולם התחיל להחשיך אז הוא בכה בכה, אתה בכית פעם? אז בזכות זה אתה הגעת לשובו בנים, גם עשיו בכה, על מה הוא בכה? על הברכות של אבא שלו, אז בזכות זה הוא זכה לבוא לשובו בנים.

בקריאת התורה

שאלו את הרב על טישיו לחתוך בשבת, הרב אמר לא זה אסור, זה כתוב בשו"ע זה מחתך, צריך לחתוך לפני שבת, יש לי בכית 20 חבילות של טישיו חתוך זה איסור דאורייתא, שובו בנים אולי חותכים אבל זה אסור, אני מבקש ממך לא להתקרב יותר לשובו בנים, כי עכשיו אנחנו לא קוראים לזה שובו בנים צריך למצוא איזה שם, איך נקרא לזה? שפיריים, כי שפיריים זה עלות השחר אז נקרא לזה שפיריים.

שאלו את הרב אם הוא למד פעם את האטום.

הרב אמר שהוא למד את הכל אבל לבד, לא בשביל משהו זה איך עושים 238, 235, לוקחים צנטריפוגות וסרקוזות.

מישהו אמר לרב שאומרים

שהאטום זה שטויות

הרב אמר שאחרי האטום בהירושימה 7 [נראה שאמר: 3] שנים לא יכלו לגור שם מהקרונה הרדיואקטיבית, עשו בקולומביה, איפה זה היית שם? אז גם באמריקה וגם בדרום אמריקה, אז שם עשו מחקר שהחומר הרדיואקטיבי זה רק 6000 שנה בעולם, אנחנו אומרים 5885, המחקרים אומרים שהעולם זה מיליוני שנים, אבל זה סותר אותם עכשיו, הם כותבים את זה במחקרים החדשים, החומר הרדיואקטיבי מאיפה הוא בא מהחלל.

כל הויכוח בין יוסף לאחים זה אם זה 12 או 8, איך עושים מ8 12? כי הם אמרו שזה שפחות, מה זה שפחות שאף אחד לא יכניס לפה שפחות! כי הם אמרו שאבא שלהם נשא שפחות, זה ויבא את דיבתם לאביהם שהדיבה היתה על אבא שלהם, שנשא שפחות, מה זה בני השפחות? זה דן נפתלי, מאיפה הם הגיעו? נפתלי היה יודע לענף באויר.

היה את אוטו ליליינטל, הוא המציא את המטוס, אח"כ הוא מכר את הזכויות לאחים רייט,

עֲשֶׂרָה — כָּל אֶחָד מִקְּבֵל מֵאָה מְלִיּוֹן, וְאִם הָאֲחִים רַק שְׁמוֹנֶה וְהִשְׁאָר בְּנֵי הַשְּׂפָחוֹת — אִז כָּל אֶחָד מִקְּבֵל מֵאָה חֲמִשִּׁים מְלִיּוֹן דּוֹלָר. [הֵרֵב עֲשֵׂה אֶת הַחֲשׁוֹנוֹ: 1.2 מְלִיאָרְד לְחֶלֶק לְשִׁמוֹנֶה זֶה מֵאָה חֲמִשִּׁים מְלִיּוֹן. נִמְצָא: שׂוֹסֵף רָצָה לְהַפְסִיד לָהֶם כָּל אֶחָד חֲמִשִּׁים מְלִיּוֹן דּוֹלָר [הֵרֵב חָזַר עַל זֶה גַם בְּשַׁעוֹר שֶׁל הַקְּדוּשָׁה].

הֵרֵב הַזְּכִיר גַּם חֲדוּשׁ: שְׂפָתוֹב עַל בְּלֶהָה וְזִלְפָה "נְשֵׁי אָבִיו" — לְאֹמֵר שֶׁהֵם הָיוּ כְּשֶׁאֵר הָאֲמָהוֹת.

* אָמַר לְבַחֲמוֹר: שְׂיִלְמַד אֶת הַגְּמְרָא בְּעִבּוּדָה זָרָה דָּף ח', שְׂאָדָם הִרְאִישׁוֹן קָיָם אֶת נְרוֹת חֲנֻכָּה גַם לְפִי שֵׁיטַת בֵּית הַלֵּל שְׁמוֹסִיף וְהוֹלֵךְ וְגַם לְפִי שֵׁיטַת בֵּית שְׂמַאי שֶׁהוֹלֵךְ וּפּוֹחֵת וְזֶה נִרְמַז בְּפִסּוּק "הֵיט לָכֶם אָ"ב אוּ אָ"ח".

* הֵרֵב דִּבֵּר עִם בַּחוּר וּשְׂאָלוֹ: אִם הוּא בְּכָה בְּחַיִּים שְׁלוֹ. וְהֵרֵב אָמַר לוֹ: עֲשׂוּ בְּכָה וּבְגָלָל זֶה הוּא זָכָה לְהַכְנִס לְשׁוֹבוֹ בְּנָיִם, אִם תִּבְכֶּה כְּמוֹ עֲשׂוּ — גַּם תִּכְנִס לְשׁוֹבוֹ בְּנָיִם. הוּא בְּכָה, כִּי הוּא הַפְּסִיד אֶת הַבְּרָכָה שֶׁל הַצְּדִיק.

* דִּבְרוּ עִם הֵרֵב שֶׁנִּתְּנָן חֲנֻנְיָה רוֹצֶה לְהִקָּים מִסְגֶּרֶת לְבַחְוִירִים שֶׁקָּשָׂה לָהֶם בִּישִׁיבָה.

הֵרֵב תִּמְדַּךְ בְּזֶה, וְאָמַר: תִּשְׁעִים אַחוּז פַּה נוֹשְׂרִים. תִּשְׁעִים אַחוּז פַּה נוֹשְׂרִים. גַּם לִי הִיָּה קֶשֶׁה לְלַמֵּד גְּמְרָא, הֵייתִי לוֹמֵד שְׁעָה שְׁעָתִים, וְלִמְדַתִּי אֵיךְ עוֹשִׂים אֶת הָאָטוֹם.

* שְׂאָלוּ אֶת הֵרֵב בְּהַקְּשׁוֹר לְזֶה שֶׁהֵרֵב דִּבֵּר בְּאֶחָד הַשְּׁעוּרִים בְּתוֹךְ הַבֵּית שֶׁרָצָה לְעֹזֵר בְּכַנִּית הַכּוֹר הָאָטוֹמִי — אִם זֶה הִיָּה הַצְּעָה שֶׁהֲצִיעוּ לָרֵב, אוּ

הוּא עָף עִם הַמְטוֹס הוּא הִיָּה שֶׁמֶן כִּזָּה, הַמְטוֹס הַתְּהַפֵּךְ וְהוּא הַתְּרַסֵּק בְּתוֹךְ נֶהַר הַרִיִּין, אַח"כּ הֵם הַמְצִיאֵו וְהַצְּלִיחוּ לְטוֹס, הוּא אָמַר שֶׁלֹּא הִיָּה אָטוֹם וְכו'.

הֵרֵב סִיפֵר עַל רֵב חַיִּים בְּנִימִין בְּרוּד הוּא הִיָּה הַבְּרַסְלָב הִרְאִישׁוֹן שֶׁהִיָּה לוֹ בֵּית מִרְקַחַת בְּטַשְׁקֶנְט, הוּא רוֹקַח מִים וּמַעֲרַבֵּב עִם פֶּטַל בְּצַבְעִים שׁוֹנִים וְנוֹתֵן בְּתוֹר תְּרוּפוֹת, וְהָיוּ נִרְפָּאִים.

אָמְרוּ לָרֵב עַל הַיִּאֲרָצִיִּט שֶׁל פּוֹקֵס, הֵרֵב אָמַר זֶה הִיָּה קָרוֹב שְׁלִי, כִּי אֲנַחְנוּ מִשְׁפַּחַת סְטְרוֹלוֹבִיץ, זֶה מֵהוֹנְגְּרִיָּה, פַּעַם הִגִּיעַ אֵלַי דוּד שֶׁלָּכֶם וְאָמַר לִי שֶׁהוּא בֶּן דוּד שְׁנֵי אוּ שְׁלִישֵׁי שְׁלִי שְׁגַם פּוֹקֵס זֶה.

קִידוּשׁ

הֵרֵב חָזַר עַל הַעֲנִיִּין שֶׁל הוֹיְכוּחַ הָאֲחִים עִם יוֹסֵף עַל 8 אוּ 12, כְּלוֹמֵר עַל בְּנֵי הַשְּׂפָחוֹת.

השו"ת המדקן — שבת וישוב תשפ"ה

* לְפָנַי שֶׁהֵרֵב נִכְנַס כְּשֶׁהֵרֵב הִיָּה בְּמַעֲבָר לְפָנַי הַבְּמָה, הֵרֵב דִּבֵּר: שֶׁהַמְחַלְקֵת בֵּין יוֹסֵף וְהָאֲחִים הִיָּה, כִּי לִיעֲקֹב הִיָּה מְלִיאָרְד מְאֵתִים מְלִיּוֹן דּוֹלָר יְרֵשָׁה, וְאִם הָאֲחִים הֵם שְׂתִים

חנכה. [הרב חזר על זה פעמים בשבת, בשתי הודמנויות כמובא לקמן].

* אמרו לרב שפרסמו עכשיו על אלון מאסק שהוא נהיה העשיר הכי גדול בהסטוריה, עם הסכום של ארבע מאות מליארד דולר.

הרב לא התפעל מהענין, ואמר: שיביא לנו מעשר ארבעים מליארד דולר. [כמו כן הראו לרב את הפתקה על זה, והרב לא התעחס לזה כל כך. וכנ"ל].

* בחרו עולה לתורה. הרב אמר לו: מעכשיו אתה לומד עשרים וארבע שעות, יש לך את המוח הכי גאון, אין לך שום סבה שלא ללמד עשרים וארבע שעות.

* מישוהו שאל את הרב אם הוא יכול לתת לילדים ולבחורים שאין להם רשיון לנהוג ברכב?

הרב ענה [בפעדינות ובחידה]: לא! לא!

* דברו עם הרב על "תפלת שוא" [המזכרת בגמרא ברכות דף ס], ומישוהו אמר לרב שהוא היה נוכח בוכוח בסעודת ליל שבת, אם ילד שיש לו חבילת קלפים ביד, ורוצה שיצא לו קלפים 'קרים', אם זה נקרא תפלת שוא מאחר שכבר החבילה נמצאת אצלו?

הרב ענה על זה: אפשר להתפלל, הגמרא אומרת שתפלת שוא זה רק להתפלל על ילד שיהיה זכר אחרי ארבעים יום.

והוסיף: מצוה להתפלל.

[אמר "השואל": אפשר שבאמת זה בכלל תפלת שוא, והרב רצה לחנוך את הענין של התפלה בכל מצב, או שהרב כפנה להקדים להתפלל גם על מעשה נסים וכתרוז א' בגמרא ברכות ס עמוד א, וענין

שהרב חשב על זה מעצמו?

הרב ענה: זה היה מחשבה שלי, למדתי איך עושים את האטום. [פה הרב הסביר חלק מעשיית האטום].

* מישוהו אמר לרב שיש כאלה שאומרים שאין בכלל אטום, כי אין עד עכשיו הוכחה חותכת וברורה שהיה איזה פיצוץ של אטום.

הרב ענה על זה במלתא: ודאי שאין אטום... זה סתם המצאה...

אחר כך בשעור של הקדוש הרב התייחס לזה והרחיב ובאר יותר שהרי ידוע שזרקו אטום על הירושמה ונגסאקי.

מישוהו אמר לרב על זה: אדרבה, מזה שעכשיו גרים שם אנשים ואין בעיה של קרינה רדיו אקטיבית — זה מראה שלא היה אטום.

הרב ענה על זה: גרו שם רק שלש שנים אחרי הפיצוץ של האטום.

והרב אמר: שהם טוענים שהקרינה הרדיו אקטיבית היא שבע אלף שנה, פי הם רוצים להוכיח שהעולם קיים מליון שנה, אבל אצלנו הקרינה קיימת חמשת אלפים שבע מאות שמונים וחמש, פי זה השנים שהעולם קיים.

[הרב הרחיב עוד בבאור הענין]. ראיתי עכשיו בכל המחקרים החדשים של אוניברסיטת קולומביה, שהקרינה היא רק שש אלף שנה, וזה סותר את כל מה שהם אמרו שהעולם קיים מליון שנה והרדיו אקטיבי מגיע מהחלל.

* הראו לרב פתקה על בידן שמדליק גרות חנכה בבית הלכן.

הרב אמר על זה: זה פעם אחרונה בחיים של בידן שהוא מדליק גרות

שָׁם].

נ.ב. בְּכָל־ל הָרַב נִהְיָה וְשִׂמַח מְאֹד מְאֹד מְעַצֵּם הַעֲנִיָּן, שְׂזָה מִה שְׁמֵתוֹכַחִים וּמְדַבְּרִים בְּסַעֲוֹדַת לַיִל שַׁבָּת. כִּזֶּה רָאָה וְקָדַשׁ כֵּן יִרְבוּ!

* שְׁאֵלוּ אֶת הָרַב אִם אֶפְשָׁר לְחַתֵּךְ טִישׁוּ בְּשַׁבָּת?

הָרַב עָנָה בְּזַעַם קָצֵת [כִּינֹן שֶׁאֵי הִלְכָה פְּשׁוּטָה]: אֲסוּר לְחַתֵּךְ טִישׁוּ בְּשַׁבָּת, זֶה אֲסוּר "מִחַתֵּךְ", מִי שְׁצָרִיךְ טִישׁוּ חֲתוּךְ — הָרַב יִבְיֵא לּוֹ.

וְכַנְרָאָה שְׁמֵאֲחֵר שְׁשְׁאֵלוּ אֶת הָרַב שְׁאֵלָה פְּשׁוּטָה כְּזֹאת בְּהִלְכָה, הָרַב הַמְשִׁיךְ וְאָמַר: מִהֵיּוֹם שֶׁאָף אֶחָד לֹא יִבּוֹא לְשׁוּבוֹ בְּנִים יוֹתֵר, וּמֵעַכְשָׁיו יִקְרָאוּ לְזֶה שֵׁם אֲחֵר; "שְׁפָרִירִים" — עַל שֵׁם הַשַּׁחַר שְׁנִקְרָא שְׁפָרִירִים.

* הָרַב דִּבֶּר עִם אֶחָד שֶׁעָלָה לְתוֹרָה, שֶׁבִקֵּשׁ בְּרָכָה עֲבוּר אֲבִיו הַמְבַגֵּר.

הָרַב שְׁאֵל אוֹתוֹ: מַה אֲבִיךָ? לִיטָאי? סְפָרְדִי? סְפָרְדִי לִיטָאי?

הַנִּי"ל עָנָה: סְפָרְדִי לִיטָאי.

אִז הָרַב שְׁאֵל אוֹתוֹ: בְּאִיזָה יִשִּׁיבָה הוּא לְמַד? כִּפּוּר חֲסִידִים?

הַנִּי"ל עָנָה: פּוֹרַת יוֹסֵף.

אִז הָרַב אָמַר לוֹ: שְׁיִכְנַס עַכְשָׁיו לְיִשִּׁיבָה [הַיְיָנוּ גַם פְּגִילוּ הַמְבַגֵּר] אֲנִי יַעֲזֹר לוֹ, שְׁיִכְנַס לְאִיזָה יִשִּׁיבָה שְׁתִּהְיֶה, רַק לֹא לְשׁוּבוֹ בְּנִים! [הִנֵּה נִרְאָה שְׂזָה כְּהַמְשִׁיךְ לְשְׁאֵלָה הַקּוֹדֶמֶת שֶׁהִשְׁוֹאֵל שְׁאֵל עַל שְׁאֵלָה כְּזוֹ פְּשׁוּטָה].

* דִּבְרוּ עִם הָרַב שְׁיִוְרָה לְאֶחָד שְׁיַעֲבִיר כְּתוּבוֹת לְרַב.

הָרַב אָמַר: כָּל יוֹם תְּבִיא לִי כְּתוּבוֹת.

* דִּבְרוּ עִם הָרַב עַל מַגִּיד שְׁעוּר שְׁמִדְרִיךְ בְּדֶרֶךְ הַלְמוּד וְהַשְׁבוּעַ זֶה הַשְׁעוּר הַאֲחֵרוֹן לְהַשְׁנָה, וּבִקְשׁוּ בְּרָכָה

שְׁתַּתְּפֵס דֶּרֶךְ הַלְמוּד הַזֹּאת.

הָרַב אָמַר: בְּסִדֵּר גְּמוּר.

* הִבִּיאוּ לְרַב תִּינִקַת חוּלָה מְאֹד, וּבִקְשׁוּ שֶׁהָרַב יִכְרֹךְ אוֹתָהּ.

הָרַב אָמַר [פְּעַמִּים]: אֲנִי לוֹקֵחַ אֶת הַמַּחְלָה עָלַי.

* אֶחָד אָמַר לְרַב בְּשֵׁם אֶחָד הַמַּגִּידֵי שְׁעוּר בְּיִשִּׁיבָה שְׁאִיזָה חֲסִיד גּוֹר הַתְּחִיָּה מִזֶּה שֶׁהָרַב מְדַבֵּר עַל דְּבָרִים מִהַעוֹלָם, כְּגוֹן עַל לְסוּעַ לְגוּאֲטְמָלָה.

אִז הָרַב עָנָה: עַכְשָׁיו בִּידָן מְדַלִּיק אֶת גִּירוֹת חֲנֻכָּה בְּפַעַם הַאֲחֵרוֹנָה בַּחַיִּים.

* מִשׁוּ שֶׁעָשָׂה גִיל עֲשָׂרִים שְׁאֵל אֶת הָרַב אִם צָרִיךְ לְהִיּוֹת עַר חֲמֻשִׁים לַיְלֹת?

הָרַב אָמַר לוֹ: נִהְיִיתָ בֶּן עֲשָׂרִים? תַּעֲוֹף מִפֶּה! אֲתָה לֹא יְכוּל לְהַכְנִס יוֹתֵר! אוֹמֵר אֶת זֶה הִ"חֲסִד לְאַבְרָהָם", וְשִׁיעֲשֵׂה אֶת זֶה.

* הָרַב דִּבֶּר בְּשַׁעוּר: עַל הַמְצִיאָה הַרְאִשׁוֹן שֶׁל הָאֲוִירוֹן, שֶׁהוּא הַמְצִיאָה אֶת הָאֲוִירוֹן וְהַתְּרַסָּק אוֹתוֹ לְנִהַר הַרִיזִין כִּינֹן שֶׁהִיָּה שְׁמָן. וְאַחֵר כִּף הָאֲחִים רִיט לְקַחוּ אֶת הַתְּכָנִית וּבְנוּ אֶת הָאֲוִירוֹן.

* אֶחָד שְׁאֵל אֶת הָרַב: עַל מַה שֶׁהָרַב אָמַר שְׁלֹא יִסְעוּ לְשִׁכְּם...?

הָרַב אָמַר לוֹ: לֹא לְסוּעַ לֹא הַשְׁבוּעַ וְלֹא שְׁבוּעַ הַבָּא, רַק אַחֲרֵי חֲנֻכָּה.

* מִיִּשְׁהוּ שְׁאֵל אֶת הָרַב, שֶׁהוּא לוֹמֵד עִם בַּחוּרִים וְאִם לְהַעֲלוֹת אֶת הָרָמָה וְהָאֲחָרִים מִמִּילָא יִגְרְרוּ, אוֹ לְהוֹרִיד אֶת הָרָמָה?

הָרַב אָמַר: לְהוֹרִיד אֶת הָרָמָה. לְסַפֵּר לָהֶם סְפּוּרִים.

וְאַחֵר כִּף אָמַר: גַּם לְעֲלוֹת וְגַם לְרִדֹת, יֵשׁ מְסַפִּיק זְמַן לְהַכֵּל.

שו"ת מדיק — שבת קדש פרשת וישלח תשפ"ה

* ספרו לרב על בידן שנתן אלה וחמש מאות חנינות [הקלות בענין].
הרב אמר: שיתן גם לי חנינה.
והוסיף: עכשיו כלם משתחררים.
* דברו עם הרב על "חזירים" — הרב עשה מזה מלתא אחת גדולה.
* שאלו את הרב על מה שאמר שהמורדים יבואו לירושלים.
הרב אמר: כן, הם יבואו לירושלים.
המורדים עם הרב.
* ספרו לרב על ה.כ. שנפצע בכביש הבקעה על ידי מחבלים ששרפו לו את הרב.
הרב ענה: הוא חלק עלי, אני עכשיו מרפא אותו.
* שאלו את הרב על לקרע דף כתוב בשבת?
הרב אמר: במקום הקפול אפשר, אבל לא באותיות.
והרב הדגים את זה ועשה מעשה בעצמו וקרע איזה דף במקום הקפול שלו.
* אמרו לרב שנתן חננייה רוצה להקים מסגרת לבחורים שקשה להם בישיבה.
הרב אמר: מצין.
* שאלו את הרב אם זה טוב שישאל מפגישה את המטוסים של סוריה?
הרב אמר במלתא: זה התגרות באמות...
...

* שאלו את הרב: שואלים למה החמשה ההרוגים מצפת?
הרב ענה בשאגות: בגלל שהם גרים בצפת, וכל מי שגר בצפת כאלו יורק על ירושלים, כי הוא גורם שחלונים יגורו פה [והרב הזכיר את ה"חמם סופר" הידיע], חרדי אחד שמגיע עם פאות — הולכים בגללו מאה חלונים.
* ספרו לרב על המורדים שמשחררים אסירים — אלפים, ומכל מיני מרתפים.
הרב אמר: שישחררו גם אותי.
* אחד אמר לרב שהוא קים את הדבור של הרב לסוע לקבר רבי יהודה נשיאה [ליד פנצון]. ואמרו לרב: מתי הרב יבוא לשם?
הרב אמר: אני יבוא!
והרב הוסיף: כן, זה ליד אבני ורביא, הייתי הולך לשם כל יום.
* שאלו את הרב: איך אבני ורביא קבורים שם, הרי הם היו בבבל? וכן רב דימי מנהרדעא?
הרב אמר: פנראה שהביאו אותם מבבל לשם, זה שבוע שלם על חמורים.

והתקדשתם

”התאוזה” – זה עונש

מביאים ילדים שלא יהיה להם משעמם בבית הם לא רוצים שהילד ילמד תורה לא רוצים שהילד יהיה צדיק לא רוצים שהילד יהיה נקי מתאוות. על זה צריכים לחשוב איך להביא ילד שלא יהיה לו שום תאוות ולא יהיה לו שום רצונות לא טובים, שום משיכה לדברים לא טובים, רק יהיה לו משיכה לתורה... משיכה לתורה... וזה אדם צריך לעשות תשובה על אבא ואמא שלו "הן בעוון חוללתי ובחטא יחמתני אמי" עוון חוללתי דוד אמר אני לא אשם זה... ישי היה נקי בלי חטא אבל תמיד יש איזה חטא, זה העונש של חטא אדם הראשון אפילו לצדיק הכי גדול יש איזה חטא על זה שיש על זה טומאה והוא נטמא אפילו כמו ישי שיזצאים אתו ששים ריבוא שש מאות אלף איש באוכלוסיה, רש"י אומר גם ביבמות גם בברכות היה הולך עם שש מאות אלף איש הוא היה נקי מכל חטא. (באר בשדה).

אדם צריך להביא ילד בלי שום תאוה ואז הילד הוא דבוק בשכינה כל הזמן, התאוה זה עונש זה לא כפי כזה, זה לא שה' רוצה שאדם יהנה חס ושלום, התאוה זה עונש שנתנו, ושזה אחר כך נדבק בילד והילד מחפש תאוות במקום ללמוד תורה. וזה מה שרבנו אומר בתורה "זה" "המה ואביהם וייראו" איש צרור כספו בשקו המה ואביהם וייראו, צרור כספו זה התאוות, שקו זה הגוף, ואביהם זה התאוות של האבא והאמא שלא היו מספיק קדושים לכן הילד סובל ממחשבות לא טובות מתאוות לא טובות הוא רק סובל הוא רוצה ללמוד תורה והוא לא יכול. ולכן אומר אלישע בן אבויה לרבי עקיבא בקדושה, הרי זה טעות, גם רבי עקיבא לא נולד בקדושה רבי עקיבא עוד פחות בקדושה, רבי עקיבא בן יוסף היה עם הארץ הוא לא ידע קרא וכתב הוא היה רועה צאן, אנשים כלם

כל החג חנוכה – לעקוד את יוון מהשורש

צור זה דרומה לבית לחם, שמה היא הקרב האחרון אחרי חדשים שלש אמרו עכשיו הולכים לירושלים, לכבוש את ירושלים זה נקרא שמתחיל מלחמת עולם ואז תבא אמריקה ורוסיה, והתחילו לשלוח צבאות להלחם במפבים מפל העולם, מה היהודים יקחו את ירושלים, זה סוף העולם. כי כל הענין זה לבטל את מלכות יוון, מלכות יוון זה בכל הדורות, עכשיו גם כן אמריקה זה מלכות יוון, רוסיה זה מלכות אדום. המפבים נצחו את היונים, אין זכר ליוון, יון של היום זה אימה חדשה, מצרים גם אין זכר, אין מצרים, בבית שני כבר לא היה מצרים, כבר כלם נכחדו, עכשיו כבר אין אדום, אין מואב, אין עמון, הכל נכחד, אבל עמלק יש, הנאצים זה צאצאי עמלק, המלחמה בחנכה זה נגד עמלק, צריכים לחסל את עמלק, כל החנוכה זה לחסל את עמלק, נשאר

בחנכה מאיר אור האין סוף בתוך השבע נרות, כל אחד יראה במוצאי שבת להדליק שבע נרות, היום בלילה ידליקו 2 אבל במוצאי שבת יקפצו ל-7, וביום ראשון קופצים ל-8, שבע זה 7 ספירות – חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד מלכות ואז - ביום השמיני עולים לכתר, הגר השמיני זה עולה לכתר, ולכן בחנכה עולים לכתר כי החשמונאים עלו לכתר, ויהודית חתכה את הראש לניקנור. בי ניקנור אמר שהוא כובש את ירושלים, כי המכבים לא היה להם שום כח, זה הכל דברים על טבעיים, הם לא יכולים לעמוד מול צבא של 100,000 או 200,000 או 300,000, הריגת ניקנור זה כבר אחרי שכבשו את ירושלים, כתוב שכבשו את ירושלים בלי קרבות, פה אין קרבות בירושלים, פה יש "שובו בנים" אז אין קרבות, גם אז היה "שובו בנים". הקרב האחרון היה בצור,

יוון ובחרבו בית שני כבר לא היה יוון היה רק רומא, אחרי חנכה רק היתה רומא כבר נכחדה יוון. כל העבודה זה להכחיד את יוון לגמרי, לכן "ועוררתי בניך ציון על בניך יוון" (זכריה ט, ג) יוון זה 'ו' ו' ו' ו' כבר יורדת לעמקי הקלפות, שהם - מלכות יוון ממשיכים את הדעת מעמקי הקלפות, אז מה התקון - "עוררתי בניך ציון על בניך יוון" להוסיף את הצדיק - בהקשר פה רוצה לומר שצריך להוסיף על אותיות יוון את האות צ' שיחד זה ציון, כל התקון זה רק להאמין בצדיק, אחרי שינון כבר השתלטו על כל העולם כלם היו מתנינים¹⁶. על כל פנים כל הנס של חנכה זה לעקור את יוון מהשרש, אז רק על ידי "עוררתי בניך ציון על בניך יוון" שמצרפים את הצדיק ליוון נהיה ציון. (באר בשדה פ"ו).

לנו עוד 5 ימים כדי לחסל את עמלק, הדלקנו את הנר השני, בחמשה ימים האלה חייבים כבר לחסל את הכל, פי החמשה זה כנגד חסד גבורה תפארת נצח-הוד יסוד, זה חמש ספירות, מי שזוכה לחמש ספירות אלה, ספירת היסוד, בחנכה זוכים לספירת היסוד, בחנכה זוכים לשמירת הברית ואז מחסלים את הכל. כל הענין של שמן זית זה שהיו קדושים בקדשת הברית, אם יש משפחה אחת ששומרת על קדושת הברית אפשר לחסל את כל היונים, לכן מדליקים את זה מיד בשקיעה כשיש עוד אור, להראות שזה לא חשך נגד אור, זה להכחיד לגמרי, להכחיד לגמרי את מלכות יוון שלא ישאר שום זכר, שום אדם, אין יוון, זה עמים אחרים הונים גותים כל מיני עמים שפכשו את יוון, אין כבר יוון, כבר 2,000 שנה שאין

מראי מקומות והערות

ממשלה, הוא אמר שהוא ילך עם החרדים ועם הערבים, כי לחרדים זה לא משנה בכלל, כי בין פה וכה זה לא מלכות, זה מלכות של הסטרא אחרא קאו, לא מאמינים במלכות הזאת, אז לא משנה מי לשמולך, פוטון מגיע, אולי נעשה אותו ראש ממשלה, נראה אולי "שובו בנים" יבחרו פוטון.

¹⁶ כל החלונים מתנינים, רוצים להיות עם הערבים, רוצים לתת את ירושלים לערבים, את הכל, העקר להיות ראש ממשלה, וכשיתן את ירושלים לערבים אז הוא יגור שם בסביון, יגור בצבחה, בני גנין אמר שהוא הולך עם הערבים, לא מענין אותו עכשו, הוא רוצה להיות ראש

הוספות ממורינו הרב שליט"א

ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו שוכב ויושב במל, רק מקיים מצות עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע ובפרכה ראשונה של שמונה עשרה יתרהר בנזכר לעיל, ועוד יכוין אם יענו אותו כל אומות העולם בכל עינים קשים ויפשטו עורו מפשרו להכחיש חס ושלום ביחודו, וסכול כל היסורים ולא יודה להם חס ושלום, ויצויר בדעתו ומחשבתו כאלו עושין לו בנזכר לעיל, ובה יצא ידי חיוב קריאת שמע ותפלה כדון.

ג. גם בשעת אכילה ותיחוד הקדוש יכוין בנזכר לעיל, ובשיתחיל להרגיש תענוג גשמי יצויר במחשבתו בנזכר לעיל, ותיכף ומיד יאמר בפיו ובלבבו שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל מהרגשת תענוג גשמי הזה שהוא מהצרת משכא דחויא, וכך יאמר. וראיה לדבר שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל שאפילו היו חוטפין אותו רוצחים באמצע אכילה ותיחוד הקדוש לעשות לו העינים קשים הייתי משמח את עצמי על קידוש השם יתברך יותר מתענוג גשמי הזה, אך זהו שיהיה דובר אמת בלבבו ושיהיה אז בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב באמת נמור, ולא ישטה את עצמו

שבחי הר"ן יז

גם אמר שהונוג של הצדיק האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה כלל, כי אם אדרבא יש לו יסורין מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת ונוג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על כן אין היסורים שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק שיש לו דעת ויסוריו גדולים מהתינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי הנראה מדבריו היה שקדשתו של עצמו נבה עוד יותר ויותר.

צעטיל קטן

מרבנו הרב רבי אלימלך מליזענסק
זצוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה, ובפרט שהוא יושב במל לבדו בחדר או שוכב על מטתו ואינו יכול לישן, יהיה מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך בני ישראל, וידמה בנפשו ויצויר במחשבתו כאילו איש גדול ונורא בוער לפניו עד לב השמים, והוא בשביל קדושת השם יתברך שובר את טבעו ומפיל את עצמו להאש על קידוש השם יתברך, ומחשבה טובה הקדוש

להיות כגונב דעת עֲלִיּוֹנָה חֵם וְשָׁלוֹם.

פלא יועץ אדת ז זווג

ומאחר שאין אשה אלא לבנים (תענית לא א כתובות נט, ב) וכל שלמות הולד במדות וברעות תלוי בזמן הזווג ובכונת הזווג, אי לזאת לו בכח ולו בחיל יגבר איש לקים מצותו דבר בעתו ויתאמץ במצותו איש ואשתו לחשב מחשבות טהורות זכות וברות, וזר לא יקרב במחשבותם שום מחשבה זרה, כי קרוב הוא להיות בעילתו בעילת זנות ונפש הם חובלים ובנים זרים ילדו רעים וחטאים ומפשים בנים משחיתים כל מום במ. ומה יתאונן אדם חי כשיש לו תרבות רעה בתוך

ביתו גבר על חמאיו שהוא גורם רעה לעצמו. וזו רעה חולה ואכזריותא גדולה יותר משוחמי הילדים, ואם היו יודעים הבנים שהוא גרמא להם בניזקים היו צועקים מרה עליו כאמר, למה עברתנו ובעון חוללתנו. וכי ישאו את עונם, אב ואם נומלים חלק בראש, כי הם אבות הטמאה ואין על הבנים כל כך אשמה, כי מאחר שהיסוד רעוע והשרש רע והקלפה כנפש לומה מה יעשה אותו הבן ולא יחמא, כי נפש רשע אותה רע, וצריך עמל וטרח ויגיעה רבה בלי האי, ואולי יוכל להפך מבעו ומזנו הרע.

ייטב לב לחנוכה

כשננסו להיכלל טמאו כל השמנים, וכשגברו מלכות חשמונאי ונצחום בדקו ולא מצאו רק פך אחד של שמן, ונעשה בו נס כו'. הקשה הפני יהושע (שם ד"ה מאי מנוכה) טורח זה למה, דהא קיימא לן (פסחים עז, א) טומאה הותרה בציבור, וכל טומאת מת רחמנא שריא ולא צריך לאהדורי אטהרה כלל, עיין שם.

ולפי מה שכתבתי יש ליישב על פי מה שאמרו בפסוק (וקרא יט,) "קדושים מהיו", ואיתא בתורת כהנים (פרשה א) פרושים תהיו, הכוונה שצוה ה' יתברך שנהיה פרושים מן המותרות ולמעט ביין, כמו שקרא הכתוב לנזיר 'קדוש' (במדבר ו, ה), וכן יפרוש עצמו מן הטומאה אף על פי שלא הוזהר ממנו בתורה, כמו שהזכירו (חגיגה יח, ג) בגדי עם הארץ מדרס לפרושים, וכמו שנקרא הנזיר קדוש בשומרו את עצמו מטומאת המת וכמו כן ישמור פיו ולשונו מריבוי אכילה ושתייה ודיבור יתירה, עיין שם ברמב"ן:

ולפי זה נאמר, נהי דכל טומאת המת רחמנא שריא ולא איצטרך לאהדורי הטהרה, היינו מצד חוקי התורה לא הוזהר אותנו נזה, עם כל זה מצד מצות קדושה, ראוי ונכון לקדם עצמו במותר לו לאהדורי הטהרה גם למאן דאמר הותרה בציבור, ומאן דמוסיף מדיליה לאהדורי אטהרה נקרא קדוש ופרוש, כמו שמי שמותר לטמא למת ופורש עצמו בסירוס נקרא קדוש, והבן.

קדושת הפרשה

סוד "הגביע"

דוד רצה לעשות בעין עיטם זה המקום הגבוה ה' אמר לו לא, תוריד טיפה תוריד טיפה. לכן קראו לבגמין 'גב בן גבחה', בזכות שמצאו אצלו את הגביע הוא קבל בית מקדש, הגביע - כי הגביע לשון גבעה - "גבעת המור הר הלבונה", "אלה לי אל הר המור ואל גבעת הלבונה" (שיר השירים ד, ו). זה כל הענין של הגביע שמי שיש לו את הגביע הוא זוכה בהר המור, הוא זוכה בגבעת הלבונה, אדם צריך לזכות בהר המור ובגבעת הלבונה, זה כל המטרה - "במקום אשר יבחר ה'", כתוב 21 פעם "במקום אשר יבחר ה'", זה כתוב 21 פעם בספר דברים - "במקום אשר יבחר ה'", ה' לא מגלה איפה המקום... אומר הרמב"ם: שאם הוא היה מגלה אף אחד לא היה מסכים לקבל נחלה במקום אחר. (באר בשדה).

גביע גביע הוא רמז להם שמבגמין יצא מרדכי ואסתר, ובית המקדש יבנה בחלקו של בגמין, מתתיהו זה הכהן הגדול הוא יעבוד בחלקו של בגמין, אז הוא רמז אתם חולקים על בגמין הכל התחיל ממנו [-] עשרת השבטים זה רק חלק מוצידי הם רק היו איזה מספר מאוד קטן אבל העיקר זה יהודה ובגמין, אז בגביע מרמזים כל התרג' מצות, 'גביע' זה 'מילה', גימטריא 'מילה' 85, אפשר לעשות כל מיני צירופים לראות לאט לאט את כל התרג' מצות, אז הוא רמז להם שבגמין תלוי הכל "לבגמין אמר ידיד ה' ישכן לבטח עליו חפץ עליו כל היום ובין כתפיו שכן", בין כתפיו טפה יותר נמוך, כי ודושלים יותר גבוהה מבית המקדש, טיפה יותר נמוך, כי בהתחלה

מחשבות הצדיקים

משה מת יותר טוב למות. וזהו. מה לעשות
בלי הצדיק? מה, נהיה מוסלמים? מה נעשה?
גלך למסגדים? מה נעשה בלי הצדיק, מה?
אם משה מת גם אנחנו. אין ארץ ישראל,
אין כלום. יותר טוב למות. איי, יהושע רוצה
להיכנס, אה, יהושע רוצה להיות המנהיג. כל
זה מסביר ר' שמואל ויטאל בשער הפסוקים.
הנבואה משה מת היא עשתה את כל הבלבול,
היא גרמה לשתי חורבנות. כי כולם אמרו
אנחנו נשאר במדבר, אבל האמת הכונה
לתחיית המתים, צריכים למות דקה אחת,
חמש דקות, ואז חיים מחדש. דקה אחת
חייבים למות, אפילו משה. אפילו הצדיק הכי
גדול, אפילו הצדיק הכי גדול הוא חזב למות,
אין פרוטקציה, נגמר הפרוטקציות, נגמר.
בגיל ארבע מאות חייבים למות, אין.

(באר בשדה).

שומעים לצדיק – מתאים לי... או לא מתאים לי...!

אם הולכים עם הצדיק לא צריך פגנה, כי
רק שבט זבולון נענה לכל קריאה. דבורה
קראה לצאת למלחמה. אדם בא לעולם רק
בשביל מטרה אחת ללכת אחרי הצדיק בלי
לב, ויהושע קראו לו אדם בלי ראש. הוא לא
חושב. הוא הולך בלי ראש. משה אומר לקפץ
לים - קופץ לים. ארץ ישראל - ארץ ישראל.
לא חושב. הצדיק צודק - הצדיק לא צודק,
זה מתאים לי - לא מתאים לי, יהושע לא.
לקפץ לים, קופץ לים, ו לא משנה לו, קראו
לו קטוע ראש [-] עמוד א' בסוטה, אדם בלי
ראש, אין לו ראש, אין לו מחשבה עצמית
זה נקרא, מה שאומרים לו הוא עושה. לקפץ
לים - לים. כולם אמרו, מה זה משה מת? כי
אלדד ומיידד אסור היה להגיד הנבואה הזאת,
אסור, מה זה משה מת? כולם יתבלבלו, אם

מילתא דבר יהותא

קולה. המוכר: יא טפשה, 'בכית' או 'בקבוק'?!...

7: גבר אחד נפטר. ובשעת הקבורה, החל מישהו להספיד אותו: "הוא היה בעל למופת, אדם הגון, אב לדוגמא..." האלמנה התכופפה לעבר בנה, ואמרה לו בלחש: "לך תסתכל בקבר - שלא התבלבלנו עם הלוויה של מישהו אחר...!"

8: גבר הולך בלוויה של אשתו, ומתפוצץ מצחוק. נשאל: למה אתה צוחק? הבעל: שלושים שנה אנחנו נשואים - פעם ראשונה שאני יודע לאן היא הולכת...

9: נשים, אם אתן נתקלות בגבר: מכיל, צנוע, חכם, סבלני, יכול לתקן כל דבר, מבשל כמו שף, מעריך אותך כמו שאת רוצה - זה אומר: שמה שאתן חולמות - זה באיכות ממש גבוהה...

10: אחת באה לרב אומרת: כבוד הרב, יש שני בחורים שרוצים להתחתן איתי, מי יהיה "בר המזל"? עונה הרב: אחד יתחתן איתך - והשני יהיה 'בר המזל'!...

1: קראתי היום מחקר שקובע: שנשים שעלו במשקל בחנוכה, חיו יותר שנים - מאשר הגברים שהעידו להן על כך...

2: מי שרוצה סופגיה, ללא גלוטן, צמחוני, טבעוני, ללא סוכר - שיאכל עגבניה...

3: *אוטובוס בכל העולם: קודם יורדים, ואחר כך עולים. *אוטובוס בישראל: קודם עולים - ואחר כך מנסים לרדת...

4: גם אלברט איינשטיין לא יודע להסביר: איך סופגיה ששוקלת 120 גרם - משמינה 3 קיל...??!

5: השופט: אתה נאשם בניהול עסק בשחור, מתן הלוואות בשוק האפור, ובהלבנת הון. מה יש לך לומר להגנתך? הנאשם: אני עיוור צבעים... - כבוד השופט!

6: אשה מגיעה לקיוסק עצובה. ואומרת למוכר הערבי: תביא לי בבקשה קולה. המוכר: "בכית?" האשה: זה לא ענייך תביא לי קולה. המוכר: "בכית?" האשה: זה לא ענייך - תביא לי כבר

קדושת הצדיקים

צברנו, אבל רק של הצדיק זה מתקיים, שלהם זה לא של הצדיק, ולא התקיים כלום, לא נשאר להם שבולת אחת. אדם צריך כל דבר לחבר עם הצדיק. הוא אוכל, הוא שותה, איך הוא שותה נשמות, זה הכל, כל לגימה זה נשמה, הוא חזיב לקשר לצדיק. יוסף הצדיק, רבינו זה יוסף הצדיק בעצמו. רבינו אמר, נוסעים לרבינו מכפרים על מכירת יוסף, נוסעים לרבי שמעון מכפרים על מכירת יוסף. (באר בשדה).

רק התבואה של יוסף התקיימה

כל זה מדברים "לעבד נמכר יוסף". שהצדיק הצדיק הקדוש, הצדיק הכי קדוש, אותו מוכרים לעבד. אותו מוכרים, לעבד נמכר יוסף, פשוט לעבד, עשירים ושתיים שנה עבד, גם כשהוא מלך הוא עבד, מה עושה מלך במצרים על הכושים האלה, אוכלי אדם האלה, מה יוצא לו מזה. בסוף הוא מציל אותם, שבע שנות רעב, הוא אמר להם לחסך. אז צברו את כל האוכל, הם גם צברו, אמרו להם למצרים למה לא צברתם הם אמרו גם

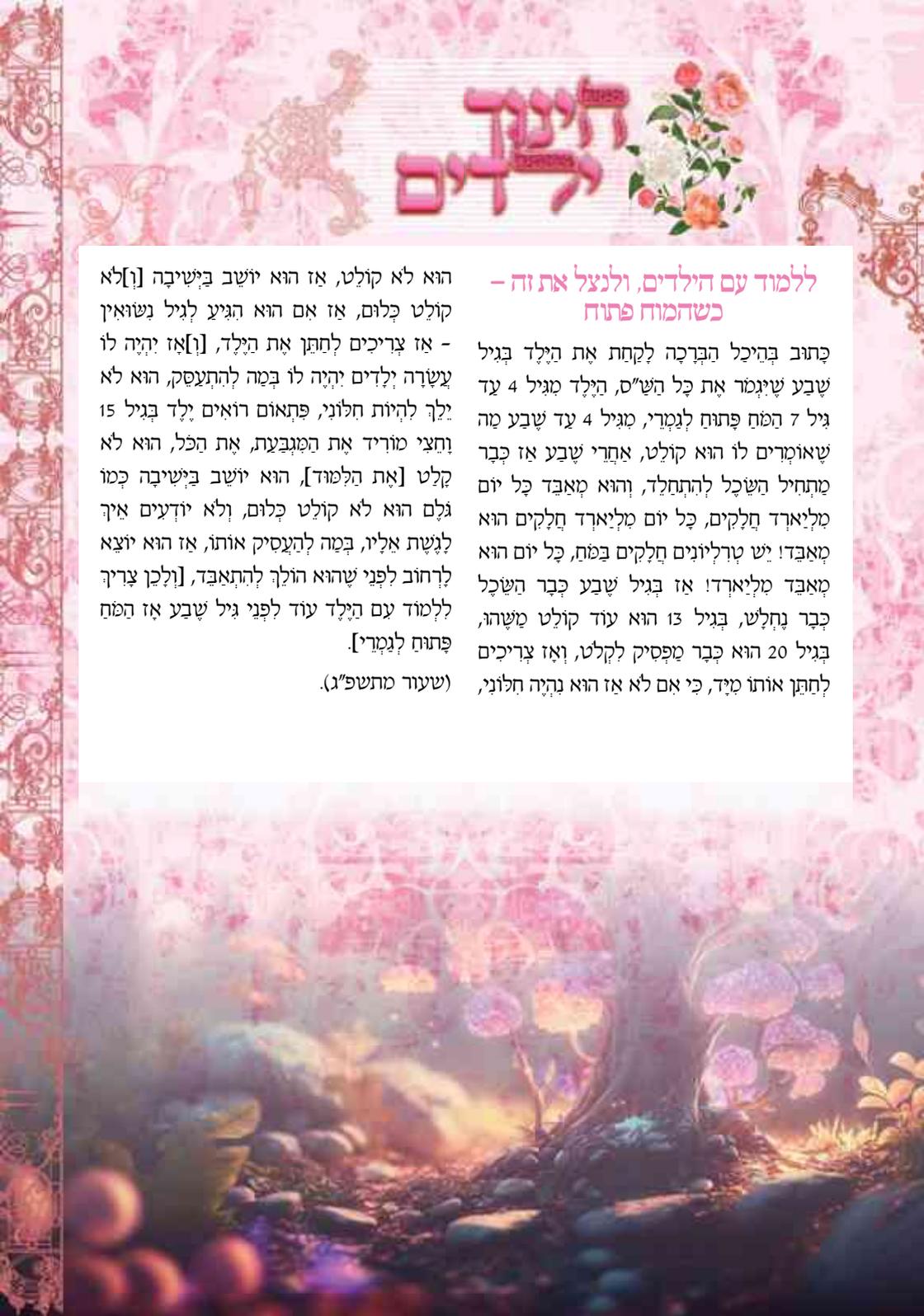
הלימוד לילדים

ללמוד עם הילדים, ולנצל את זה – כשהמוח פתוח

הוא לא קולט, אז הוא יושב בישיבה [ו]לא קולט כלום, אז אם הוא הגיע לגיל נשואין - אז צריכים לחתן את הילד, [ו]אז יהיה לו עשרה ילדים יהיה לו במה להתעסק, הוא לא ילך להיות חלוני, פתאום רואים ילד בגיל 15 וחצי מוריד את המגבעת, את הכל, הוא לא קלט [את הלימוד], הוא יושב בישיבה כמו גלם הוא לא קולט כלום, ולא יודעים איך לגשת אליו, במה להעסיק אותו, אז הוא יוצא לרחוב לפני שהוא הולך להתאבד, [ולכן צריך ללמוד עם הילד עוד לפני גיל שבע אז המוח פתוח לגמרי].
(שעור מתשפ"ג).

כתוב בהיכל הברכה לקחת את הילד בגיל שבע שיגמור את כל הש"ס, הילד מגיל 4 עד גיל 7 המוח פתוח לגמרי, מגיל 4 עד שבע מה שאומרים לו הוא קולט, אחרי שבע אז כבר מתחיל השכל להתחלד, והוא מאבד כל יום מליארד חלקים, כל יום מליארד חלקים הוא מאבד! יש טריליונים חלקים במוח, כל יום הוא מאבד מליארד! אז בגיל שבע כבר השכל כבר נחלש, בגיל 13 הוא עוד קולט משהו, בגיל 20 הוא כבר מפסיק לקלט, ואז צריכים לחתן אותו מיד, כי אם לא אז הוא נהיה חלוני,

קדושת הבית

רק האשה – מכירה את בעלה

ואשה למה ה' עשה איש ואשה? אלא כל העגן ש"לא טוב היות האדם לבדו" שאדם יהיה לו תמיד ביקורת, ככה אדם סתם לא יכול להגיד ביקורת אבל אשה יכולה להגיד ביקורת, אם אשה אומרת על בעלה שהוא צדיק אז הוא צדיק רק האשה מכירה את בעלה, רבי אברהם בן רבי נחמן אמר שרק אשה מכירה את בעלה, ואשתו היתה אומרת עליו שהוא הכי צדיק בעולם. ה' ברא גם איש גם אשה ולכן צריך יראת שמים וכתוב בתנה "על ה" שבחנה התעברה השכינה הקדושה, שאשה מתפללת מתעברת בה השכינה הקדושה, "ויתן עז למלכו וירם קרן משיחו" (שמואל א' ב, י). (באר בשדה).

עם מכנסיים משולשות, הערבים מאמינים שמשיהו יולד מגבר שגבר ימליט אותו.

ה' יכל לעשות שיהיה רק נשים בעולם וילדו ויתעברו כמו אצל (הכבשים של) יעקב, או כמו שהערבים, הערבים עד היום מאמינים שמשיהו יולד מאיש לכן הם הולכים עם מכנסיים משולשות |1|, מה צריך בכלל איש

1 אנחנו הולכים המכנסיים שלנו זה רק לכסות את הרגליים, שניים, אבל להם יש שלוש, הערבים בכפרים אפשר לראות הייתי רואה עד תש"ח הכל היה מלא ערבים כולם הלכו עם מכנסיים משולשות, כתוב בספר של ישראל מאיר לאו שהוא הגיע הוא ראה מכנסיים משולשות, ערבים עולים לאונייה, הוא שאל מה זה, אמרו לו זה לחטוף ילדים, עד עכשיו קיבל טראומה מזה, מה באתי לפה גם אותי יחטפו ישימו אותי באיזה מכנס של ערבי, מישהו עשה לו בדיחה, הוא היה ילד בן 8 שהוא הגיע לארץ הוא אומר שהוא קיבל כזה טראומה שהוא רצה לחזור בחזרה לאירופה. כשהוא הגיע לנמל חיפה עלו ערבים

קדושת התורה

העיקר היום – זה רק לימוד הגמרא

את התהלים כמו שכתוב בדברי הימים שזה שמנה פסוקים פחות מפסוקי התורה ומה כתוב כאן? שזה אלף שבע מאות שמונים ושבע זה שלישי. [כלומר כשם שדברי הימים היה ארוך כמו תורה וקצרו אותו אז כך גם את התהלים קצרו].

אלא כל העגן שאדם בא לעולם להגיד תהלים, אדם צריך לראות להגיד תהלים כל היום בלי הפסק אפילו עשר פעמים ביום חיב לגמר תהלים וזה לא בעיה כי [כל] שעתיים גומרים [ספר תהלים] ונשאר ארבע שעות לישון, הוא יכול לגמר עשר פעמים את כל התהלים ועוד ארבע שעות לישון ועוד לאכול סעודות וביחד עם זה לגמר עשר פעמים את כל התהלים זה בכלל לא בעיה וזה לא סותר. אבל העקר היום זה למוד הגמרא ולכן קצרו את התהלים. (שעור מתשפ"ג).

אדם בא לעולם רק ללמוד גמרא, אדם צריך לדעת הוא רוצה ללמוד לקוטי מוהר"ן ולקוטי הלכות זה הכל בסדר יש עשרים וארבע שעות אז תלמד שעה לקוטי מוהר"ן אבל עשרים ושלוש שעות תלמד גמרא, עשרים ושלוש שעות זה רק ללמוד גמרא ולדעת משניות בעל פה, יומא סבה קדושין כל המשניות בעל פה, פעם היה שבע מאות סדרים אבל קצרו את זה לשש וכמו התהלים כתוב שהתהלים זה שמנה פסוקים יותר מכל התורה כולה, כל הפסוקים שבתורה זה חמש אלפים שמונה מאות ארבעים וחמש וכתוב שהתהלים זה שנים יותר אבל כתוב שהתהלים זה רק אלפים חמש מאות זה רק חצי אז איך אתה יכול להגיד שיש שמונה פסוקים יותר? אלא צריכים להגיד שרבנן סבוראי קצרו

קדושת המידות

יותר מכות – יותר חלקים בבית המקדש

הוא היה מקבל את כל בית המקדש, כי השם חלק חצי ליהודה חצי לבנימין, עד המזבח זה ליהודה, היסוד המזרחי והדרומי זה ליהודה, יסוד זה אמה, אז החלק של המזרח והדרום שיך ליהודה. כמה שאדם מקבל יותר סטירות יותר מכות, ככה הוא מקבל עוד חלקים בבית המקדש. ולכן "ולבנימין אמר ידיד ה' ישכן לבטח עליו כל היום ובין כתפיו שכן" (דברים לג, יב), השכינה שורה על בנימין לכן כלם באים משבט בנימין. שובו בנים זה שבט בנימין, הבגין של שובו בנים זה בחלקת בנימין, כי עד העזרות זה של יהודה ומהעזרה עד למזבח זה של בנימין איפה שבגוי שובו בנים. זה שיך לשובו בנים.

(באר בשדה).

אבני החשן: "אדם פטוה ברכת", ברכת זה האבן השלישית, ואחרי זה "נפר ספיר ויהלם לשם שבו ואחלמה תרשיש שהם וישפה". שהם זה האבן של יוסף, היום כלם נוסעים ליוסף הצדיק, אז שהם זה יוסף הצדיק, ישפה זה בנימין, זה כל הצבאים, בנימין קבל מכות רצח, כל פעם בנימין היה מקבל מכות, נגב את הגביע קיבל מכות, אחרי זה הוא קפץ לים ורקו עליו סלעים כאלה, (סוטה לו, ע"א) ראית את הסלעים של הכותל? כאלה סלעים ורקו על בנימין, ולכן הוא קבל את בית המקדש, כל סטירה שהוא קבל, הוא קבל עוד חלק מבית המקדש, אם הוא היה מקבל עוד סטירה אחת,

איך גברים עוברים ליד כיוור מלא בכלים.

דושיים ויפרי פה
 למסירת איפונים לשבירה
 להצלת החטופים
 ניתן למסור ב- 052-7141964

למכירה
 אייפונים משומשים 4, 5s
 במצב מצוין
 במחירים ממש זולים!!!
 052-7141964

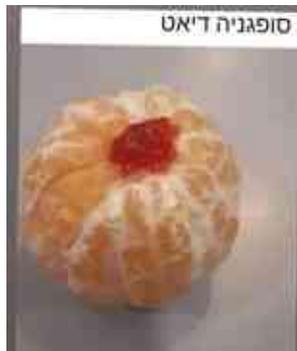
**הרכב ההיברידי הראשון
 בפזורה הבדואית..**

לפעמים כשאתה מאבד
 מוטיבציה

היא באה ממקום בלתי צפוי!

המהסכת מגיעה . . .

פ ר ט י ם ב ק ר ו ב ם

פני רוק פהפצות חזקתה זו, שתיבה אזר"הלזי פל התגלות המשיח פן דוד והמשיח פן זמר

בהגרלה ישנם רק 60 כרטיסים
סיכויי הזכיה גבוהים
הזדרזו להירשם

קרן
שבזר
שאלה

ההגרלה האגדולה

לקראת הדפסת 7 הספרים ההדשים של מזרינו

ורבינו דגה"צ הדב אלעזר ברלנד שליט"א

תשפ"ג 3 חלקים | תשפ"ב 3 חלקים | תשע"ז חלק שלישי

60

המשותפים בהדפסת הספרים

בסך 180 × 10 חודשים

זוכים פעמים

מקבלים שני עותקים של 7 הספרים ההדשים

וכן נכנסים להגרלה האגדולה על:
2 טליתות צמד של מזרינו הדב
צייצית צמד של מזרינו הדב

אפשרויות השתתפות

ליצירת קשר ולפרטים נוספים	נדירים פלוס	העברה	הוראת קבע
058-3289-318	מצאו: שבבי אור. שלוחה: השתתפות בספרים	בנק: 12 סניף: 695 חשבון: 68654 עבור: שבבי אור	קוד מוסד: 00638 עבור: שבבי אור